

Siêu Sao Trở Lại

Contents

Siêu Sao Trở Lại	2
1. Chương 1: Siêu Sao Trọng Sinh	2
2. Chương 2: Điều Tối Kỳ Trong Lòng	5
3. Chương 3: Hậu Bối Kiêu Căng	7
4. Chương 4: Tổ Chất Tiềm Ẩn.	8
5. Chương 5: Ký Kết Cùng Đánh Cược	11
6. Chương 6: Kỹ Năng Biểu Diễn Trên Sân Khấu.	13
7. Chương 7: Bị Đuổi Ra Cửa	16
8. Chương 8: Chiến Thuật Quanh Co.	19
9. Chương 9: Ghen Tị Và Hăm Hại	21
10. Chương 10: Lại Lần Nữa Bị Đuổi Ra Khỏi Cửa	23
11. Chương 11: Bí Mật Của Thái Nhược Lâm	25
12. Chương 12: Thiên Vương Tô Dật Phàm	27
13. Chương 13: Nói Cho Cô Biết Cái Gì Mới Là Thực Lực!	30
14. Chương 14: Mầm Móng Nảy Mầm	33
15. Chương 15: Ba Lần Ng* Sẽ Rời Sân.	35
16. Chương 16: Cố Ý Gây Khó Dễ	37
17. Chương 17: Trò Hay Đang Muốn Mở Màn.	39
18. Chương 18: Kỹ Thuật Biểu Diễn Kinh Ngạc Khác Người	41
19. Chương 19: Scandal Xuất Hiện.	44
20. Chương 20: Hiệu Quả Của Scandal	46
21. Chương 21: Bị Hủy Vai Diễn	48
22. Chương 22: Buổi Họp Báo Công Bố Dàn Diễn Viên	51
23. Chương 23: Diễn Cùng	53
24. Chương 24: Tôi Là Ôn Bội Quân	56
25. Chương 25: Còn Đáng Sợ Hơn Cả Trong Tưởng Tượng	58
26. Chương 26: Thông Báo Thử Giọng Của Tạ Vũ Phi	61
27. Chương 27: Vai Diễn Đáng Chú Ý	63
28. Chương 28: Tính Kiên Nhẫn Của Tôi Không Tốt Lắm	65
29. Chương 29: Chuẩn Bị Thử Giọng	68
30. Chương 30: Nhân Vật Cơ Bản Đặt Ra	70
31. Chương 31: Lâm Huyền Di Chưa Chết? !	72
32. Chương 32: Cô Không Thể Bị Thay Thế	73
33. Chương 33: Để Lòng	75
34. Chương 34: Ký Tên	77
35. Chương 35: Ngủ Ở Trường Quay Cũng Là Một Nghệ Thuật	78
36. Chương 36: Phải Chuyển Nhà	80
37. Chương 37: Ngôi Sao Cũng Là Người Thường	82
38. Chương 38: Tiếng Xấu Chu Á Kiệt	84
39. Chương 39: Paparazzi? Sắc Lang?	86
40. Chương 40: Không Có Cơ Hội? Vậy Tạo Ra Cơ Hội!	88

41. Chương 41: Hành Vi Khác Thường Của Diệp Y Dung	89
42. Chương 42: Mười Lăm Bông Hoa Hồng Trắng	91
43. Chương 43: Cô Chưa Bao Giờ Thua	93
44. Chương 44: Người Chưa Từng Xuất Hiện Trong Nhật Ký	95
45. Chương 45: Tôn Trọng Lẫn Nhau	97
46. Chương 46: Hàn Dịch Phong Kỳ Lạ	98
47. Chương 47: Khả Năng Diễn Trò	100
48. Chương 48: Bữa Tiệc Của Tô Dật Phàm	102
49. Chương 49: Gặp Lại Tô Dật Phàm	103
50. Chương 50: Rốt Cuộc Thì Anh Là Ai?	105

Siêu Sao Trở Lại

Giới thiệu

Đang là thiên hậu, bỗng tỉnh dậy thành một nghệ sĩ quen không tài năng. Lâm Huyền Di tưởng chết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sieu-sao-tro-lai>

1. Chương 1: Siêu Sao Trọng Sinh

“Ồ...” Lâm Huyền Di tỉnh dậy, đầu giống như người bị say, đau nhức vô cùng. Ngửi thấy mùi thuốc sặc lên trong phòng bệnh, cô không khỏi chớp mắt ngơ ngác.

“Bệnh viện... ? Mình làm sao có thể ở chỗ này?”

Cô... Không phải đang quay phim sao? A! Đúng rồi! Vừa rồi lúc quay phim, cáp treo tự động có vấn đề, tuyến dây thép bị đứt, sau đó... cô liền ngã xuống vách núi đen thẳng tắp. Vách núi đen! Lâm Huyền Di trong lòng cả kinh, cô nhớ rõ bản thân té xuống vách núi đen cao một trăm mét. Trời! Không phải là ngã tàn phế đấy chứ?

Ý thức được điểm ấy xong, Lâm Huyền Di cẩn thận duỗi chân ra một chút, tốt, vẫn còn cử động được. Ngoại trừ việc thân thể mệt mỏi, tứ chi không còn sức, cả người đau nhức mệt mỏi thì dường như cũng không có gì trở ngại. Lâm Huyền Di nhẹ nhàng thở ra, chậm rãi ngồi dậy.

Vừa đứng lên, cánh cửa đã bị một người đàn ông xa lạ mở mạnh ra, sau đó lại nhanh chóng đóng lại. Lâm Huyền Di nhìn động tác liên tục của người xa lạ này, hơi hơi nhíu mi, nhanh chóng bấm nút cấp cứu.

Người vừa tới đóng cửa lại, vẻ mặt giận dữ đi thẳng đến trước mặt Lâm Huyền Di, mang theo cái vẻ ghét bỏ chỉ thẳng vào mặt cô: “Cố An Kỳ (Qin: nghe cái tên này lại nhớ tới chị An Bình đáng thương), trời ơi Cố An Kỳ, cô rốt cuộc là ngu đến mức nào mới hết? Bảo diễn không diễn, bảo hát không hát! Đó là còn chưa nói đến chuẩn bị cho cô một tiết mục giải trí, cô lại làm hỏng hết! Cô thật sự là một viên đá không thể nổi được! Trong tiết mục trừng phạt, giết điện đúng là có hơi quá, nhưng cô không thể nhịn được một

chút sao? Cô có biết không, hôm nay phần lên hình của cô đã bị cắt đi, không lấy được một xu nào cả! Ai... ngu xuẩn, thực sự ngu xuẩn... Tôi làm sao có thể xui xẻo như vậy? Lại trở thành quản lý của cô?!”

Lâm Huyền Di giơ tay lên giữa bàn tay của người đàn ông đó ra. Cô hoàn toàn không thể lý giải được người đàn ông trước mắt rốt cuộc nói đến cái gì. Mở miệng ra là Cố An Kỳ, tên kia rốt cuộc là loại người nào? Đang làm cái gì? Là tiết mục tuyển người mới sao?

“Quên đi, bây giờ tôi cũng không muốn so đo việc này với cô. Cô nhanh nhanh thu dọn hành lý, chuẩn bị trả phòng bệnh, rời khỏi bệnh viện. Về nhà trang điểm cho đẹp, buổi tối đi ăn cơm cùng Trương đạo diễn, nhớ rõ biểu hiện thật tốt, cố mà khiến ông ta cho cô chút vai diễn.”

Ba năm gần đây, lịch trình của Lâm Huyền Di đều kín mít hết, dự định năm nay sẽ quay chụp đĩa nhạc của ba bộ phim truyền hình lớn, sang năm còn lại là bốn bộ điện ảnh rồi lại ra đĩa nhạc, muốn có được cơ hội để cô quay chụp cho cũng là phải đạp lên nhau mà chóp lấy. Hiện tại lại muốn cô tiếp người khác ăn cơm để có thể lấy được đất diễn, giành lại tỷ lệ xem? Người này thật là điên rồi!

“Không biết anh đang nói cái gì, nhưng tôi cần nghỉ ngơi, bây giờ mời anh lập tức đi ra ngoài.” Lâm Huyền Di cau mày hạ lệnh đuổi đi, hiện tại đầu cô đang đau nhức vô cùng, thậm chí phải làm khiến cho người này mau chóng rời đi, cô mới có thể nghỉ ngơi một lát.

“Cố An Kỳ! Cô nghĩ mình còn đang đóng phim sao? Tôi cảnh cáo cô! Cô đừng mặt dày không biết xấu hổ! Tôi bảo cô đi, cô phải đi cho tôi!”

“Vị tiên sinh này, tôi khuyên anh lập tức rời đi nơi này, nếu không thì đợi lát nữa bác sĩ cùng bảo vệ sẽ mời anh đi ra ngoài.” Lâm Huyền Di không chút kiên nhẫn nói. Cô vừa mới thức tỉnh không bao lâu, thân thể còn yếu ớt quá, đối phương đã không cho mình nghỉ ngơi thì thôi, lại còn luôn miệng đứng đó mà chửi bới sỉ nhục, dù là Lâm Huyền Di tính tình bình tĩnh đến mấy cũng nhịn không được.

“Cố tiểu thư, cô tỉnh lại rồi sao, có chỗ nào không thoải mái à?” Như để xác minh lời nói đó là của cô, một y tá từ cửa đi vào.

“Tốt! Tốt! Tốt! Cố An Kỳ!” Đối phương giận dữ, nói liên tục từ ‘tốt’, “Cô có bản lĩnh thì tối hôm nay đừng đến! Cô đừng quên hợp đồng của cô còn có nửa tháng nữa mới hết hạn! Hoặc là viết lại giao kèo mới, hoặc là bị đuổi ra khỏi ‘làng giải trí châu Á’, quyền quyết định là của cô!” Người nọ lo lắng sợ bị bảo vệ đuổi ra ngoài, ngoan cố ném lại một câu độc địa rồi đi ra ngoài.

“Không tiền.” Lâm Huyền Di ngồi ở trên giường bệnh từ từ nhắm hai mắt nói. Thật sự như một con chó điên, nhìn thấy người liền cắn.

Sau khi đưa người kia đi, Lâm Huyền Di rời khỏi phòng bệnh đặc biệt đi ra toilet làm vệ sinh một chút.

Trên bồn rửa mặt ở toilet có một cái gương không lớn lắm, Lâm Huyền Di nhìn vào gương, thấy hình ảnh hiện ra trong gương là một khuôn mặt thanh tú đẹp dễ thì bỗng sững sốt. Người kia mặt mày thanh tú, sắc mặt có chút tái nhợt, lông mi dài rủ xuống mí mắt. Đôi mắt trong như nước mùa thu ấy giờ phút này lại trũng lớn, cô khó có thể tin nhìn vào gương, Lâm Huyền Di hơi hơi lui ra phía sau từng bước, người trong gương cũng đi theo lui lại từng bước.

Này... Dùng sức cầu véo mặt, khuôn mặt như trước không có gì thay đổi, vẫn là hai gò má ngầy ngầy thanh tú kia, xem ra cũng không phải là đi phẫu thuật.

Lâm Huyền Di kinh hãi không dứt, trong đầu là một mảnh hỗn loạn, người dựa vào tường, cố gắng trấn tĩnh lại. Cô ngã từ cái vách đá cao tầm trăm mét đó vốn là là dữ nhiều lành ít, cộng thêm trên vách núi còn có cả đồng đá ngầm, va chạm như vậy, còn sống quả thực là không thể tin được

Chẳng lẽ cô bị tráo hồn? Vậy thì linh hồn của nguyên chủ thân thể này ở đâu? Thử xác cô đang ở đâu?

Suy nghĩ của cô có chút hỗn loạn, phiền muộn mở van nước, hắt nước lạnh vào mặt, cuối cùng cũng lấy lại được chút bình tĩnh lại.

Thời điểm bây giờ cô cần bình tĩnh, ít nhất trước hết cần phải làm rõ thân thể của thân thể này đã. Hiện tại cách ăn mặc này không thể giúp cô biết được chuyện của chủ nhân này, nếu không lỡ để lại hậu quả sau này, cô không dám suy nghĩ.

Theo như lời nói của người đàn ông vừa rồi, chủ nhân của thân thể này hình như tên là Cố An Kỳ, lần nhập viện này đại khái là vì khi tham gia tiết mục giải trí thì bị điện giật, làm cho cô ta phải khẩn cấp đi cấp cứu.

Sự tình đã xảy ra lâu như vậy, còn không có phóng viên đến phỏng vấn để viết báo, điều này có thể cho thấy địa vị của nguyên chủ thân thể này trong làng giải trí không cao. Cộng thêm cái tiết mục sự cố điện áp kia, còn bị người đời chỉnh cho đến mức độ này, xem ra những ngày trước của Cố An Kỳ không hề tốt chút nào.

Đáng lẽ ra phải đứng trên bục thềm cao nhất trong giới showbiz, nay lại trọng sinh thành một nghệ sĩ nhỏ bé. Nói ra việc này, chắc chắn ai cũng sẽ không tin được mà còn cười vào mặt cho. Lâm Huyền Di tự giễu lắc lắc đầu, trên mặt hiện ra một tia cười khổ.

“Cố tiểu thư, cô có làm sao không?” Y tá thấy “Cố An Kỳ” đứng ở toilet lâu như vậy mà không đi ra, liền lo lắng gõ cửa toilet.

Lắc lắc đầu, Lâm Huyền Di chỉnh lại biểu cảm của mình rồi mở cửa: “Bây giờ tôi có thể làm một cuộc kiểm tra toàn thân chưa?”

“A, được, bây giờ tôi sẽ đi sắp xếp, vui lòng chờ chút.” Y tá hơi ngần người ra, sau đó hồi đáp rồi chạy nhanh đi.

Trong thời gian chờ đợi có chút nhàm chán, ở trong đại sảnh có một chiếc TV, đang phát tin mới nhất trong ngày. Tin tức mới nhất cho biết, nghệ sĩ nổi tiếng Lâm Huyền Di trong quá trình quay phim, dây cáp có trục trặc, bị rơi xuống vách núi đen, đến nay sống chết không rõ, tỷ lệ phần trăm còn sống không nhiều. Trước mắt đang cố gắng tìm được người...”

Lâm Huyền Di hãi hùng, yên lặng đứng ở một bên trong góc phòng, thân mình không chịu nổi mà cứ run lên.

“Cố tiểu thư, cô không sao chứ?” Y tá quan tâm hỏi.

Cố An Kỳ cúi thấp đầu, chớp chớp mắt: “Tôi không sao, có thể bắt đầu kiểm tra rồi sao?”

“A, vâng, mời đi hướng bên này...”

Trong thời gian một buổi chiều, Lâm Huyền Di làm xong phần kiểm tra toàn thân từ chiều cao, nhóm máu, đều phải kiểm tra hoàn chỉnh. Nhìn chung mà nói, thân thể này đến có thể xem như khỏe mạnh, lần điện giật lúc trước cũng không làm ảnh hưởng đến thân thể. Chẳng qua dạ dày của cô không phải tốt lắm, dễ dàng mắc bệnh, cần phải ăn uống cẩn thận, đúng giờ cơm phải ăn. Lâm Huyền Di nghe vậy, gánh nặng trong lòng cũng dần thả lỏng.

Việc thủ tục xuất viện rất đơn giản, căn cứ theo chứng minh thư để tìm nơi ở rồi tìm được gia đình của Cố An Kỳ. Lâm Lâm Huyền Di đến chỗ ở của Cố An Kỳ, cô thực kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm. Cho tới bây giờ cô chưa từng nghe thấy nhà của bất kì ngôi sao nào ở trong cái ngõ nhỏ như thế này.

Dọc đường đi cô có gặp mấy bác gái trung niên, hình như họ rất quen thuộc với Cố An Kỳ, nhiệt tình chào hỏi nàng, gọi “Tiểu Cố”, “Tiểu Cố”. Lâm Huyền Di nhìn những gương mặt xa lạ thân thiện kia, có đôi chút không thích ứng được.

Đến khi nàng tìm được ngôi nhà nhỏ của Cố An Kỳ, cả người đã mỗi một quả muốn nằm bẹp xuống. Nơi Cố An Kỳ là ở lầu hai, Lâm Huyền Di khi bước lên cầu thang thì liên tục tiếng “hắt xì hắt xì” vang lên, thật làm cho cô sợ hãi nhớ có rơi xuống kia.

Sau khi mở cửa, sự căng thẳng về thần kinh của Lâm Huyền Di mới nói lỏng xuống.

Nhà Cố An Kỳ rất nhỏ, chỉ rộng có mười lăm m², đồ đạc của gia đình chẳng đáng bao nhiêu, ngoại trừ cái giường cũ nát cùng cái bàn học nhỏ kia đã bị mòn hết bốn cạnh, cũng chỉ có cái tủ quần áo nhỏ nhỏ ở đầu giường, xem cái tủ kia chế tạo thô ráp cùng loại gỗ rất bình thường, Lâm Huyền Di đoán rằng nó là đồ thủ công.

Nhà Cố An Kỳ tuy rằng thực cũ nát hơn nữa lại rất nhỏ, còn có chút nhạt nhẽo, nhưng lạ là không biết tại vì sao lại làm cho Lâm Huyền Di có cảm giác an tâm lạ thường, thật giống như khiến cô trở về những ngày chưa dần thân vào giới showbiz, dường như mang theo một chút hương vị ấm áp hoài niệm.

Hết thầy lại trở về điểm xuất phát...

Nhiều năm qua cố gắng phấn đấu đều biến thành hư không, tiền tài, địa vị tất cả đều mất, muốn có lại chắc chắn phải một lần nữa bắt đầu. Hỏi ông trời rằng như thế này là công bằng hay là bất công?

Khóe miệng nhếch lên tự giễu, nàng không tiếng động nở nụ cười.

Có lẽ trên đời ở đâu đó còn có một thứ gọi là —— duyên số. Cho dù là tráo ờn, thay đổi thân phận, thì chính bản thân vẫn là người lẩn quẩn trong cái vòng tròn này.

Nếu không có cách nào khác trở lại thân thể trước kia, thế thì cứ như vậy dựa vào thân thể Cố An Kỳ này mà làm lại từ đầu...

Một ngày nào đó, cô sẽ trở về vị trí cao nhất...

Lâm Huyền Di dựa vào chiếc giường có hơi cứng, dần dần chìm vào giấc ngủ.

2. Chương 2: Điều Tối Kỳ Trong Lòng

Đêm đó, Lâm Huyền Di... À, không, là Cố An Kỳ ngủ rất ngon, thẳng một mạch tới gần trưa hôm sau, tự nhiên không có thời gian mà ngồi ăn sáng nữa. Sau vài ngày, cô không nhận được tin tức nào của Kỳ Nhân. Thực ra trong lòng cô cũng đoán được vài phần, nghĩ đến lần này vì chộc giận cấp trên nên bị bọn họ giấu diếm.

Chuyện bị cấp trên vô tình như thế, thật ra cô chưa bao giờ quá lo lắng. Được nghỉ ngơi vài ngày cũng chẳng phải chuyện xấu gì, ít nhất trong khoảng thời gian này, cô có thể hiểu biết thêm về chủ nhân cũ của thân thể này, tương lai có xảy ra chuyện gì thì vẫn có thể chuẩn bị tinh thần trước.

Pha một ly trà, lắng lắng ngồi bên cửa sổ bằng gỗ, mùi thơm của trà dần tràn ngập khắp căn phòng nhỏ. Cố An Kỳ thích cái mùi tự nhiên như vậy, không quá nồng đậm, lại phảng phất một mùi hương thơm ngát, dường như chỉ cần ngửi được nó thì tâm hồn người ta sẽ trở nên bình yên hơn vậy.

Một tay cầm ly trà nóng, một tay nhanh chóng xem xét những thứ có trong chiếc laptop cũ mà chủ nhân thân thể này để lại.

Dường như Cố An Kỳ có thói quen ghi nhật kí, từ lúc vào nghề cho đến những sự kiện phát sinh gần đây, tất cả đều được viết trong một cuốn sổ, mỗi ngày làm cái gì, nhận được thông báo gì, gặp được người nào, đôi lúc gặp được chuyện gì đó vui vẻ thì cuối dòng nhật kí đó thường được vẽ thêm một khuôn mặt tươi cười sáng lạn, nhưng càng về sau khuôn mặt tươi cười kia xuất hiện càng ít, đến cuối cùng thì dường như đã biến mất không thấy.

Chủ nhân thân thể này cũng giống như cô, xuất thân từ cô nhi viện. Năm mười sáu tuổi, dựa vào dung mạo thanh tú của mình đóng một quảng cáo rồi trở nên nổi tiếng, trở thành ngôi sao của làng quảng cáo, nhưng vì tính cách yếu đuối nên thường bị người khác bắt nạt, lợi nhuận thu được từ quảng cáo cũng bị cắt xén bởi nhiều lý do vô lý, có khi còn phải dùng đến từ nghèo khó để miêu tả về hoàn cảnh của cô ta. Trên quyển nhật kí nho nhỏ kia có rất nhiều nếp nhăn và vết thắm, có lẽ hơn phân nửa chính là nước mắt rơi xuống khi viết.

Nguyên chủ tâm địa không xấu, coi như là một cô gái nhu thuận đơn thuần, nhưng với tính cách như vậy như vậy thật sự không thích hợp để bị quấn vào cái vòng luẩn quẩn này.

Yếu đuối là điều tối kỵ nhất, nếu không muốn tranh chấp thì sẽ dậm chân tại chỗ, tụt hậu hơn những người khác. Không tranh chấp với ai cũng không có nghĩa là thoát khỏi được vũng bùn này, điểm ấy cô đã quá hiểu. Cơ hội không có chân để tự tìm đến với mình, tất cả đều do chính mình tự giành lấy.

Nhấp một ngụm trà nhỏ, căn cứ vào những gì ghi trên nhật kí, cô lại lên mạng tìm tòi một ít số liệu về tần suất người xem của mình. Chủ nhân thân thể thật sự như Kỳ Nhân nói, trong các tiết mục cũng chỉ núp ở phía sau, không tham gia vào bất cứ đoạn đối thoại nào trên màn ảnh, trong tiết mục thật sự không có bao nhiêu cảm giác tồn tại, chỉ giống như một đạo cụ làm nền mà thôi.

Trong các tiết mục trò chuyện với nghệ sĩ thì luôn luôn được chọn sau cùng, mà mỗi lần người dẫn chương trình cho nàng cơ hội nói thì cô ta luôn lắp ba lắp bắp, nói mà không dám nhìn màn ảnh. Tuy lời của Kỷ Nhân hơi vô tình, nhưng sự thật đúng là như vậy, người như cô ta thật sự không thích hợp sống trong cái vòng tròn này.

Cái vòng luẩn quẩn này mặc dù không đến mức ăn tươi nuốt sống gì ai, nhưng tuyệt không đơn thuần như vậy.

Tắt trang web đi, Cố An Kỳ nâng ly trà lên uống một ngụm. Cô không hiểu vì sao một cô gái nhu nhược ngây ngô như thế lại muốn chen chân vào cái thế giới showbiz này. Rõ ràng là bị ức hiếp đến không thở nổi, nhưng lại chưa bao giờ muốn rời khỏi nó.

Trong lòng Cố An Kỳ cũng có chút áy náy với cô ta, dù sao vẫn là mình chiếm lấy thân thể này. Vốn định làm điều gì đó để bù đắp lại, nhưng trước mắt xem ra không thể làm được gì.

Bây giờ nghĩ lại, thật ra tính cách của cô và nguyên chủ hoàn toàn trái ngược với nhau. Cô yêu cái cảm giác đứng trên sân khấu, hưởng thụ cuộc sống dưới những ánh đèn nhấp nháy. Đối với cô, cái vòng luẩn quẩn này chẳng khác nào một sàn diễn. Mỗi một nghệ sĩ dù danh tiếng có lớn đến đâu thì cũng chỉ là một nhân vật bên trong mà thôi.

Đặt ly trà xuống, Cố An Kỳ nhu nhu thái dương, cô có chút nhớ đến thời gian sinh hoạt bận rộn trước kia.

Năm ngày nghỉ ngơi thật ra đã đủ rồi, tâm trạng coi như đã được điều chỉnh tốt, xem ra đây là thời điểm nên đi đến công ty xem tình hình rồi xử lý cho xong những chuyện vặt vãnh mà nguyên chủ để lại.

Cố An Kỳ tùy ý mặc một chiếc áo T-shirt màu trắng, phối hợp với quần bò nhạt màu, đi đến chỗ mà cô đã dự định —— công ty “Giải trí châu Á”.

Trong đại sảnh, dường như có không ít người liếc mắt nhìn cô, vụng trộm chỉ trỏ bàn tán, mọi người đều biết chuyện “Giải trí châu Á” cho Cố An Kỳ tạm ngừng hoạt động nửa tháng. Bề ngoài là chứng tỏ sự đả ngộ của mình với nghệ sĩ, để cho họ có thời gian hồi phục sức khỏe, nhưng từ trên xuống dưới ai cũng biết Cố An Kỳ đắc tội với ai đó, bị công ty bỏ mặc. Hợp đồng của Cố An Kỳ với “Giải trí châu Á” nguyên bản còn có hơn nửa tháng, nhưng theo tình hình bây giờ, lần này công ty sẽ không kí kết với cô ta nữa. Vậy hôm nay Cố An Kỳ đến công ty để làm gì?

Cố An Kỳ không để ý đến những ánh mắt phía sau, đi vào thang máy như chẳng có chuyện gì xảy ra, chuẩn bị đi lên tầng mười.

“Ôi chào, bà có nghe nói gì không? ‘Thời đại tinh thượng’ Lâm Huyền Di bị ngã xuống vực, sống chết còn chưa rõ. Xem ra lần này thời đại tinh thượng tổn thất rất lớn!” Một cô gái có gương mặt tròn trịa, biểu tình mang theo một chút vui sướng khi người gặp họa nói với người bạn bên cạnh. “Giải trí châu Á” tương ứng với “Công ty giải trí Hoa Dương” và “Thời đại tinh thượng” luôn đối đầu với nhau. Hai nhà đều là đầu tàu trong ngành giải trí, muốn phân cao thấp cũng không phải không phải ngày một ngày hai, nghệ sĩ hai bên cũng không có bao nhiêu hảo cảm với nhau.

Cố An Kỳ nghe vậy liền quay đầu, liếc mắt nhìn đoàn người phía sau một cái, không nói gì.

“A, ngã xuống mấy trăm mét như thế thì còn sống mới là kỳ tích!” Một cô gái khác cũng cười ha ha nói.

“Xem báo chí sáng nay, nghe nói hình như đã tìm thấy người, nhưng cũng chỉ mới nói được thế, không thấy thông báo gì về việc cô ta sống hay chết.”

“Đúng đúng! A, mà bà có nghe về mấy tin tức mới gần đây không?”

“Tin gì? Về ai nào?”

Mấy vị ngôi sao lại hưng trí bừng bừng cùng tán gẫu vài chuyện trên trời dưới biển, Cố An Kỳ cũng chẳng muốn nghe tiếp.

Lấy thân phận của cô bây giờ, nghe được tin mình qua đời thì vẫn còn có chút khó chịu, nói có bao nhiêu không được tự nhiên liền có bấy nhiêu. Cô lắc đầu, đem sự chú ý đặt lên con số trên thang máy đang không

ngừng tăng, hy vọng chính mình có thể nhanh chóng thoát khỏi đàn chim sẻ bắt nháo này, không gian kín mít này làm cô thấy thật áp lực.

“Đình!”

Cửa thang máy vừa mở ra, Cố An Kỳ đang chuẩn bị bước ra ngoài thì lại bắt gặp và phải một người, va chạm mạnh làm nàng suýt ngã sấp xuống đất, lão đảo hai bước mới đứng vững lại được.

Đối phương chân mang giày cao gót hơn mười cm, cao như vậy đương nhiên sẽ khổng chế cân bằng không tốt, vì thế cô ta ngã sấp xuống đất, tứ chi chổng vó lên trời. Cố An Kỳ nhìn bộ dáng chật vật của đối phương, hảo tâm muốn đỡ dậy, nhưng đối phương nói ra một câu làm cô lập tức rút tay lại.

“Ai u! Người nào a! Bị mù hả?” Đối phương hét to, giận dữ ngẩng đầu trừng mắt nhìn Cố An Kỳ.

3. Chương 3: Hậu Bối Kiều Căng

Diệp Y Dung? Con mắt nâu của Cố An Kỳ híp lại. Trong nhật kí của nguyên chủ mà cô đọc được có tên người này. Lúc tìm kiếm thông tin về nguyên chủ, cô cũng thuận tiện tìm tòi tư liệu về Diệp Y Dung.

Diệp Y Dung, là một nghệ sĩ mới của “Giải trí châu Á” nhưng đã đứng trên cao, ngày trước tiền đầu tư so với người mới bình thường ước chừng phải nhiều hơn gấp năm lần. Trong khoảng thời gian này quay chụp không ít quảng cáo, trước đó hình như còn bị một tạp chí nào đó bình chọn là có quan hệ thân thuộc nhất với em gái nhà bên, làm cho nhân khí cứ lần lượt tăng vọt. Nghe nói gần đây còn chọn một bộ phim thần tượng, dường như là bắt đầu tiến công vào thị trường phim thần tượng. Là một nghệ sĩ mới khởi nghiệp không bao lâu nhưng con đường minh tinh của cô ta hoàn toàn sáng chói.

A...đây chính là diện mạo của người trong tin đồn về em gái nhà bên sao....Cố An Kỳ đánh giá Diệp Y Dung đang giương nanh múa vuốt, vẻ mặt dữ tợn, gật nhẹ đầu, lại một lần nữa bày tỏ sự tôn trọng đối với bạn tuyên truyền “Giải trí châu Á”. Không thể không nói, khả năng đào tạo nghệ sĩ của “Giải trí châu Á” ngày càng cao siêu, màu đen đều có thể sơn thành trắng.

Cười nhẹ, Cố An Kỳ xoay người đi ra ngoài, chuyện người mới của “Giải trí châu Á”, cô chẳng liên quan gì cả, mà cô cũng không định nói chuyện phiếm cùng Diệp Y Dung ở chỗ này, dù sao trên tay cô còn nhiều chuyện quan trọng hơn là chờ cô ta để ý.

“Ai da, đây không phải là tiểu thư Tiểu Thiên ‘Sử’ Cố An Kỳ của chúng ta sao? Đúng là khéo quá, làm sao lại gặp cô ở đây chứ. Trong thời gian này đúng là tốt thật sự rất vội, phải đến chỗ chụp quảng cáo, theo kịp thông báo, cũng chưa có thời gian quay về công ty. Còn cô gần đây sống được chứ? Sao mà không thấy cô trên TV? Diệp Y Dung giống như là vô tình chặn đường đi của Cố An Kỳ, làm như thân thiết vô cùng mà hỏi han nhau, đáng tiếc là diễn xuất không thật, sâu trong đôi mắt hèn mọn đã sớm bán đứng dụng ý của cô ta.

Cố An Kỳ không muốn dây dưa với cô, ôn tồn nói: “Thật xin lỗi, tôi đang vội.”

“Đang vội? Không phải công ty đã ngừng tất cả hoạt động của cô sao? Cô mà có việc gấp sao? A, chẳng qua cũng là, cô nhìn cô xem, bảo diễn thì không diễn, ca hát thì như đập gỗ làm nứt chiêng, công ty sắp xếp cho cô một thông báo cũng không dễ dàng gì đâu. Hừ, có một số người... là đồ vô dụng không thể nâng nổi, cho dù có mất đi một cơ hội tốt thì cũng làm được gì? Không bền sự là không bền sự, đến cuối cùng cũng chỉ có thể dẫn đến một cái kết đầy tức giận. Người như thế, bất luận công ty có nâng đỡ như thế nào cũng chỉ có thể là một ngôi sao hạng hai hạng ba.”

Diệp Y Dung châm biếm nói, giẫm mạnh giày cao gót mười cm, từ trên cao liếc xuống Cố An Kỳ, một dáng điệu ăn trên ngồi dưới, tựa hồ đã hình dung được một Cố An Kỳ nhỏ bé tầm thường nhất gan như ngày xưa, sẽ cúi đầu, nước mắt lăn dài và nhỏ giọng nói: “Rất xin lỗi” như bình thường.

Cố An Kỳ nghe vậy liền dừng bước, ngẩng đầu mỉm cười: “Quả vậy, có một số người dù nâng đỡ cỡ nào cũng không thể đạt đến đỉnh cao.”

Cố An Kỳ nở nụ cười nhạt với cô ta. Lời nói như là tự châm biếm mình, nhưng tâm mắt lại ở trên người Diệp Y Dung.

Diệp Y Dung mặt tái xanh nhìn xuống, rõ ràng là Cố An Kỳ có chỗ nào đó khác biệt, chỉ có khác ở ánh mắt thâm ý kia, giống như là ám chỉ cô chính là một trong những thần tượng tiếp theo khiến người ta bực bội.

“Cố An Kỳ, cô!” Đôi mắt phượng của Diệp Y Dung trợn lên, phần nộ chỉ thẳng vào Cố An Kỳ, “Đừng có tưởng rằng bản thân chụp mấy cái quảng cáo là trở thành thần tượng. Tôi nói cho cô biết! Tôi nghiền chết cô cũng chỉ đơn giản giống như giẫm chết một con kiến. Chỉ cần tôi muốn, tôi có thể lập tức trục xuất cô ra khỏi “Giải trí châu Á”, biến mất biệt tích trong làng giải trí!”

“Thật không?” Làm cho cô biết mất trong cái vòng tròn này? Đã bao lâu rồi không nghe thấy “lời nói hùng hồn” như vậy? Người đẹp Cố An Kỳ khiêu khích, “Có bản lĩnh thì cô cứ thử xem.”

“Có!” Diệp Y Dung giận không thể nào nén được, dựa vào cái gì? Diệp Y Dung cô còn tưởng rằng bản thân mình trước kia không có chỗ dựa vững chắc, chỉ có thể trở mặt nhìn bọn họ cướp đi quảng cáo đáng lẽ thuộc về bản thân mình sao? Dựa vào cái gì? Cố An Kỳ cô chẳng qua chỉ là một ngôi sao hạng ba đang tức giận, dựa vào cái gì mà chống đối cô?

Những cảm hận cùng lửa giận tích tụ đã lâu của Diệp Y Dung trong nháy mắt đột nhiên bùng nổ, đập vỡ lí trí của cô. Cô giơ tay lên cao, ra dáng như là sẽ đánh xuống.

“Diệp tiểu thư, cô dự định ở chỗ công cộng ức hiếp hậu bối sao?” Một âm thanh vang lên mà không hề có tiếng động nào truyền đến tai mọi người, Diệp Y Dung vừa nghe thấy âm thanh này, thân hình đột nhiên co rụt lại, làm như sợ hãi lui về phía sau hai bước, cúi người chín mươi độ với người đang tiến tới. Chết tiệt! Làm sao mà Tổng Võ Trạch lại ở đây? Diệp Y Dung cắn chặt răng, thầm oán giận trong lòng.

Cố An Kỳ tò mò quan sát người đang tới, tổng cộng là hai người đang bước về phía này. Người vừa rồi mới mở miệng nói chính là người đàn ông có tướng mạo bình thường kia, sắc mặt anh ta hơi vàng, dáng người gầy yếu, nhìn như có phần yếu đuối, nhưng cả người dường như toát lên luồng khí cứng cỏi không cho phép người nào phản kháng.

Mà anh ta so với người đứng bên cạnh thì khí chất hoàn toàn khác biệt, đó là một thanh niên mặc âu phục sọc đen của Givenchy, dáng người cao gầy, ước chừng cao hơn Cố An Kỳ nửa cái đầu, vai rộng eo hẹp, tướng mạo đường đường. Khóe miệng người kia gợi lên một nụ cười có hơi tự phụ, nhìn qua có chút tà khí xấu xa. Lại là, Cố An Kỳ mặt mày tỉnh bơ đánh giá đối phương, cô cảm thấy người này nhìn rất quen mắt, nhưng trong một thời gian ngắn không nhớ ra được đã gặp người này ở đâu.

Người thanh niên hình như cảm nhận được ánh mắt của Cố An Kỳ, quay đầu lại nhìn cô một cái. Cố An Kỳ cùng cặp mắt cáo dài hẹp kia chạm nhau trọng tích tắc, trực giác cô cảm thấy đối phương như có tính toán gì đó với mình, cái ánh mắt tựa hồ nhìn thấu nội tâm người khác làm cho người ta cảm thấy rất khó chịu. Cúi đầu, cô giả vờ lễ phép gật đầu, không chú ý tới đối phương nữa.

“Tổng tiên sinh...tôi...”

“Không cần phải nói, cô xuống lầu trước đi, thái tử gia đã chờ cô ở dưới lầu.”

“...Là!” Một mặt Diệp Y Dung làm như là bị người gặp được không chịu nổi, mặt đỏ bừng, cắn chặt môi, hơi hoảng loạn xoay người về phía thang máy. Lúc gần đi còn hung hăng trừng mắt liếc Cố An Kỳ một cái, cái vẻ mặt hung ác kia dường như là muốn Cố An Kỳ phải cào da rút gân, nhưng trên mặt Cố An Kỳ vẫn như trước chỉ cười nhạt, giống như mâu thuẫn giữa hai người vừa rồi không hề có.

Diệp Y Dung hừ lạnh một tiếng, phía sau đem theo mấy trợ lý đi xuống lầu.

Xem ra việc này vẫn chưa chấm dứt, Diệp Y Dung này chắc chắn sẽ lại đến tìm cô gây phiền toái. Cố An Kỳ nhìn bóng dáng Diệp Y Dung, hai mắt hơi nheo lại, khóe miệng cong lên một nụ cười nguy hiểm.

4. Chương 4: Tổ Chức Tiềm Ẩn.

Sau khi Diệp Y Dung rời đi, Cố An Kỳ mới xoay người, bỗng nhìn thấy hai người còn lại, liền gật đầu xem như chào hỏi, sau đó quay người rời đi. Thái độ ung dung tự đắc đó quả thật làm cho người ta khó có thể

tưởng tượng nổi, vừa rồi người xem chút nữa bị đánh chính là cô mà.

“Cố An Kỳ? Haha...thật thú vị...” Âu Dương Thừa nhìn bóng lưng của Cố An Kỳ, đôi môi mỏng gợi lên một đường cong đầy hứng thú.

Trong cái vòng luẩn quẩn này, cho dù là diễn viên gạo cội khi chán ghét các nghệ sĩ mới đến đâu thì những người bị thù hằn đó thường làm mọi chuyện theo cảm tính, thường xuyên phá bĩnh họ, ngoài mặt lộ vẻ không muốn nói chuyện. Thế nhưng với Cố An Kỳ thì, cho dù Diệp Y Dung dùng ánh mắt cảnh cáo cô thì cô vẫn lộ vẻ bình tĩnh ôn hòa, có thể làm được điều ấy, trong giới không có nhiều người.

Người có thể kiểm soát cảm xúc một cách tự nhiên như thế, sao có thể giao tranh ở cái ngôi nghệ sĩ hạng ba? Âu Dương thừa vuốt ve cái cằm nhọn của mình, vẻ mặt đắm chiêu.

“Đừng có tìm cách trị cô ấy, muốn đào hố thì đi nơi khác mà đào.” Vẻ mặt Tống Vô Trạch không chút thay đổi, liếc Âu Dương Thừa một cái.

Âu Dương Thừa cười cho qua chuyện, cũng không nhắc tới Cố An Kỳ thêm lần nào nữa. Nhưng Tống Vô Trạch nhìn nét mặt của Âu Dương Thừa mà không khỏi nhăn mặt. Anh hiểu rất rõ người bạn tốt của mình, xem ra đối phương không hề coi trọng lời cảnh cáo của mình.

Ding.” Cửa thang máy mở ra, Tống Vô Trạch vốn còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng không thể mở miệng, đành dẫn Âu Dương Thừa lên lầu.

Cố An Kỳ đi đi lại lại trong đại sảnh mấy vòng, cô đã tới phòng tài vụ rồi, không thèm để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, để bọn họ sống sót giúp cô thanh toán tiền lương tháng này. Những việc này lẽ ra đều do quản lý làm, nhưng hôm nay lại có nghệ sĩ tự mình đến thay mặt quản lý đòi tiền lương, có thể khiến mọi người không ngạc nhiên sao?

Nhưng dù sao thì trong công ty Cố An Kỳ luôn bị mọi người sai vặt, lần này nghe cô nói là thay mặt quản lý Đinh Văn Quân đến lấy tiền nên cũng không nghi ngờ gì, đếm tiền rồi đưa liền cho cô.

Cố An Kỳ lấy đi không chỉ là số lương mấy ngày nay mà còn lấy luôn số tiền đầy đủ từ quản lý, người luôn cắt xén lương của cô, như vậy cô cũng không cần phải không khách khí với hắn mà tự mình đến lấy lương ở vụ tài chính

Trong tay cầm xấp chi phiếu, trên mặt Cố An Kỳ lộ ra nụ cười thỏa mãn. Tốt lắm, bây giờ coi như cô và người quản lý kia đã thanh toán xong.

Tuy công ty “Giải trí châu Á” có thể nói là công ty môi giới, nhưng lại không thể bảo cô yên lặng chịu được sự khinh thường của người khác mà tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục thêm lần nữa. Dù sao công ty “Giải trí châu Á” đã sớm xem cô không vừa mắt, bất luận làm như thế nào thì cũng là bị đông lạnh, còn không bằng vứt bỏ hẳn đi, một hai rõ ràng, phải trả hết nợ cho cô. Đến kỳ hạn 3 tháng hợp đồng, cô sẽ tự mình đi tìm công ty khác.

Giới showbiz cũng không phải chỉ có mình “Giải trí châu Á” là công ty đào tạo, cô còn sợ tìm không tìm thấy nơi nào có thể đi hay sao?

Thanh toán xong nợ, số tiền cầm được cô đem đi uốn lại tóc, biến mái tóc bồng bênh uốn lượn dài đến thắt lưng kia thành mái tóc ngắn sạch sẽ lưu loát (n.văn: sạch sẽ lưu loát áo choàng chiều dài), duỗi thẳng, tóc mái cồng kênh cũng được tỉa bớt.

Khuôn mặt của thân thể này hơi mặt trẻ con, nhìn qua có chút non nớt, hình như là phát triển chậm, lại lấy kiểu tóc Barbie đáng yêu để phối hợp, định làm một “học sinh ba tốt” sao?

Cô muốn là chính mình, mà không cần phải đi qua Cố An Kỳ. Cô phải có cuộc sống chính mình, có một khởi đầu mới của bản thân. Hết thấy đều muốn tự mình một lần nữa làm nên sự nghiệp!

Thay đổi cái kiểu tóc nhẹ nhàng khoan khoái, tâm tình Cố An Kỳ cũng tốt lên không ít. Đi một mình ở trên đường to, không có gì nguy trang nhưng lại cũng không có bị người khác nhận ra, cô thần nhiên dạo phố, tinh tế chọn lựa, cuối cùng mua được một ít phụ kiện cùng vài dẹt một màu đơn giản, chuẩn bị về nhà bắt tay vào cải tạo quần áo mà nguyên chủ lưu lại.

Trên đường về nhà, Cố An Kỳ mở điện thoại di động ra, phát hiện nhật ký cuộc gọi trong di động ghi lại hàng chục cuộc gọi, nhưng lại chỉ có số của hai người, một số là của Đinh Văn Quân, một số khác còn lại là số điện thoại hoàn toàn xa lạ. Nhìn dãy số xa lạ trên màn hình điện thoại, Cố An Kỳ không khỏi nhúm mày.

Không phải là Đinh Văn Quân ngu ngốc kia, rốt cuộc là ai gọi cho cô?

Trong hộp thư đến cũng có vài tin, Đinh Văn Quân nhắn cho cô hàng loạt tin ngắn như là “Trả lại tiền cho bố mày đây”, “Trả lời điện thoại cho tao”, “Đừng có mà không biết tốt xấu”, “Đến bố mày mà mày còn dám dắc tội, mày chết chắc rồi”, “Công ty tuyệt đối sẽ không ký hợp đồng với mày nữa” linh tinh gì đó, mà tin nhắn của cái người xa lạ kia tuy ít nhưng lại làm cho Cố An Kỳ kinh hãi vô cùng!

Người gọi điện cho cô lại là Âu Dương Thừa! Âu Dương Thừa này, Cố An Kỳ chưa bao giờ gặp, nhưng đối với cái tên này, cô cực kỳ có ấn tượng, lúc cô vẫn còn là Lâm Huyền Di, Âu Dương Thừa là người cùng công ty cô — quản lý giỏi nhất của “Thời đại tinh thượng”, bất cứ ai được anh ta quản lý đều trở nên nổi tiếng vô cùng. Sau cũng không biết do nguyên nhân gì, anh ta xin từ chức, đi khỏi “Thời đại tinh thượng”. Sau vài năm nghe nói anh ta là tự mình tay trắng đi vào xã hội, hiện tại mở một công ty giải trí riêng, kinh doanh hình như cũng không tệ lắm.

Cái người tai to mặt lớn này tìm cô làm cái gì? Còn nữa, vì sao anh ta lại có số điện thoại của cô?

“Linh cái leng keng linh cái leng keng đông...” Trong lúc Cố An Kỳ đang tự hỏi, tiếng chuông di động vang lên. Trên màn hình đúng là dãy số của Âu Dương Thừa. Suy nghĩ một lát, cô vẫn nhắc máy lên: “A lô, xin chào, Cố An Kỳ xin nghe.”

“Cố An Kỳ tiểu thư, xin chào, tôi là Âu Dương Thừa.” Đầu điện thoại bên kia truyền đến thanh âm nam tính có chút trầm thấp.

“Chào.” Cố An Kỳ hồi phục nói, trong lời nói cũng không thăng trầm gì.

“Nghe nói hợp đồng của cô cùng “Giải trí châu Á” cũng sắp hết kỳ hạn, không biết cô có hứng đến “Đông Phong” của chúng tôi không?”

Âu Dương Thừa đi thẳng vào vấn đề, làm cho Cố An Kỳ có chút giật mình, nguyên chủ nhân của thân thể này không có tài năng gì cả, Âu Dương Thừa lại vốn là một quản lý khôn khéo, rõ ràng không phải vô duyên vô cớ mà mời một nghệ sĩ bình hoa như cô về công ty: “Vì sao?”

“Vì cô là một nghệ sĩ có tài năng tiềm ẩn, Đông Phong có thể giúp cô phát triển tài năng.” Âu Dương Thừa anh làm cái nghề quản lý này đã mười mấy năm, tất nhiên nhìn người không thể không chuẩn. Anh tin tưởng trực giác chính mình, Cố An Kỳ cũng không phải nghệ sĩ chỉ tình nguyện ở trong bậc các nghệ sĩ cấp thấp, trên người cô mang tố chất tiềm ẩn. Cô nghệ sĩ nhỏ bé này tuyệt không hề đơn giản như bề ngoài. Âu Dương Thừa là một quản lý luôn thích mạo hiểm, anh nguyện ý làm liều một phen, cái người gọi là bình hoa này, anh sẽ nhìn xem cô phá kén thành điệp như thế nào. (Chú thích: phá kén thành bướm, nhưng để thế kia hay hơn nên giữ nguyên. Qín: no comt!)

Cố An Kỳ đột nhiên muốn cười thật to, bắt chước theo câu nói mà Âu Dương Thừa vẫn hay nói: “Thật có lỗi, tôi nghĩ tôi có lẽ không...”

“Tôi có thể khiến cô đứng trên Diệp Y Dung.” Âu Dương Thừa cắt lời cô đang nói.

Cố An Kỳ có chút buồn bực, Âu Dương Thừa này sao lại biết cô và Diệp Y Dung không hợp nhau? Chuyên này dường như chỉ có người trong “Giải trí châu Á” mới biết được. Nhớ lại chuyện sáng nay, Cố An Kỳ đột nhiên nhớ tới cặp mắt hồ ly hẹp dài kia. Chẳng nhẽ lại là anh ta?

Cố An Kỳ hưng trí cười cười, nhìn tấm áp-phích ở trên đường, nửa thật nửa đùa nói: “Tốt, nếu anh có thể để cho tôi đứng trên đầu Hứa Toa Toa thì tôi sẽ gia nhập công ty anh.”

Âu Dương Thừa không lập tức đưa ra câu trả lời thuyết phục, tuy trong giọng nói Cố An Kỳ mang theo một chút vui đùa hưng trí, nhưng là trực giác của anh cho thấy, điều Cố An Kỳ nói là sự thật. Hứa Toa Toa cũng không phải là một thần tượng bình thường. Sau khi Lâm Huyền Di qua đời, cô ta liền trở thành ngôi sao sáng giá nhất “Thời đại tinh thượng”, độ nổi tiếng độc nhất vô nhị. Cố An Kỳ này dù có tốt đến đâu cũng sao có thể bằng được Hứa Toa Toa?

Việc này xem ra càng lúc càng phức tạp, thú vị thật, đúng là thú vị. Nếu ý tưởng mời Cố An Kỳ vào Đông Phong chỉ là nhất thời xúc động, thì hiện tại anh lại có thể khẳng định, Cố An Kỳ nhất định là người Đông Phong bọn anh cần. Anh quả thật là không nhìn lầm, Cố An Kỳ này xác thực chính là sói đội lột cừu. Bề ngoài dịu dàng của cô che lấp dã tâm lớn lao, thực đúng là mê hoặc mọi người.

Âu Dương Thừa hơi hơi nheo lại mắt: “Thật không? Cái kia cũng phải xem bản lĩnh của cô đã.”

Cố An Kỳ nhú mày, tốt lắm, Âu Dương Thừa người này thực hợp khẩu vị của cô: “Vậy mong chúng ta có thể hợp tác tốt.” (Thiên: nghe như chị định ăn Âu Dương Thừa ý =))*Qin: thể nam chính vút chó nhai àk =)))

5. Chương 5: Ký Kết Cùng Đánh Cuộc

Trước khi xác định sẽ cùng “Đông phong” ký kết, Cố An Kỳ quyết định gọi cho Đinh Văn Quân. Tuy không muốn lại có liên lạc gì với người này, nhưng vẫn có một số việc vẫn phải xác nhận với anh ta, như vậy trong tương lai tới bản thân mới không gặp phiền toái từ trên trời rơi xuống.

Đinh Văn Quân nhận được điện trong nháy mắt bắt đầu liền mắng mỗ hết sức thô tục như vả vào mặt, Cố An Kỳ dường như đã đoán trước được kết quả sẽ như vậy, đưa điện thoại đi động ra xa, chờ thêm 10 phút, chờ cho hơi thở của Đinh Văn Quân trở nên dịu hơn mới bắt đầu trò chuyện với anh.

“Cố An Kỳ ơi Cố An Kỳ, cô dám xem thường sói, tiền của tôi cô cũng dám nuốt? Lúc trước tôi tốn bao tâm huyết bồi dưỡng cô? Hả? Cô cái đồ vừa tham lam lại ngu ngốc! Vốn tưởng rằng cô đã thông minh hơn, không nghĩ rằng cô so với trong tưởng tượng của tôi còn thêm điên loạn. Cô có biết mình vừa đắc tội người nào không? Là thái tử gia, đó là thái tử gia đấy! Thái tử gia đã lên tiếng muốn cô ra khỏi “Giải trí Châu Á”, khỏi giới showbiz, cô rốt cuộc muốn làm thế nào? Cô không muốn diễn? Cô nghĩ gì mà còn dám gọi điện đến?” Đinh Văn Quân vẫn nổi giận đùng đùng, hiển nhiên là muốn đem những khó chịu phải nghe ở chỗ thái tử gia đổ lên đầu Cố An Kỳ.

“Có phải anh ta đã nói “Giải trí Châu Á” sẽ không ký hợp đồng tiếp với tôi nữa?” Cố An Kỳ vẫn giữ bình tĩnh như trước.

“Hỏi không phải vô nghĩa sao? Anh ta làm sao còn có khả năng ký tiếp với cô nữa? Tôi nói cho cô, cô tốt nhất ngoan ngoãn cùng tôi đi tới chỗ thái tử gia xin lỗi, nếu không cô thực sự đừng nghĩ tới việc làm việc trong giới giải trí này nữa.” Đinh Văn Quân thật sự bị Cố An Kỳ làm cho hồ đồ, “Còn nữa, tiền của tôi, mau nhanh trả lại cho tôi”.

“Không cho phép tiếp tục kí? Uhm, vậy là được rồi.” Cố An Kỳ có được câu trả lời liền cúp điện thoại. Đinh Văn Quân sững sốt mất một lúc, nhất thời không phản ứng lại được. Đến khi anh ta tỉnh ngộ, mới tức giận đến nghiến răng, hung hăng đập tay xuống mặt bàn. Cố An Kỳ ơi là Cố An Kỳ, cô xứng đáng bị trục xuất.

“Đinh Văn Quân, đi chuẩn bị một chút, cho Cố An Kỳ tiếp tục hợp đồng, đợi lát nữa gọi cô ấy trở về công ty, đem hợp đồng đi kí.” Tổng Võ Trạch đi ngang qua, vừa vắn gặp Đinh Văn Quân, liền thuận miệng phân công.

Đinh Văn Quân ngây ngốc đứng trước mặt Tổng Võ Trạch, đột nhiên thấy mình nghe không hiểu lời đối phương nói. “Ngài...Ngài... nói là... muốn ký hợp đồng với Cố An Kỳ?”

“Làm sao vậy? Có gì không đúng sao?” Tổng Võ Trạch lạnh lùng liếc về phía Đinh Văn Quân, Đinh Văn Quân bị biểu cảm trên khuôn mặt kia dọa toát mồ hôi lạnh, lắp bắp đem chuyện Thái tử gia đuổi cổ Cố An Kỳ nói ra.

“Vừa rồi là anh nói chuyện cùng Cố An Kỳ?” Tổng Võ Trạch đột nhiên nhớ lại cảnh Đinh Văn Quân nói chuyện điện thoại lúc này.

“Là...” Giọng nói của Tống Vô Trạch càng lúc càng nặng nề, Đinh Văn Quân bắt đầu run rẩy, liền kể lại cho Tống Vô Trạch toàn bộ cuộc đối thoại vừa rồi.

Tống Vô Trạch nghe xong cũng đại khái đoán ra một chút, Âu Dương Thừa hẳn là đã từng bước ra tay, đem Cố An Kỳ mang đi rồi. Tên tiểu tử này, hẳn biết ngay người này đến “Giải trí Châu Á” không phải có ý tốt gì.

Âu Dương Thừa chính là một người điên, là dân cờ bạc. Bất kể là dạng nghệ sĩ gì, nếu như bị hắn nhìn trúng, hắn đều có biện pháp mang đi bồi dưỡng, đánh bạc một phen. Nhưng không thể không nói, mắt nhìn nghệ sĩ của hắn là cực kì chính xác. Nghệ sĩ được hắn nhìn trúng cho dù mới bắt đầu có khó khăn thế nào, cuối cùng cũng có thể bước trên con đường vinh quang, trở thành siêu sao.

Tuy rằng Cố An Kỳ chỉ là một bình hoa, Tống Vô Trạch cũng không định sẽ kí hợp đồng. Nhưng đối phương là người Âu Dương Thừa muốn mang đi, Tống Vô Trạch trong lòng có chút lo lắng. Aiz... Cho dù là ngựa thì cũng có lúc mất móng, có điều ngựa hy vọng lần này Âu Dương Thừa chọn sai ngựa, Tống Vô Trạch thầm than.

Hợp đồng chỉ còn lại mấy ngày, nhưng Cố An Kỳ thật ra lại không có bất cứ liên lạc gì với “Giải trí Châu Á”, ngược lại sau khi cùng Âu Dương Thừa kí kết, đi vào chỗ huấn luyện nghệ sĩ của “Đông Phong” chờ các loại huấn luyện.

Âu Dương Thừa cùng cô đánh cược, trước khi cùng “Giải trí Châu Á” hết hạn hợp đồng, nếu cô có thể thông qua cuộc khảo sát huấn luyện, anh sẽ đem cô làm trọng điểm bồi dưỡng, tự mình sắp xếp cho cô một quản lí đẳng cấp cao nhất. Nếu không, tương lai trong vòng một năm tới, cho dù là một thông báo cũng không được nhận. Âu Dương Thừa dường như có ý thử thách Cố An Kỳ, toàn bộ chương trình học đều là nhắm vào nhược điểm của cô. Học diễn kịch, kỹ xảo nói chuyện, huấn luyện chụp ảnh, huấn luyện thanh nhạc, tất cả đều là những thứ Cố An Kỳ trước kém nhất.

Hơn mười ngày ngắn ngủi mà muốn vượt qua cuộc khảo sát huấn luyện với một chiếc bình hoa mà nói là chuyện không thể. Cố An Kỳ liếc mắt nhìn Âu Dương Thừa, đôi mắt hồ ly hẹp dài kia trước mặt ẩn viết hai chữ “khôn khéo”.

Quả nhiên, hắn không phải tùy tiện sẽ đầu tư vào một nghệ sĩ không có năng lực. Kiểm tra khả năng của cô sao? Khóe môi Cố An Kỳ hơi gợn lên, tốt lắm, như vậy phát triển mới thú vị, đánh cược lần này cô tiếp nhận rồi.

“Đây là Cố An Kỳ, từ hôm nay trở đi cô ấy sẽ gia nhập huấn luyện, tương lai chúng ta sẽ học tập với nhau”

Vốn nghệ sĩ trong trung tâm huấn luyện đột nhiên thấy một hàng không người đã làm cho họ có chút không phục, hưởng chi vị tiểu thư này không phải người khác mà là bình hoa cả giới showbiz đều biết. Mọi người sau khi nghe nói Cố An Kỳ là do Âu Dương Thừa lựa chọn, sắc mặt đều có chút phấn khích, có ghen tị, có cực kỳ hâm mộ, có hèn mọn.

Cố An Kỳ tùy ý đứng bên cạnh hướng dẫn Diệp Lâm, thản nhiên đón nhận ánh mắt của mọi người. Trên mặt cô hoàn toàn không có khẩn trương, không có cảm giác câu thúc, giống như bị nhìn chăm chú như vậy đã là thói quen bình thường.

“Tôi là Cố An Kỳ, mong được chỉ giáo nhiều hơn” Không có nhiều giới thiệu, thoải mái mỉm cười. Cô cúi mình chào rồi nhảy xuống vũ đài, thẳng hướng tới chỗ hàng trống, chuẩn bị nghe người hướng dẫn giảng bài.

“Nội dung tập luyện của chúng ta là ‘đau buồn.’” Diệp Lâm đứng ở trên đài thản nhiên nói “Tạ Vũ Phỉ, cô lên đầu tiên”

“Vâng” cô bé đáng người nhỏ nhắn ngồi bên cạnh Cố An Kỳ lớn tiếng trả lời. Khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn khi cười lộ lên có hai lúm đồng tiền, đôi mắt to tròn lấp lánh, thật giống như một con búp bê xinh đẹp.

Tạ Vũ Phỉ đi lên vũ đài cười tủm tỉm ra hiệu đã chuẩn bị tốt, Diệp Lâm hô: “Bắt đầu”

Tạ Vũ Phỉ biểu tình trong nháy mắt liền thay đổi, bộ mặt vốn còn mang thản nhiên ý cười nhất thời ngưng lại, tựa như nghe thấy gì đó làm cho cô khiếp sợ, ngón tay cứng ngắc ở trên hư không bỗng vươn ra như bắt

lấy, giống như cuối cùng cũng tìm thấy cọng cỏ cứu mạng, trong đôi mắt tràn đầy vẻ khát vọng.

Dần dần tay cô chậm rãi buông ra, ngã ngồi trên ghế dựa, thần sắc đau đớn, hai mắt giống như mất đi tiêu cự, im lặng nhìn về phương xa. Cả người giống như mất đi linh hồn, yếu ớt giống như chỉ cần chạm nhẹ sẽ tan biến. Mối cô hơi mấp máy, dường như thì thào nói gì đó, lệ ngập đôi mắt, từng giọt theo khóe mắt lặng lẽ chảy xuống.

Tạ Vũ Phỉ này thật không đơn giản, Cố An Kỳ âm thầm đánh giá. Vừa rồi là cô ấy diễn kịch câm, không có người ngoài hỗ trợ, lại có thể làm cho người ta mừng rỡ chuyện gì đã xảy ra. Quá trình diễn kịch không chỉ là kỹ thuật diễn mà sự thay đổi cảm xúc để suy diễn cũng thật sự tinh tế, biến chuyển vừa đúng, biểu tình lại chính xác. Nhập diễn thật sự rất nhanh, có thể trong một khoảng thời gian ngắn mà chảy nước mắt, diễn khóc như vậy bản lĩnh thật không nhỏ.[chém một nhĩ=))]

Cố An Kỳ nhìn mắt Diệp Lâm, quả nhiên cũng là biểu tình khen ngợi, xem ra Tạ Vũ Phỉ này là học trò cưng của Diệp Lâm. Theo lý mà nói, đáng lẽ vì không để ảnh hưởng đến biểu diễn của những người khác mà người hướng dẫn nên để học trò cưng diễn cuối cùng.

Rốt cuộc Diệp Lâm muốn diễn kiểu gì?

“Không sai, Tạ Vũ Phỉ, cô đi xuống trước đi” Diệp Lâm trên mặt lộ ra một nụ cười tán dương hiềm hơi “Kế tiếp ai lên đây?”

Dưới đài một mảnh yên tĩnh, mọi người nhìn nhau, không ai lên tiếng. Sau màn biểu diễn rung động vừa rồi, mọi người cảm xúc đều bị ảnh hưởng, tự hỏi liệu ai có thể vượt qua Tạ Vũ Phỉ. Sắp xếp biểu diễn như vậy, áp lực lên những người sau thật không nhỏ.

“Không ai dám lên sao? Vậy tôi sẽ tự gọi” Diệp Lâm nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng đem ánh mắt nhìn về phía Cố An Kỳ “Cô An Kỳ, vậy cô đi”

6. Chương 6: Kỹ Năng Biểu Diễn Trên Sân Khấu.

Dưới sân khấu thoáng chốc nổ tung, huấn luyện sinh xì xào bàn tán, bất chợt đưa tầm mắt chuyển về phía sau, quan sát về mặt của Cố An Kỳ, vừa đồng tình lại vừa thương hại, nhưng chủ yếu là vui sướng khi có người gặp nạn. Mọi người cũng rất muốn thấy kỹ thuật biểu diễn tồi tệ của cô gái đó, nên đồng loạt đều thảo luận.

Diệp Lâm vốn không đồng ý để Âu Dương Thừa đưa Cố An Kỳ vào trung tâm huấn luyện, nhưng lại không lay chuyển được Âu Dương Thừa kia, vì thế chỉ còn cách tiếp nhận Cố An Kỳ vào trung tâm.

Bất cô nhận một bình hoa như cô ta làm học trò, cô thật sự vẫn không muốn, vì thế đã nghĩ ra chiêu độc nhất như vậy, hy vọng Cố An Kỳ có thể tự mình hiểu lấy, biết khó mà lui.

“Vâng.” Cố An Kỳ bị điểm danh cũng không kích động, lẳng lặng đứng dậy, bước lên sân khấu.

Diệp Lâm chú ý điệu bộ của Cố An Kỳ, bước đi không nhanh không chậm, trong ánh mắt chứa đựng ý cười ôn nhu, nhìn thế nào cũng không thấy có nửa điểm lo lắng, ngược lại ẩn ẩn một cảm giác thông dong trấn định. Là cô nhìn nhầm sao? Diệp Lâm không thể không nhíu mày, một bình hoa làm sao có thể có khí chất như vậy?

Cố An Kỳ đi tới trung tâm của sân khấu, mở cái ghế ra. Liếc mắt một cái nhìn Diệp Lâm, ý bảo cô đã chuẩn bị tốt.

“Bắt đầu!”

Cố An Kỳ tiến về phía trước hai bước, cả người bỗng dừng lại, đầu hơi nghiêng một góc độ, lông mi dưới ánh sáng của ngọn đèn đã phản chiếu lại một đường cong lờ mờ, làm người ta không thấy rõ cảm xúc trong mắt của cô, khóe miệng cười khổ một cái, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Toàn trường yên tĩnh, trên sân khấu, Cố An Kỳ dường như có một loại ma lực, làm mọi người không thể chuyển tầm mắt, ánh mắt không tự chủ được theo bóng dáng của cô mà chuyển động.

“Anh không hiểu...” Thanh âm rất nhẹ, giọng điệu lạnh nhạt, trong giọng nói của cô nồng đậm phiền muộn bất đắc dĩ, cơ hồ đều có thể trở thành bản chất.

Đang lúc mọi người dự đoán cô sẽ làm tiếp động tác thì cô lại lùi từng bước về phía sau, chậm rãi ngẩng đầu lên, trên mặt dần hiện ra một nụ cười tươi. Nụ cười sáng lạn cùng ánh mắt không nhìn ra sự ưu sầu đã hình thành một sự tương phản lớn, nhưng lại hòa hợp đến kì lạ, như có sự phối hợp quỷ quái.

Cố An Kỳ lại tiến về phía trước hai bước, sau đó cúi đầu một cái, ý nói rằng màn biểu diễn của mình đã chấm dứt.

Chưa đến một phút ngắn ngủn thật để lại cho mọi người ấn tượng lớn, dường như còn có chút thỏa mong ước nguyện. Nhìn theo Cố An Kỳ bước xuống sân khấu, mọi người mới phản ứng, hóa ra đã kết thúc.

Nếu nói diễn xuất vừa rồi của Tạ Vũ Phỉ là một diễn bằng hành động, lấy chính mình làm trung tâm để diễn tả sự đau khổ thì Cố An Kỳ lại là sâu bi trong lòng, một loại ánh mắt trời chiếu xuống đau thương. Chỉ là một ánh mắt, một câu nói như vô ý nhỏ nhẹ nhưng đã đem lại không khí bi ai.

Mặt ngoài, thoát nhìn màn biểu diễn của cô và Tạ Vũ Phỉ mỗi người mỗi vẻ, ngang tài ngang sức nhưng thực ra trong lòng Diệp Lâm đã biết người thắng thực sự. Vừa rồi nếu là biểu diễn trước ông kính, thì tuyệt đối Cố An Kỳ đạt hơn nhiều. Điểm mấu chốt là, so với màn biểu diễn của Tạ Vũ Phỉ, màn biểu diễn của cô có tác động sâu đến người xem.

Khi cô ngẩng đầu, ánh mắt cũng không dừng lại tại một điểm nào, cùng với người xem ở dưới sân khấu dường như đều xuất hiện chung một ánh nhìn, làm cho mọi người nghĩ Cố An Kỳ đang nhìn vào ánh mắt của họ, đang đối thoại cùng họ.

Tất cả mọi người không khỏi có chút xúc động, Cố An Kỳ này không phải vẫn được xưng là “Bình hoa” sao? Đây... Vẫn là cùng một người sao?

Người kinh ngạc nhất trung tâm, thì phải là Diệp Lâm.

Cô ta rốt cuộc là loại người nào? Quái vật Âu Dương Thừa kia từ chỗ nào lại đưa đến một tiểu quái vật như thế? Trong lòng Diệp Lâm đổ mồ hôi lạnh.

Người diễn xuất nhiều thì có lẽ cô đã gặp nhiều rồi, nhưng người lại để ý đến góc độ ánh sáng như thế thì cô chưa từng gặp qua. Ngay cả người lão luyện cũng khó có thể đạt đến trình độ này. Cô có thể nhìn ra được, Cố An Kỳ lúc bắt đầu, động tác sườn thật ra là để điều chỉnh góc độ ánh sáng, khiến cho ánh sáng chiếu vào mặt cô có loại bóng đặc thù hiệu quả, bóng cơ thể kéo dài lâu, tô đậm sắc điệu tĩnh mịch.

Sau lúc hơi hướng sang bên trái, động tác lùi ra phía sau hai bước chẳng những chứng minh cho tính cách nhân vật, nhân vật hiện ra là trong lòng muốn nói nhưng không mở miệng được vì khó xử, lại đến đoạn ngọn đèn, thừa dịp ánh mắt mọi người vẫn đặt trên mình lúc đó, cô một lần nữa lui về phía điểm ánh sáng của ngọn đèn, làm sắc điệu chuyển thành màu ám. Ở mặt ngoài nhìn như vô tình nhưng thực tế là trải qua sự suy tư, làm ánh mắt người xem theo tay cô chuyển lên mặt, nhìn giống như ánh sáng ấm đông dương tươi cười sáng lạn.

Diệp Lâm có thể cảm giác rằng, Cố An Kỳ lúc bắt đầu điều chỉnh động tác cũng không phải là cố ý, mà là như một loại bản năng. Nhưng... phải huấn luyện bao lâu dưới đèn huỳnh quang mới có thể rèn luyện thành bản năng như vậy? Người như vậy mà lại có tên Bình hoa? Nói đùa cái gì vậy!

Diệp Lâm cảm thấy như mình bị Âu Dương Thừa lừa gạt, trong lòng tràn ngập vô số vấn đề, bây giờ cô hận không thể ngay lập tức vọt tới văn phòng Âu Dương Thừa, đem cái tên tiểu tử kia tra vấn một phen.

“Chị là Cố An Kỳ sao? Em là Tạ Vũ Phỉ, vừa rồi chị diễn rất tuyệt!” Tạ Vũ Phỉ chớp chớp đôi mắt to, nhìn không ra một tia giả dối, chỉ có thuần sự khâm phục.

Tạ Vũ Phỉ tươi cười làm Cố An Kỳ trong nháy mắt hoảng hốt, nhớ tới chị em tốt lúc trước — Tiêu Thắng Hinh, cô đối với người đơn thuần như vậy không có chút kháng cự.

Thắng Hinh... Cũng không biết cô ấy hiện tại thế nào rồi....

Nhìn ánh mắt Tạ Vũ Phỉ trước mặt, Cố An Kỳ lấy lại tinh thần, như hòa tươi cười: “Cảm ơn, em cũng diễn rất tuyệt.”

Tạ Vũ Phỉ năm nay mới mười sáu tuổi đã được Diệp Lâm đưa vào “Đông Phong”, cho tới nay, Tạ Vũ Phỉ cũng chưa có bao nhiêu bạn bè, với lại hành động huấn luyện của Diệp Lâm đối đãi khác hẳn, đều không thể dài tới cô. Thật khó có thể tìm ý kiến cùng cô nói chuyện phiếm, tiểu cô nương mừng rỡ, ánh mắt đầy ý cười thành loan loan tâm nguyệt, nhỏ nhỏ rưng rưng, càng nhìn càng lún sâu.

“Cố An Kỳ, em lại đây một chút.” Diệp Lâm ở phòng huấn luyện kêu lên một tiếng.

“Cô giáo Diệp tốt lắm, chị không cần lo lắng.” Tạ Vũ Phỉ nhẹ giọng nói với Cố An Kỳ, ý muốn an ủi Cố An Kỳ không cần bị vẻ ngoài nghiêm túc của Diệp Lâm làm cho sợ hãi mà khấn trương hơn bình thường.

Cố An Kỳ tất nhiên hiểu được Diệp Lâm sẽ không đối với mình như thế nào, nhìn Tạ Vũ Phỉ quan tâm đến bộ dạng của cô, cô vẫn không tự chủ được mà khóe môi cong lên, tự vỗ vỗ tay mình, đi đến.

“Em cùng người nào học diễn xuất thế?” Diệp Lâm đóng cửa lại, hỏi.

Cùng người nào học diễn xuất sao? Cố AN Kỳ nghĩ tới nghĩ lui, có chút mơ hồ, trong trí nhớ của cô, dường như cũng không có nhiều người giỏi chân chính có thể truyền kiến thức, bây giờ muốn nói diễn xuất của mình do người nào dạy, có lẽ là do đã đi cùng với các đạo diễn lớn.

Thời điểm vừa bắt đầu làm người mới, cô cũng chỉ là một chú chim nhỏ bé, lúc đó kinh tế của công ty còn chưa có gì, vẫn chỉ là một công ty nhỏ vô danh, chính mình xem như có chút phối hợp cùng tổ diễn kịch, đồng thời cũng gánh vác tạp công việc.

Làm tạp công việc cũng không nghĩ tỷ lệ lại cao như vậy, tuy rằng khá vất vả nhưng cũng giúp cô lên vào được không ít nơi, như kỷ xảo hóa trang, bàn phát thủ pháp. Quan trọng là cô có thể thờ ơ quay lại mỗi một quá trình, khi đạo diễn dạy cho diễn viên, giáo viên thì những lúc như thế cô đều ở bên vụng trộm lắng nghe, cố gắng ghi nhớ, tranh thủ để sau này đến lượt mình quay phim không bị mắc sai lầm tương tự.

Cô không giống người khác có đại công ty chống đỡ, nếu bản thân có hơn hai lần NG1, đều hoàn toàn có khả năng sẽ bị đổi vai. Nếu muốn ở lại thì phải kịch liệt đấu tranh trong hoàn cảnh, cũng chỉ có cách phải càng thêm cố gắng, càng thêm dụng tâm. Người khác phạm lỗi thì tuyệt đối mình không thể phạm lần hai. Cô không ngừng bức bách bản thân mình phải tiếp thu kinh nghiệm thất bại của người khác, để hóa thành kinh nghiệm cho mình dùng. Bây giờ nghĩ lại, mình từ việc tri thức lý luận mà tích lũy nên kinh nghiệm như vậy.

Sau này có chút danh tiếng, được vào công ty có kinh tế lớn, mọi người cũng chỉ cho cô học diễn trò kĩ xảo, không có huấn luyện gì thêm.

“Công ty chưa cho em học bài huấn luyện.” Cố An Kỳ trả lời chi tiết.

“Thật không...?” Diệp Lâm nhìn vẻ mặt Cố An Kỳ giống như không có làm bộ. “Màn biểu diễn của em vừa rồi... Thực không sai, chi tiết bộ phận chú ý rõ ràng, biểu tình thực sự đúng lúc, ánh mắt trao đổi cùng người xem, nhưng lại chính biểu hiện thiên về ống kính, trên sân khấu không có hiệu quả. Màn diễn của em còn có thể nhập sâu hơn, trình tự cảm xúc có một ít. Diễn không chỉ kéo theo cảm xúc người xem mà còn lấy đi nhiều hơn thế.”

Cố AN Kỳ thật sự cân nhắc lời nói của Diệp Lâm, cẩn thận tiếp thu. Không chỉ là kéo theo cảm xúc người xem, không chỉ là có thể nhập... Trình tự biểu diễn cảm xúc... Những thứ Diệp Lâm nói cô chưa bao giờ lý luận qua, màn biểu diễn vừa rồi nếu là đặt ở điện ảnh hay phim truyền hình thì quay chụp đều hoàn hảo, bởi vì dù quay chụp ở góc độ nào đều có thể đem màn diễn vừa rồi cẩn thận hóa, có khả năng không vững, nhìn qua đã thấy không tốt.

Cố An Kỳ sau khi suy nghĩ cẩn thận, ngẩng đầu nhìn ánh mắt nghiêm khắc kia cũng có kính nể hơn vài phần.

“Em và Tạ Vũ Phỉ trình độ có chút chênh lệch so với toàn trung tâm, nhưng cũng không thể vì cả hai mà thay đổi chương trình học của họ được. Như vậy đi, những khóa huấn luyện bình thường các em không cần đến nữa, về sau mỗi buổi chiều thứ năm các em lại đến đây, cô cho các em học giáo trình khác.”

Đây là ý muốn cô học thêm khóa, khóa phụ đạo? Cố An Kỳ nhất thời có chút kinh ngạc, lúc sau vội vàng cung kính đáp: “Cô giáo Diệp, cảm ơn cô!”

[1] NG là “No Good”. Đó là những cảnh quay hỏng, phải quay lại.

7. Chương 7: Bị Đuổi Ra Cửa

Diệp Lâm an bài cho Tạ Vũ Phi cùng Cố An Kỳ chương trình học khác, cùng chuyển những huấn luyện sinh khác được tách ra luyện tập cũng rất nhanh được truyền ra. Diệp Lâm đãi ngộ khác nhau hiển nhiên làm cho không ít huấn luyện sinh trong lòng đều cảm thấy khó chịu. Tuy nói là trước kia chỉ biết Diệp Lâm luôn cho Tạ Vũ Phi không ít đãi ngộ đặc biệt, nhưng là chưa bao giờ giống lúc này để lộ liễu như thế này. Đối với Cố An Kỳ cùng Tạ Vũ Phi, phần đông huấn luyện sinh vừa đổ kị lại vừa hâm mộ, ở sau lưng hai người cũng bắt đầu thường xuyên chỉ trích, nghị luận.

“Cũng không biết bọn họ có cái gì tốt, cô Diệp thế nhưng lại tách riêng bọn họ ra !”

“Hừ, không phải là được điểm ở biểu tình, động tác khoa trương sao? Cái này ai cũng đều đã làm.”

“Khẳng định là dùng tiền để hối lộ.”

“Cố An Kỳ kia, hiệu quả diễn trên sân khấu còn không có tốt bằng Thái Nhược Lâm đâu, dựa vào cái gì cho cô ta một cơ hội tốt như vậy ?”

“Phải đấy ! Nếu chị Nhược Lâm ngày đó không bị bệnh, làm sao Cố An Kỳ cô ta lại được cơ hội như vậy ?!”

...

Khi Cố An Kỳ đi ngang qua, còn có mấy huấn luyện sinh liếc mắt chằm chằm, dùng ánh mắt khinh thường đánh giá cô. Từ lúc tiếp nhận ngoại khóa phụ đạo, trong lòng cô cũng đã rõ ngọn ngành. Kiếp trước cô cũng không phải chưa từng làm huấn luyện sinh. Giữa các huấn luyện sinh có bao nhiêu cạnh tranh trong lòng cô tất nhiên là rõ như ban ngày, thật sự rõ ràng.

Chẳng qua cô căn bản không đem việc này để ở trong lòng, cơ hội là do chính mình đạt được, chỉ biết hâm mộ người khác, ghen tị với người khác, lấy chuyện của người khác ra mà gièm pha, chỉ lãng phí thời gian. Người như vậy là không có đầu óc, cô không cần phải cùng bọn họ tranh cãi.

Làm mấy động tác đơn giản giúp nóng thân, giãn gân cốt, Cố An Kỳ vì huấn luyện nên chuẩn bị một chút. Không quá lâu, Tạ Vũ Phi cũng đi theo vào phòng luyện tập, chẳng qua bên người cô còn có một cô gái nữa mà Cố An Kỳ không biết.

Áo T- shirt trắng, khoác thêm một áo gile đen, nhìn qua tuy rằng đơn giản nhưng lại mang nét thoải mái, có cá tính, mái tóc dài lại mang một chút hơi thở phụ nữ trưởng thành. Đôi chân dài được bó sát trong chiếc quần jeans dài lại càng thêm thon. Vóc dáng cô hơi cao, ước chừng khoảng 1m76, với chiều cao hiện tại của Cố An Kỳ là 1m65 mà còn phải ngưỡng mộ đối phương, dáng người thon thả lại cân đối, là điển hình của người mẫu sáng giá. [Vũ: cao thế, thật hâm mộ a]

“An Kỳ, giới thiệu cho chị một người, đây là Liêu Nhã Hân, bạn tốt của em, cậu ấy hát rất hay, tương lai khẳng định là một ca sĩ nổi tiếng.” Tạ Vũ Phi cười cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền nho nhỏ, “Nhã Hân, đây là người mình đã kể cho cậu, Cố An Kỳ, kỹ năng diễn xuất của chị ấy rất tốt, cô Diệp cũng phải khen đấy !”

“Quý nha đầu nhà cậu, cứ như định mai mối cho mình vậy.” Liêu Nhã Hân dờ khóc dờ cười nhìn Tạ Vũ Phi.

“Liêu Nhã Hân,” Liêu Nhã Hân vui vẻ vươn tay, “Rất vui khi biết chị.”

Cố An Kỳ đối với cá tính cởi mở như vậy cũng rất có thiện cảm, hơi có chút cảm giác vừa gặp như đã thân. Mím cười bắt tay : “Cố An Kỳ, tôi cũng rất vui khi được làm quen với chị.”

“Nhã hân a, An Kỳ tốt lắm, hai người nói chuyện nhất định sẽ rất hợp.” Tạ Vũ Phỉ vui vẻ đứng ở giữa kéo tay Cố An Kỳ cùng Liêu Nhã Hân lại.

“Uh, có thể cùng yêu quái như cậu làm bạn dĩ nhiên tốt lắm, phải không ?” Liêu Nhã Hân vui đùa, cười khê rồi quay sang nháy mắt với Cố An Kỳ.

Cố An Kỳ nhin cười trả lời: “Nói không sai.”

Tạ Vũ Phỉ bĩu môi, có chút không vui: “Em nào có ? Hai người mới quen biết không bao lâu đã cùng hợp lại mà ăn hiếp em rồi !”

Đang đùa giỡn thì thấy cô Thái, dáng người có hơi tròn đi đến, ba người liền vội vàng đứng nghiêm lại, không dám nói thêm nữa lời.

Khóa này là khóa chụp ảnh người mẫu đặc biệt, dùng để bồi dưỡng cảm giác của nghệ sĩ khi đứng trước ống kính và luyện tập dáng đứng của nghệ sĩ. Việc này đối với Cố An Kỳ mà nói cũng không khó, kiếp trước của cô chính là xuất thân từ người mẫu, các tư thế cùng các cách diễn trên sân khấu có thể nói là rất quen thuộc, qua mấy đợt trình diễn quốc tế, cũng làm người đại diện phát ngôn quay không ít quảng cáo. Cho dù trong thời gian lâu có chút mới lạ nhưng cũng không đến mức độ làm không xong, bị đuổi khỏi màn diễn. Khóa học này theo lý mà nói hẳn là có thể an toàn thông qua.

Chẳng qua hiện tại dường như so với tưởng tượng của cô có chút lệch khỏi quỹ đạo...

Một đám người được gọi đến phía trước để chụp ảnh, duy chỉ có mình cô là không được gọi tên vào, lạnh lùng mà ngồi ở cuối cùng. Đến lúc tất cả những người khác đã chụp ảnh xong, Cố An Kỳ nghĩ đến phiên mình, rất tự nhiên mà đứng ở chỗ chụp hình. Đang chuẩn bị tư thế lại bị lời của cô giáo đánh gãy.

“Bây giờ bắt đầu chụp ảnh chung, năm người một tổ”, cô giáo thật giống như là không nhìn thấy cô, điều chỉnh camera nói.

“Cô, em còn chưa có chụp ảnh đơn” Cố An Kỳ đứng ở giữa, sững sờ.

“Cô ?” Đối phương liếc mắt cô quan sát từ trên xuống dưới, “Đã làm nghệ sĩ rồi còn trong khóa học của tôi làm gì ?”

Người chung quanh cười vang, một đám người nâng cao cằm, khinh miệt đi vòng qua cô tới chỗ chụp ảnh.

“Cô, tôi là đến để học, mong cô chỉ bảo” Cố An Kỳ cực kì kiên trì, vẫn như cũ chắn ở phía trước không chịu nhượng bộ.

“Đi ra đi ra, chắn ở đây làm gì ? Hiểu biết nhiều như vậy, cho dù ngu ngốc cũng có thể tìm được cảm giác trước ống kính, còn học khóa này làm gì ? Tôi cũng không có đủ bản lĩnh để dạy cô. Tôi còn phải chụp ảnh, đừng có mà đứng ở đây, đi xa chút đi.” Đối phương vội vàng xua đuổi Cố An Kỳ giống như là đuổi ruồi bọ vậy, hoàn toàn không đem cô để vào mắt.

“Xin cho em một cơ hội !” Cố An Kỳ khom lưng, khẩn cầu nói.

“Chụp ảnh chụp ảnh ! Mọi người chuẩn bị xong tư thế a” Cô giáo hoàn toàn không nhìn Cố An Kỳ, hô đối với những huấn luyện sinh ở trước mặt.

Mọi người xung quanh sớm đã không thích Cố An Kỳ, vui sướng khi thấy cô gặp họa, bị xấu mặt, lúc chụp ảnh vẫn cười đến vô cùng sáng lạn.

Cố An Kỳ vẫn giữ nguyên động tác khom lưng không thay đổi, Tạ Vũ Phỉ vài lần muốn tiến lên lôi Cố An Kỳ đi nhưng đều bị Liêu Nhã Hân ngăn lại. Liêu Nhã Hân nhìn bộ dáng Cố An Kỳ, trong lòng tựa hồ có chút hiểu được, Cố An Kỳ tính cách cố chấp như vậy, cho dù có người cứng rắn kéo cô đi, cô cũng sẽ bất động không nhích. Cô có sự kiên trì của mình, cho dù biết rõ cô giáo sẽ không cho cô chụp ảnh đơn, cô cũng nhất định cố gắng chiến đấu tới cùng.

Cố An Kỳ đứng cúi đầu thẳng khoảng chừng nửa giờ, cúi đầu trong một thời gian dài khiến cho đại não căng ra, chân cũng có chút run lên, đã có chút đứng không nổi nhưng cô vẫn cố gắng duy trì tư thế đó, vẫn không nhúc nhích. Cô có thể nghe được người khác “Nhẹ giọng thảo luận”, cũng có thể nghe được người

khác cười nhạo. Đứng ở giữa, cô chịu đựng sự thử thách từ mọi ánh nhìn, lại vẫn như cũ không nói một lời, duy trì tư thế như vậy.

Cô cần cơ hội này, quyết không thể bỏ qua, cô nhất định phải kiên trì.

“Còn đứng ở chỗ này làm gì ? Đi ra ngoài !” Cô giáo dường như thấy mọi người đều chú ý Cố An Kỳ, không chuyên tâm chụp ảnh, lại đối Cố An Kỳ rống một tiếng.

“Xin cho em một cơ hội !” Thanh âm trong trẻo vang vọng toàn bộ phòng tập, mang theo một chút quật cường không khuất phục.

“Tôi nói là cô đi ra ngoài, nghe không hiểu sao ? Từ nay khóa của tôi cô cũng đừng có học !” Cố An Kỳ vẫn như cũ đứng bất động, chân thành nhìn thẳng cô giáo. Cô giáo phát tay qua đầu, bảo vài nam sinh đem cô ra khỏi phòng.

Một mình ngồi trên ghế nghỉ ngơi ngoài cửa, Cố An Kỳ sắc mặt có chút khó coi, cúi đầu trong thời gian lâu máu tụ ở não, bây giờ còn có chút khó chịu, hai mắt mờ đi, huyết thái dương cứ nhảy “pắc pắc”.

Cô trong lòng đã rõ đối phương là chán ghét cô, không thích cô. Có thể có lý do, có thể không có lý do, chính là trời sinh tính khí bất đồng, không thích cô, loại chuyện này bất luận ở đâu cũng có thể nhìn thấy, Cố An Kỳ cũng không phải gặp lần đầu.

Cô cũng không cần đối phương cho cô lý do hợp lý, chẳng qua bất luận như thế nào cô cũng phải ra sức thể hiện mình trước màn ảnh, không chỉ vì cùng đánh cược với Âu Dương Thừa, còn vì khẩu khí trong lòng kia.

Cô gắt gao cầm chai nước khoáng trong tay, nhú mày.

“An Kỳ, chị không sao chứ ?”

“Vũ Phi, em sao lại đi ra ? Còn có Nhã Hân, hai người sao...” Cố An Kỳ nhìn hai người từ trong phòng luyện tập đi ra, thoáng chốc ngây dại.

Liêu Nhã Hân nhún vai, làm biểu tình đành chịu : “Không khí quá kém, đi ra hít thở không khí thôi.”

Cố An Kỳ bị động tác của cô làm phì cười: “Được rồi, tôi không sao, hai người đi vào trước đi, đặc tội cô giáo không phải chuyện tốt “

“Chị thật sự không sao sao ?” Tạ Vũ Phi còn có chút lo lắng Cố An Kỳ, một đôi mắt to ngập nước lo lắng nhìn cô.

“Chị không sao, hai người nhanh vào đi thôi, ra lâu rồi nói không chừng cô giáo lại giận lây sang hai người đấy” Cố An Kỳ trên mặt lại khôi phục vẻ tươi cười dịu dàng như trước, giống như không hề lo lắng, “Đi thôi đi thôi “

Cố An Kỳ vẫy tay, đuổi hai người vào bên trong luyện tập. Mãi đến khi nhìn hai người vào phòng tập cô mới tháo vẻ tươi cười xuống. Cô ngoài mặt thoạt nhìn giống dường như không có việc gì nhưng trong lòng lại không thoải mái như vậy.

Cô cùng Âu Dương Thừa đánh cược rất rõ ràng, cô nhất định phải thông qua tất cả sát hạch. Nhưng hôm nay không có người cho cô chụp ảnh thì không có cách nào đánh giá được cảm xúc trước ống kính của cô, nói cách khác nếu cô không làm chút gì, rất có khả năng cô sẽ trực tiếp thua vụ cược kia, cũng bị bỏ lỡ một năm.

Một năm, lâu lắm rồi, sự chênh lệch giữa người kia với cô sẽ càng ngày càng lớn, cô chờ không được, cũng chờ không nổi.

Cô không thể thua, tuyệt đối không thể. Trong từ điển của Cố An Kỳ cô không có từ “Thua”, trước giờ không có, tương lai chắc chắn cũng sẽ không có.

8. Chương 8: Chiến Thuật Quanh Co.

Sau vài ngày, Cố An Kỳ hầu như ngày nào cũng đi cùng Liêu Nhã Hân và Tạ Vũ Phi. Giờ học kĩ năng trình diễn, cô đi cùng Tạ Vũ Phi, giờ học thanh nhạc thì đi cùng Liêu Nhã Hân. Ba người thân thiết rất nhanh, thành chị em tốt.

Ở những giờ học khác, Cố An Kỳ biểu hiện rất tốt, các giáo viên khác nhận xét về cô đều không tệ. Duy nhất chỉ có giờ học chụp ảnh, cô đến nay vẫn không cách nào hòa hợp được.

Giờ chụp ảnh người mẫu vẫn trước sau như một, hết sức gay go. Giáo viên vẫn không muốn chụp ảnh cho Cố An Kỳ, thậm chí ngay cả phòng học cũng không cho cô bước vào. Biểu hiện chống đối chỉ còn thiếu nước treo lên cửa tấm biển “Cố An Kỳ và cửa không thể đi vào” mà thôi. Cố An Kỳ mấy lần vào học đều phải đi ra, giáo viên từ trước đến giờ chưa từng buông lỏng, nói không cho vào là không được vào.

Nhìn Cố An Kỳ phải đi ra ngoài, nhóm người mẫu nam đều âm thầm khâm phục, nếu là nữ sinh khác trước mặt mọi người bị nhục nhã, lại bị đuổi ra một cách khó chịu như vậy thì chắc hai mắt đã sớm đầm lệ lưng tròng, không dám lại đến. Nhưng Cố An Kỳ này lần nào ương bướng, bất kể giáo viên có nói nặng lời thế nào, trước mặt mọi người bị châm chọc khiêu khích thế nào, cô cũng không bỏ cuộc, trái lại càng cố gắng. Thất bại một lần lại cố gắng một lần, thế nào cũng không buông tay.

Mơ hồ chung, bọn họ đối với Cố An Kỳ cũng có một chút khâm phục.

Tuy nhiên, bội phục thì bội phục, nhưng không có nghĩa là cô có thể bước vào phòng học, mắt thấy mỗi ngày cứ trôi qua, càng ngày thời hạn cuối tháng càng gần, bản thân vẫn bị liệt vào “sổ đen” của giờ chụp hình, đáy lòng cô cũng có chút sốt ruột.

Bất kể thế nào, cô cũng phải bước vào lớp học trước đã, những thứ khác tính sau cũng không muộn. Nghĩ đi nghĩ lại, cô nếu muốn về lớp học, dường như chỉ có thể chọn con đường kia.

Cẩn cẩn môi dưới, Cố An Kỳ đứng lên, bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị.

Ngày kế tiếp lại là tiết chụp ảnh. Mọi người sớm bước vào phòng học, tán chuyện phiếm, thỉnh thoảng lại nhìn ra cửa, chờ xem “màn kịch hay thường lệ” trước mỗi tiết học.

Khoảng 1 giây sau, trước giờ học 5 phút, giáo viên tiến vào phòng học, Cố An Kỳ lại xuất hiện. Kỳ lạ là, Cố An Kỳ trước đây đều giống như thuốc cao dán chặt lên lưng, muốn đuổi thế nào cũng không được, ngày nào cũng đến lớp, hôm nay thế nào lại không thấy đến rồi? Mọi người trong lòng nghi hoặc, lại tiến về phía trước vài bước, nhìn nhìn ra cửa.

“Nhìn cái gì?” Thầy Thái không vừa lòng quát lớn một câu.

Mọi người không dám nói nhiều, đều tản ra, lui về phía sau vài bước, về chỗ ngồi.

“Hôm nay chủ đề là “Sắc hè đam mê”, mọi người tự mình lựa chọn đạo cụ, đợi lát nữa chụp ảnh” Thầy Thái chỉ vào một rương đạo cụ lớn nói, vừa muốn tiếp tục nói cái gì đó, cửa phòng đột nhiên bị đụng mở ra.

“Rầm!” Cánh cửa nặng nề đập vào tường, mọi người kinh ngạc nhìn, chỉ thấy Cố An Kỳ đang mang một đồng hồ đi đến.

Thầy Thái vừa muốn nói gì đó để đuổi cô ra, Cố An Kỳ lại tự mình loay hoay với đồng hồ cô mang đến, điều chỉnh góc độ bắn phản quang trong phòng học, với điều chỉnh lại cường độ ánh sáng. Giáo viên của môn chụp hình chỉ có một người làm việc, tất nhiên là không thể làm hết việc, mà khi chụp ảnh nếu không điều chỉnh thử bắn phản quang vài lần để có ánh sáng thích hợp nhất có thể sẽ không đạt được hiệu quả như ý muốn. Ông ta thiếu trợ lí chụp ảnh, mà cô thiếu cơ hội đi học. Nếu muốn trở lại lớp học, chỉ có thể nắm lấy cơ hội này.

“Cô ở chỗ này làm gì? Đi ra ngoài!” Thầy Thái nhíu mày.

“Thái tiên sinh, bây giờ tôi tới đây để làm trợ lí, không phải thực tập sinh. Quyền phân công là ở công ty, mà không phải cá nhân thầy có thể tự quyết định, nếu có ý kiến gì, xin hãy trực tiếp nói với công ty.” Cố An Kỳ nói đầu ra đấy.

“Vô lí, hồ đồ!” Thầy Thái tức giận đến đỏ mặt, nói xong định chạy ra ngoài tìm quản lí công ty lí luận.

“Thầy Thái, ban đầu thầy không cho tôi tham gia lớp học là vì tôi đã trải qua rất nhiều thông cáo, từng có kinh nghiệm làm nghệ sĩ, hẳn là đã có cảm giác trước ống kính. Như vậy lần này lí do sa thải tôi là gì? Cá nhân thầy nếu thấy tôi có gì bất mãn, có thể hay không nói thẳng, không cần lấy công việc ra làm cớ.” Cố An Kỳ nhún mày.

“Căn bản là cô chưa bao giờ học chụp hình, nói gì đến chuyện làm trợ lí. Cô làm như vậy, thực chất chỉ làm ảnh hưởng đến tốc độ học tập của cả lớp mà thôi.” Thầy Thái dừng bước, tức giận nói, nhưng thái độ đã không cường ngạnh giống như trước.

“Xin yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không làm chậm trễ công tác của thầy. Tôi từng làm trợ lí chụp ảnh của tổ kịch một năm, nên xin cứ tin tưởng tôi, phần công việc này tôi vẫn có thể đảm nhiệm. Nếu thầy không tin, có thể cho tôi làm thử một lần, nếu chụp ảnh mà hiệu quả không đạt yêu cầu của thầy, thầy lập tức có thể đuổi tôi.” Cố An Kỳ nói xong dừng lại một chút. “Đương nhiên thầy vẫn có thể đi tìm quản lí công ty, nhưng mà kết quả thì vẫn là như nhau thôi, tôi vẫn sẽ là trợ lí cho thầy ở chỗ này.”

“Hừ, một năm? Điều này mà cô cũng không biết xấu hổ dám nói!” Thầy Thái nghe Cố An Kỳ nói xong, khinh thường hừ lạnh một tiếng, nhưng ông cũng biết được hiện tại tìm quản lí cũng sẽ không có tác dụng gì. “Tốt, cô không phải nói bản thân có khả năng sao? Tôi sẽ xem cô có bản lĩnh thế nào! Tạo ra hiệu quả nếu không tốt, tôi sẽ cho cô vĩnh viễn biến mất khỏi phòng học này, không cho phép bước vào nửa bước. Cô, liệu dám làm không?”

“Được” Cố An Kỳ vẫn như cũ, nụ cười thản nhiên vẫn đọng nơi khóe miệng, lẳng lặng đứng ở một bên, không hề cảm thấy mất tự nhiên, giờ tay nhắc chân cũng đều thể hiện là bản thân đối với kĩ thuật quay chụp rất tự tin.

Thầy Thái hung hăng liếc cô một cái, lòng tràn đầy mong muốn không đi điều chỉnh thử màn ảnh. Nhìn phản ứng của thầy Thái, Cố An Kỳ rút cục nhẹ nhàng thở ra, đồng thời khẽ mỉm cười, ha ha, xem ra con cá đã mắc câu rồi.

Liêu Nhã Hân cùng Tạ Vũ Phi thể nhưng lại bị hành động lần này của Cố An Kỳ làm cho kinh ngạc một chút, hai người thế nào cũng không tưởng tượng được Cố An Kỳ đột nhiên lại biến thành trợ lí chụp ảnh của thầy Thái, không khỏi vì cô lo lắng, cô làm như vậy thật có thể khiến thầy Thái cho cô ở lại sao?

Cố An Kỳ giống như cảm nhận được ánh mắt của hai người, quay đầu lại, hướng về phía họ cười cười, dùng tay ra hiệu “OK”.

“Thử người ra đây làm gì? Từng người một đi lên!” Thầy Thái giờ phút này tâm trạng cực kì kém, hướng về phía đám thực tập sinh quát.

“Tách tách tách tách” “Tách tách tách tách”

Thanh âm của máy ảnh không ngừng vang lên bên tai, động tác của thầy Thái rất nhanh, đặc biệt là hôm nay, thường thì người vừa đi lên, Cố An Kỳ phải điều khiển vị trí phản quang, nhưng ông ta đã ấn nút chụp luôn.

Ha ha, đây là muốn so tốc độ sao? Cố An Kỳ nhìn sâu vào thầy Thái đang lau chùi ống kính, hơi hơi nheo mắt lại.

Cố An Kỳ xem qua vài lần ảnh chụp của những người trong lớp, nói chung bọn họ đều làm một động tác cố định, có tư thế và vị trí theo ý mình, mỗi lần đi lên đều không có thay đổi quá lớn, cho nên muốn bắt đúng thời cơ, có lẽ cũng không phải là không thể.

Thời gian trôi qua, tốc độ của Cố An Kỳ dần nhanh hơn, không ngừng chạy quanh các góc chụp, bước chân còn chưa vững đã nâng tay điều chỉnh góc độ bản phản quang. Bất tri bất giác đã dần nhanh hơn không ít, tuy rằng không thể hiện rõ, nhưng khi tốc độ chậm lại có thể nhận thấy rõ ràng tiến bộ của cô

Thầy Thái cũng nhận ra điều này, nhân thời gian nghỉ ngơi, ông quay trở lại nhìn mấy tập ảnh vừa chụp. Cố An Kỳ ban đầu đúng là chụp không được tốt lắm, rất nhiều góc độ chụp lệch không ít, có một lần thậm chí còn lấy sai bản phản quang, tạo ra sai hiệu quả, nhưng không thể không nói, về sau hiệu quả ảnh chụp

càng ngày càng tốt, dưới điều chỉnh của cô, ảnh chụp nhìn đúng là tốt hơn không ít, độ sai lệch của bản phản quang góc cũng là càng ngày càng nhỏ.

Nhìn Cố An Kỳ tranh thủ lúc nghỉ ngơi vừa lau mồ hôi, vừa thu thập đạo cụ, chuẩn bị cho lần chụp tiếp theo, ông thấy rõ Cố An Kỳ không phải là người lười biếng, tiêu cực, không chuyên cần nhưng vì sao Nhược Lâm lại...

Thầy Thái hơi nhíu mày.

Một buổi chụp hình rất nhanh đã kết thúc, sau khi mọi người đã rời đi, Liêu Nhã Hân và Tạ Vũ Phỉ vốn định giúp Cố An Kỳ thu dọn, nhưng Cố An Kỳ bảo họ đi trước, dù sao cô biết họ tiết sau còn có buổi học.

Nhóm thực tập sinh đều đi hết, cuối cùng chỉ còn lại Cố An Kỳ cùng thầy Thái. Cố An Kỳ biết mình không có tư cách chạm vào đạo cụ của thầy Thái, cho nên thật tự giác đi tới phòng đạo cụ lấy chổi dọn dẹp và khăn lau, yên lặng bắt đầu lau nền phòng học.

Phòng học trống trải chỉ có tiếng máy móc được sắp xếp lại, tĩnh lặng làm cho người ta có chút hoảng hốt.

Cố An Kỳ không hỏi thầy Thái hiệu quả ảnh chụp hôm nay thế nào, thầy Thái cũng không hỏi cô vì sao thông cáo luôn tệ như vậy, hai người chính là lẳng lặng đứng ở hai góc, phân rõ công việc của mình.

Một người sắp xếp lại đạo cụ, một người dọn dẹp phòng học.

Đạo cụ cũng không nhiều, thầy Thái vốn rất nhanh có thể thu thập xong, chẳng qua ông không vội rời đi, ngược lại đứng ở một bên giám sát, nhìn Cố An Kỳ dọn dẹp phòng học.

Đợi cho toàn bộ đều đã được lau dọn sạch sẽ, Cố An Kỳ cúi đầu, nói: “Thầy, lần sau gặp lại” rồi rời phòng học.

9. Chương 9: Ghen Tị Và Hãm Hại

Cố An Kỳ rất nhanh đã hòa nhập, không lâu sau đã hoàn toàn nắm được quá trình, không như lúc trước có chút bối rối, ngược lại còn có thời gian rảnh.

“Cố An Kỳ, cô thật đúng là lợi hại, có thể nhanh chóng thích ứng mọi thứ như vậy.”

Tiểu Lăng Phong thật lòng bội phục cô gái nhỏ này. Không chỉ là do sự thích ứng của cô mà còn là do nghị lực của cô. Ban đầu anh chỉ xem cô như người ngoài, có vài lần thấy giáo viên chăm chọc khiêu khích Cố An Kỳ ở ngoài sân, dùng nhiều từ ngữ khó nghe để hình dung, cứ nghĩ cô sẽ bỏ cuộc. Nhưng cô không hề bỏ cuộc, mà càng cố gắng, không trở thành học sinh nhưng cũng nghĩ hết biện pháp lên làm trợ lý chụp ảnh.

Có khi ở đây nhìn cô chạy tới chạy lui không ngừng, chính bản thân cũng cảm thấy mệt mỏi, nhưng cô lại không như vậy, không hề rên rỉ một tiếng. Cô cũng không hề mở miệng bảo thái giáo viên đi chạm một chút mà cố gắng chạy nhanh cùng ông ta.

Mà cũng không phải chỉ mình anh, mà còn có rất nhiều người khác kinh ngạc và bội phục Cố An Kỳ. Tuy rằng mọi người và cô có chút ngăn cách không thể cùng nói chuyện, nhưng không thể nào xem nhẹ chuyện của cô như vậy.

“Nếu không thích ứng thì để bị ép đi nơi khác sao?” Cố An Kỳ lắc đầu, nói đùa một câu.

“Hừ, nhanh như thế lại có thể thích ứng tốt, còn không phải do quan hệ sao?” Tổng Lộ Lộ từ nơi giữ đạo cụ bước ra, nhìn Tiểu Lăng Phong cùng Cố An Kỳ nói chuyện, trong lòng hoảng loạn, yếu ớt nói.

“Cô nói vậy, Cố An Kỳ không phải là loại người như vậy.” Tạ Vũ Phỉ tức giận cãi lại, cùng đối phương lí luận.

“Tổng Lộ Lộ, không có căn cứ thì đừng nói vậy. Cố An Kỳ cố gắng nhiều, mọi người đều thấy rõ.” Tiểu Lăng Phong nhàn nhạt nói.

“Cố gắng cái gì? Thấy rõ điều gì? Ta nói vậy? Ta nói vậy cái gì? Cô ta được cô giáo Diệp Lâm đặc biệt dạy dỗ, không phải do có quan hệ sao? Ý mình đằng sau có Âu Dương tiên sinh thì luôn giả bộ, thật ghê tởm.” Tống Lộ Lộ bị Tiểu Lăng Phong nghi ngờ thì kích động, giống như nghiện quá, một câu lại tiếp một câu nói quá “Cùng với Âu Dương Thừa, bây giờ còn muốn với người đàn ông khác, đúng là hồ ly tinh.”

Cố An Kỳ ngẩng mặt lên, im lặng đứng một bên không nói gì, lạnh nhạt nhìn người trước mặt, giống như là chờ đối phương nói tiếp. Đột nhiên thấy người đứng bên cạnh Tống Lộ Lộ không ngừng giật giật tay áo của cô ta, cô bất giác nhíu mày.

“Lộ Lộ, đừng nói nữa...” Thái Nhược Lâm có chút xấu hổ, cúi đầu mở to mắt điềm đạm nói.

“Nhược Lâm, cậu chính là quá hiền nên mới bị cô ta ngồi trên đầu. Hừ, chỉ bằng hành động như vậy mà lại được cô Diệp yêu quý? Đùa à?”

“Cô ấy nhất định là có chỗ hơn người, cô Diệp mới có thể nhìn trúng của cô ấy.” Thái Nhược Lâm chớp chớp đôi mắt điềm đạm đáng thương kia, ngập ngừng nói.

“Nhược Lâm, cậu sao lại ngốc như thế? Cô ta không phải là dựa vào người đằng sau mà ép cô Diệp giúp mình sao?”

“Tống Lộ Lộ, nói lời phải chịu trách nhiệm!” Liêu Nhã Hân thật sự không chịu được nữa, “Nếu Cố An Kỳ có quan hệ, lúc trước có thể bị đuổi khỏi công ty sao? Cô nhìn lại đi, cô Diệp sẽ vì thế lực đằng sau là Âu Dương tiên sinh mà đi lấy lòng Cố An Kỳ sao? Không bằng thản nhiên thành khẩn một chút, đừng bao giờ mở miệng là bảo người khác đi bằng cửa sau.”

“Tớ...Tớ...Thật sự xin lỗi. Tớ thay Lộ Lộ xin lỗi. Rất xin lỗi mọi người” Thái Nhược Lâm khóc như mưa, mỗi một giọt rơi xuống trong suốt như ủy khuất, một bên cúi đầu xin lỗi.

“Nhược Lâm, cậu đừng khóc, sao lại cúi đầu trước người khác như vậy? Cậu đừng như thế, đứng lên ngay! Đứng lên!”

Mọi người nhìn Thái Nhược Lâm khóc đến hít thở không thông thì nhanh chóng xong tới. Thái Nhược Lâm bình thường ở trong lớp là dịu dàng yếu đuối, cá tính từ nhỏ đã nhu thuận, rất được mọi người yêu thích. Hơn nữa, cô ấy thỉnh thoảng đúng thời điểm lại mời mọi người uống đồ uống, ăn cái gì cũng chia sẻ với mọi người. Nay thấy cô khóc như vậy, mọi người đều đem tất cả trút lên Cố An Kỳ.

“Nhược Lâm, cô đừng khóc, bọn họ bắt nạt cô như thế nào, kể lại tôi nghe.”

“Không có, không có, Cố An Kỳ không bắt nạt tôi.” Thái Nhược Lâm lắc đầu, liên tiếp cắn môi nói không có.

Đã bị dọa như vậy, còn nói không có? Mọi người nhìn Cố An Kỳ nhú mày, mấy ngày nay thấy cô có điểm đổi mới, xem ra là mình có hồ đồ quá rồi. Như vậy mà được làm ngôi sao hạng ba, không xứng đáng!

“Nhược Lâm, cô còn giúp cô ta làm gì? Cô ta thật ghê tởm, dựa vào cô Diệp yêu quý thì dọa nạt cô, cô có điểm nào không bằng cô ta?”

“Nhược Lâm, đừng sợ, có chúng tôi bọn họ không bắt nạt được cô đâu.”

“Nhược Lâm, đừng sợ.”

Cố An Kỳ từ đầu đến cuối chỉ là một người đứng xem, đừng nói là chen vào, ngay cả nói cũng không có, nay trở thành là điểm để người ta nói. Nhìn những vẻ mặt phẫn hận, hèn mọn kia, cô đột nhiên muốn cười lớn.

“Các người đừng nói vậy, Cố An Kỳ từ đầu cũng chưa nói câu nào.” Tiểu Lăng Phong nhăn mặt, nói một câu công bằng.

Nhưng mà anh không nghĩ tới ngay lập tức bị mọi người nói lại.

“Tiểu Lăng Phong, không lẽ anh bị con hồ ly kia mê hoặc rồi ư. Thế nào lại thay cô ta nói chuyện?” Tống Lộ Lộ hung hăng “Cố An Kỳ chính là đồ khôn, chỉ biết bắt nạt người tốt. Nhược Lâm lương thiện như vậy, cô ta cũng không buông tha.”

“Các người...” Liêu Nhã Hân tức đến nghẹn lời, định đi đến trước cùng họ nói lại.

Cố An Kỳ ngăn cản, chính bản thân đi lên vài bước nhìn đối phương “Tổng Lộ Lộ sao? Cô nói tôi mắng Thái Nhược Lâm, vậy cô nói cho tôi biết, tôi mắng cô ấy cái gì? Cô nói thật, chỉ cần tôi nói thì sẽ không phủ nhận.”

Lời nói của cô thật bình thản, nhưng mà Tổng Lộ Lộ không dám nhìn vào ánh mắt của cô. Ánh mắt kia giống như có lưỡi giao lạnh như băng, sắc bén có thể xuyên qua nội tâm của cô, cả người hoảng hốt, khí thế cũng bị dập tắt.

“Cô... Cô nói, Nhược Lâm cậu ấy...” Tổng Lộ Lộ đầu óc hỗn loạn, không biết nên nói cái gì. Vốn định nói vài câu nói xấu đả kích Cố An Kỳ, nhưng khi nhìn vào ánh mắt của cô ta thì cô lại càng hoang mang, lo sợ, không thể nói dối, ngay cả một câu bình thường cũng không thể nói.

“Á.... Không cần, không cần đâu....” Thái Nhược Lâm khóc nức nở

“Các người xem những người này làm Nhược Lâm bị tổn thương một lần nay lại muốn cô ấy bị tổn thương lần thứ hai sao?” Thấy Thái Nhược Lâm rơi nước mắt mọi người đều đồng tình, một lần nữa đứng ra nói chuyện.

“Đúng thế...Đúng thế...” Tổng Lộ Lộ như tỉnh ra, vội nói theo.

“À...” Cố An Kỳ lạnh lùng cười, không nói gì, chỉ nhìn mọi người đang không ngừng chỉ trỏ vào cô xầm xì to nhỏ.

10. Chương 10: Lại Lần Nữa Bị Đuổi Ra Khỏi Cửa

Mọi người còn đang nghĩ xem Cố An Kỳ sẽ làm gì tiếp theo thì cô quay người lại, rời khỏi nơi đấy.

Không giải thích gì, cũng chẳng làm gì, chỉ lẳng lặng bỏ đi.

Giống như sau khi xem xong một màn kịch vui, thì tự nhiên mà bước đi như vậy. Điều này làm cho tất cả mọi người choáng váng, trong khoảng thời gian ngắn ngược lại là không biết nên làm chút cái gì.

“Cố An Kỳ, sao chị không làm rõ chuyện với bọn họ? Như vậy chị sẽ bị hiểu nhầm đấy...”

“Làm rõ chuyện? Có thể sao?” Cố An Kỳ cười nhẹ, không nói nhiều, cứ như vậy tự mình sắp xếp dọn dẹp lại bối cảnh và tầm bằng nội dung theo trật tự.

Cô làm việc quang minh lỗi lạc, nói chưa làm tức là không có làm, người khác tin hay không thì tùy. Muốn dùng những lời đồn đó làm cô tổn thương ư? Đúng là quá ngây thơ. Từ lúc trước, khi vẫn còn là Lâm Huyền Di thời bắt đầu sống ở cô nhi viện, cô đang tự nhủ thầm với mình chỉ có một người được phép làm tổn thương cô.

Người khác đối với cô như thế nào, cô cũng không để ý, cũng không khó chịu. Bọn họ khi sinh ra miệng đã ở trên người, thích nói cái gì thì là chuyện của họ. Cô sẽ không cùng đám người nhàm chán kia chơi trò chơi tế nhị đó.

Liêu Nhã Hân và Tạ Vũ Phi nhìn Cố An Kỳ với vẻ mặt hờ hững, đáng vẻ không thèm để ý, chỉ biết thở dài trong lòng. Người bị hại không lên tiếng thì bọn họ còn nói gì được chứ? Nhưng mà Cố An Kỳ nói cũng đúng, Thái Nhược Lâm đối với mọi người rất tốt, cho dù bọn họ nói thật thì cũng không ai tin, có khi lại làm lớn chuyện hơn.

Con người mà, luôn luôn muốn mình làm sứ giả chính nghĩa, không phân biệt tốt xấu, đầu tiên thì bảo vệ “kẻ yếu” để được mọi người xem là người bảo vệ “kẻ yếu”, cho dù sau đó mơ hồ phát hiện ra bản thân đã sai lầm thì vẫn sẽ thuyết phục đối phương tin rằng là họ sai, còn bản thân mình mới là đúng, cứ gân cổ lên cãi.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Thời gian nghỉ sắp hết, thầy Thái trở về. Khi bước vào phòng học thì thấy Thái Nhược Lâm ngồi khóc, không khỏi nhíu mày, giọng điệu khó chịu một chút

“Cô An Kỳ bắt nạt Nhược Lâm, còn uy hiếp và chửi bới cô ấy.”

“Cố An Kỳ tát Nhược Lâm một cái.”

“Cố An Kỳ còn mắng Thái Nhược Lâm là kĩ thuật biểu diễn rất tệ.”

Ai ai cũng nói, giống như chính bản thân mình đã nhìn thấy tận mắt. Ngay lập tức, Cố An Kỳ bị bọn họ nói thành một người bạo lực, không biết đạo lí, trong ngoài không giống nhau. Tạ Vũ Phỉ cùng Liêu Nhã hân thật sự bị bọn họ làm cho tức giận đến gần chết, có ai lại nói xấu người khác như vậy?

Thầy Thái khó chịu, không nhìn Cố An Kỳ, quay qua hỏi Thái Nhược Lâm “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Ừm...” Thái Nhược Lâm lúc này đã khóc đến nỗi thở không ra hơi, không thể nói rõ được chuyện gì. (Anna: shit, cái con này chỉ đc cái giả tạo, muốn đập *Qin: bình tĩnh :wipe, loại người như thế còn gặp nhiều =)))

“Thầy, thầy đừng nghe bọn họ nói bậy, An Kỳ không hề làm những chuyện ấy.” Tạ Vũ Phỉ không nhịn được mở miệng bào biện cho Cố An Kỳ.

“Vậy ý em là Nhược Lâm vô cớ ngồi khóc?” Tống Lộ Lộ trừng mắt liếc nhìn Tạ Vũ Phỉ, chỉ một câu nói khiến cho Tạ Vũ Phỉ không nói được gì.

“Được rồi” Thầy Thái nói “Cố An Kỳ, cô tới đây, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

“Thầy, nếu tôi nói tôi chưa làm cái gì, thầy có tin tôi không?” Thấy thầy nhìn mình với ánh mắt không tin tưởng, cô thản nhiên cười, trong đó có chút ý châm biếm.

“Cố An Kỳ cô...” Thầy Thái bị cô cười thì tức giận “Cô phải xin lỗi Nhược Lâm, nếu không đừng nghĩ tới chuyện muốn học ở đây.”

“Tôi không làm, thì sao phải xin lỗi?” Cố An Kỳ thản nhiên nói.

“Cô!”

“Thầy Thái, thầy là vị nhiếp ảnh gia nổi tiếng. Tôi rất thích ảnh thầy chụp. Tôi tin tưởng khả năng chụp ảnh của thầy, muốn chụp được một tấm ảnh đẹp thì cần cảm nhận tốt cũng như phải để tâm, thế nên cho dù mới vừa rồi thầy đuổi tôi ra khỏi phòng học, tôi cũng chỉ cho là thầy thấy tôi không đủ sức lực. Vì thế sau đó, tôi cũng đã cố gắng đuổi kịp tiết tấu của thầy. Nhưng xem ra là sai lầm rồi...” Cố An Kỳ buông tấm phản quang trong tay xuống, “Rõ ràng là có rất nhiều sơ hở, thế mà thầy lại không nhìn ra, còn nói gì đến để tâm mà chụp hình?”

Lắc đầu thất vọng, Cố An Kỳ không nói nhiều, “Không cần thầy đuổi, tôi cũng đi. Tạm biệt.”

Cố An Kỳ cũng không phải là người mạnh mẽ, chỉ vì để đạt được mục đích, cô có thể chịu thiệt, cố gắng tìm ra người chỉ đường. Bị thầy Thái dùng lời lẽ châm chọc cùng khiêu khích cô có thể nhịn, là để chờ đến ngày xuất hiện. Nhưng lần này, cô thật sự không thể cúi đầu nhận sai.

Bởi vì có cú hay không, cô chỉ có đường bị đuổi khỏi nơi này.

Trong khoảng thời gian làm trợ lí cho ông ta, cô cũng không phải chỉ là làm không vậy thôi, cũng có theo đến hậu kì để sắp xếp, sao chép ảnh tất cả là công việc của cô. Vốn tâm tư cô tinh tế, làm sao không thể nhận ra mối quan hệ thân thiết của thầy và Thái Nhược Lâm.

Thầy Thái luôn che giấu khuyết điểm, cái này rất giống cô Diệp. Chẳng qua thầy không để lộ mà làm trong âm thầm. Cố An Kỳ không chỉ một lần nhìn thấy ông ta cho Thái Nhược Lâm chụp ảnh nhiều hơn, đến màn chiếu cũng là loại cao cấp hơn. Tuy rằng hai người không nhiều khi nói chuyện, nhưng Cố An Kỳ cảm thấy hai người này, thầy Thái và Thái Nhược Lâm có quan hệ máu mủ. *Qin: Ngay cái họ cx thấy giống ;p..oh yeah incest đi, luyện đồng đi ;p;p =))*

Trò hề ần này đã chứng minh điều cô đoán là thật. Thầy Thái với Thái Nhược Lâm có quan hệ thân thích, hơn nữa ông còn rất tin tưởng cô ấy. Thái Nhược Lâm xảy ra chuyện, ông ta đương nhiên sẽ bao che cho Thái Nhược Lâm, thế nên đâu tới lượt cô được ông ta để ý?

Cô không biết lí do Thái Nhược Lâm muốn hại cô, nhưng cô cũng hiểu được thầy Thái sẽ luôn bao che cho Thái Nhược Lâm, cũng là để đuổi cô ra khỏi lớp.

Cô có biện giải thế nào cũng là nói dối, đứng ra xin lỗi chính là tự nhận mình kém, như thế nào cũng không có đường lui.

Bất kể làm thế nào cô cũng phải đi khỏi, thế sao không bỏ đi một cách tự nhiên dễ chịu?

Aiz, lại bị đuổi khỏi phòng học nữa rồi... Cổ An Kỳ ôm đầu, nằm thẳng trên giường có tấm ván gỗ kiểu cũ, bất giác thở dài.

Nhưng mà cố gắng của cô trong nửa tháng đó cũng không phải uống phí...

Cổ An Kỳ nhếch môi, cứ chờ đi, xem cô xử lý chuyện này như thế nào...

11. Chương 11: Bí Mật Của Thái Nhược Lâm

Lúc này Cổ An Kỳ xem như là bị đuổi hoàn toàn khỏi lớp chụp ảnh. Mọi người vốn tưởng rằng trước kia cô dù có bị thầy mắng như thế nào cũng không rời đi, lúc đi ra ngoài chỉ là do tức giận nhất thời, còn dùng mọi cách để cứu lấy cái chức trợ lý chụp ảnh. Vốn tưởng rằng cô là người như vậy, lần này nhiều lắm chỉ là vắng hai ba buổi, cuối cùng sẽ trở về cúi đầu nhận sai, nhưng không nghĩ rằng tính tình cô lại quật cường như vậy, đã qua mấy ngày, vẫn không thấy về lớp học.

“Cổ An Kỳ cô ấy hẳn là không có việc gì chứ?” Tiểu Lăng Phong không biết vì sao, trong lòng luôn có chút lo lắng cho tình hình của Cổ An Kỳ, mở miệng hỏi Tạ Vũ Phi một câu.

“An Kỳ không có việc gì đâu, chị ấy luôn chú ý đến các buổi tập mà.” Tạ Vũ Phi đáp lại, đối với việc Tiểu Lăng Phong mở miệng nói giúp Cổ An Kỳ lúc ấy, cô đã có chút cảm tình với anh.

“Hừ, cô ta có thể có chuyện gì chứ? Rõ ràng chính là lỗi của nha đầu kia, thế mà làm bộ thanh cao dữ lắm cơ.” Tống Lộ Lộ liếc xéo bọn họ một cái, xem biểu tình của Tiểu Lăng Phong. Chỉ thấy khi nhìn về phía cô, Tiểu Lăng Phong lập tức cúi đầu xuống, trong lòng cô cũng lại càng khó chịu hơn.

“Ai làm sai chuyện, người đó tự biết.” Liêu Nhã Hân không mặn không nhạt nói một câu, “An Kỳ thêm bầm đã có tài diễn xuất trước ống kính, cho dù không có cách để học lớp này, chị ấy cũng có cách để mình có thể theo kịp mọi người.”

“Ha ha, việc cô ta không học lớp này thì có bị làm sao chứ, còn chưa nói chắc được đâu!” Tống Lộ Lộ lạ lùng nói, “Aiz, chẳng lẽ các người cũng chưa nghe nói? Âu Dương tiên sinh đã nói qua, nếu Cổ An Kỳ không qua khỏi toàn bộ cuộc thi thì trong một năm sẽ không xuất hiện.”

“Cô nói bậy bạ gì đó?” Liêu Nhã Hân cùng Tạ Vũ Phi đều bị Tống Lộ Lộ nói đến ngẩn người, lập tức lửa giận bùng lên, “Cô đừng có nói hươu nói vượn, rửa An Kỳ như vậy!”

“Lộ Lộ, đừng nói nữa.” Thái Nhược Lâm vừa nghe được lời của Tống Lộ Lộ, cảm thấy không nên để việc lớn thêm, chạy nhanh lôi kéo ống tay áo của Tống Lộ Lộ.

“Nhược Lâm, cậu đừng kéo tớ. Một đám người ngu, đến bây giờ còn không biết Cổ An Kỳ người ta căn bản có phải là bạn tốt hay không.” Tống Lộ Lộ nhìn Liêu Nhã Hân cùng Tạ Vũ Phi hốt hoảng, vẻ mặt lúng túng, đột nhiên có một loại khoái cảm được trả thù, “Các người chắc là chưa biết nhỉ, tiểu thư trợ lý của Âu Dương tiên sinh lần trước nói chuyện với bọn tôi, bảo rằng nếu Cổ An Kỳ không thông qua hết các cuộc thi thì đừng có mơ tưởng một lần nữa làm lại từ ”Đông phong”.”

“Chắc chắn, hình như các người vẫn chưa tin? Không tin, cô có thể đi hỏi, trong công ty người biết việc này không ít đâu.” Tống Lộ Lộ khinh miệt hất cằm, cười nói sắc bén, cảm giác như trở lại thành người thắng cuộc vậy.

“An Kỳ... Làm sao có thể...” Tạ Vũ Phi có chút hoảng, chuyện lớn như vậy, Cổ An Kỳ tại sao lại không nói cho cô biết?

“Vậy mà cũng gọi là bạn bè? Buồn cười!” Tống Lộ Lộ nhìn Tạ Vũ Phi vẻ mặt kích động, khinh bỉ nói. Không nghĩ rằng chính là bằng một câu nói có thể đánh tan tình bạn lâu nay của họ, quan hệ bạn bè xem ra cũng không bền chắc.

“Nhã Hân, cậu nói An Kỳ sẽ không có việc gì, chúng ta đi tìm chị ấy đi, tìm xem có cách nào giúp chị ấy không.” Tạ Vũ Phi không thêm để ý bọn Tống Lộ Lộ, một lòng thăm nghĩ đến Cổ An Kỳ, lôi kéo Liêu Nhã Hân chạy đi.

“Này ! Tạ Vũ Phỉ, cô vẫn ngu ngốc như vậy hả? Người ta cũng không xem cô là bạn đâu, cô giúp cô ta làm cái gì?” Tống Lộ Lộ nhìn bộ dạng của Tạ Vũ Phỉ, vẻ tươi cười trên mặt lập tức cứng lại, trong lòng nhất thời nảy lên một cơn giận vô danh.

“An Kỳ không nói cho bọn tôi chuyện này, nhưng không có nghĩa là chị không xem bọn tôi là bạn. Ngược lại, chính là vì chị ấy xem tôi là bạn nên mới không nói việc này.” Tạ Vũ Phỉ vẫn còn nhỏ, suy nghĩ đơn thuần. Nhưng cô cũng không có ngốc, ai đối tốt với cô, ai có ý xấu với cô, cô vẫn có thể phân biệt được. An Kỳ không nói chuyện này, rõ ràng là không muốn cô và Liêu Nhã Hân lo lắng, không muốn liên lụy bọn họ, khiến bọn họ cũng bị đuổi ra khỏi lớp học. Cô làm sao có thể vì như vậy mà trách mắng Cố An Kỳ đây?

“An Kỳ vẫn có thói quen không muốn để người khác lo lắng cho mình, có chuyện gì đều muốn tự mình xử lý, tự lực cố gắng, tôi thực không hiểu vì sao cô luôn nhằm vào chị mà nói. Sự tình lần trước mọi người không nói, kỳ thật chính trong lòng cô cũng nên hiểu được rốt cuộc là ai khơi mào chuyện này.” Tạ Vũ Phỉ mặt đỏ lên, thân thể nhỏ nhỏ thẳng thắn nói.

Cô không hiểu, thực sự không hiểu nổi, An Kỳ rõ ràng biết chuyện, nhưng sao lại không để bọn cô nói ra chuyện đó với thầy Thái. Thậm chí vì ngăn cản các cô còn nói: “Chị không nghĩ sẽ lại học lớp này, đừng nói lại chuyện đó nữa.”

Tống Lộ Lộ không nghĩ tới Tạ Vũ Phỉ bình thường ăn nói vẫn khép nép, tự dưng hôm nay đột nhiên bùng nổ lên hét to với cô, trong lúc nhất thời giật mình.

“Nhã Hân, chúng ta đi!” Tạ Vũ Phỉ không đếm xỉa tới Tống Lộ Lộ, lôi kéo Liêu Nhã Hân liền đi ra ngoài.

“Đi đi, đi đi, các người biến đi, bị Cố An Kỳ lừa như vậy cũng xứng đáng, một đám ngu ngốc! Ngu ngốc!” Tống Lộ Lộ hung hăng mắng.

“Đủ rồi! Tống Lộ Lộ, cô đừng có quá đáng quá!” Tiểu Lăng Phong nhin đã lâu rồi, nhưng thật sự là không nín được nữa, hướng về phía Tống Lộ Lộ hét lớn.

Tống Lộ Lộ lập tức im bặt, đứng ở một bên ngây người. Nhìn mặt Tiểu Lăng Phong lộ lên vẻ chán ghét, cảm thấy thật oan ức, rất đau lòng, ôm mặt chạy vội ra ngoài. *Qin: :O cái mẹ gì ếc :O kn hãm =; giả tạo vkl*

Thái Nhược Lâm liếc mắt *Thiên:nv là mắt lé =))|Qin: mẹ cx “lé” :-j* nhìn bóng dáng Tống Lộ Lộ rời đi, không ngừng oán hận. Chết tiệt, đều là do cái con điên này làm hỏng chuyện tốt của cô. Cô vất vả lắm mới làm cho thanh danh của Cố An Kỳ bị phá hỏng, gián tiếp đuổi cô đi, thế nhưng Tống Lộ Lộ đầu óc ngu ngốc liền mang chuyện Cố An Kỳ sẽ phải luyện tập kéo dài thời gian thêm nói cho người khác. Chết tiệt, thế này không phải là làm cho Cố An Kỳ được người khác ủng hộ sao?

Nếu Liêu Nhã Hân cùng Tạ Vũ Phỉ thực đi nói cho bác lúc ấy đã xảy ra chuyện gì thì việc này sẽ không tốt chút nào. Không được, phải cần suy nghĩ biện pháp để xử lý việc này.

Bác từ nhỏ luôn che chở cô, sẽ tin rằng cô nói thật. Vừa mới bắt đầu chẳng qua “trong lúc vô tình” nói rằng Cố An Kỳ ở buổi biểu diễn có biểu hiện “kiêu ngạo” mà thôi, không nghĩ rằng bác liền tin rằng như vậy thật, liền đuổi Cố An Kỳ ra khỏi lớp học. Chẳng qua không ngờ Cố An Kỳ lại mặt dày như vậy. (Thiên: chả hiểu đứa nào da mặt dày đầu =.=), thế nhưng còn lẫn lộn cái chụp ảnh trợ lý thân phận trở về.

Thái Nhược Lâm từ nhỏ đã được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay lớn lên, là một thiên chi kiêu nữ (nữ nhân kiêu ngạo gì đó @@~). Cô tự nhận kĩ thuật diễn của mình không kém, nhưng lại luôn không chiếm được sự ưu ái của cô Diệp, ngược lại cái con nghệ sĩ hạng ba đó, mới đến lần đầu tiên mà đã khiến cô Diệp cho vào nghe giảng, không thể dễ dàng tha thứ, cô tuyệt đối không thể chấp nhận một chuyện như vậy được.

Cố An Kỳ không phải còn dám tới phòng học sao? Cô sẽ khiến cho thanh danh cô ta không còn, sẽ phải đuổi đi. Xem đi, lần này bác cũng che chở cô, đuổi Cố An Kỳ ra ngoài. Nhưng mà không biết vì sao, cô luôn cảm thấy lần này bác dường như không hoàn toàn tin tưởng cô. Tuy nói là ép Cố An Kỳ bỏ đi, nhưng trong lòng cô vẫn là không thể nào an ổn. (@Thiên: làm chuyện xấu thì k an ổn chứ sao =)))

Có thể là do loại trực giác, cô thực sự cảm thấy Cố An Kỳ không dễ dàng bị đập đổ như vậy.

Chẳng qua trong khoảng thời gian này, cô hẳn nên dừng các hành động một chút, nếu không thì với tính cách của bác, phát hiện ra cô lừa ông ấy, người gặp chuyện xấu chính là cô.

Hừ, cứ cho là Cố An Kỳ kia gặp may mắn đi, bây giờ tha cho cô ta, về sau lại xử lý tiếp.

Cố An Kỳ bị đuổi ra lớp học chụp ảnh, nhưng trước sau vẫn như một, cô không bị ảnh hưởng gì cả. Buổi tối vẫn tới lớp biểu diễn của cô Diệp Lâm. Diệp Lâm có phương pháp huấn luyện thực kỳ diệu, dùng kỹ năng biểu diễn để khơi ra được tiềm năng của Tạ Vũ Phi và Cố An Kỳ, Cố An Kỳ đã từ cô học được không ít điều bổ ích.

Buổi học kết thúc, Tạ Vũ Phi cùng Cố An Kỳ rời khỏi phòng học, rảo bước trên một hành lang nhỏ của công ty.

“An Kỳ, chị có kế hoạch gì để quay lại lớp chụp ảnh chưa vậy?” cùng Liêu Nhã Hân thương lượng vài giờ, cô vẫn không nghĩ ra phương pháp gì tốt cả. Cô đã hỏi cô Diệp, nhưng cô Diệp cũng không có nói gì nhiều, chỉ nói là Cố An Kỳ là người thông minh, sẽ có thể tự mình xử lý việc này, các cô tuyệt đối không cần nhúng tay vào, đặc biệt không được đi tìm thầy Thái, nếu không các cô không những không giúp được gì mà còn tự rước họa vào thân.

Tạ Vũ Phi không hiểu rõ cô Diệp định nói gì, nhưng có chút cảm thấy dường như Cố An Kỳ hẳn đã có kế hoạch của chính mình.

“Quay lại học?” Cố An Kỳ nghe bên tai như tiếng ve kêu, trong lúc nhất thời có chút nhớ nhưng mà bật cười, “Chị đã rời khỏi, quay lại để làm gì?”

“Nhưng mà chị...” Nếu cô ấy không vượt qua lớp học này, sẽ phải ở lại một năm đấy! Tạ Vũ Phi suýt nữa sẽ nói ra miệng, nhưng lại nhớ tới việc Cố An Kỳ không muốn cho mình biết việc này, liền đem lời nói đã ra đến cổ họng nuốt vào.

“Kỳ thật... Lớp học này chị đã sớm nghĩ không cần học ” Cố An Kỳ ra vẻ thoải mái mà cười cười, “May lại có một cái cơ thật tốt để đi.”

“An Kỳ... Chị...” Tạ Vũ Phi thấy Cố An Kỳ nói như vậy, luôn cảm thấy trong lòng khó chịu. Rõ ràng Cố An Kỳ không có sai, vì sao cô ấy lại phải chịu lỗi, ” Vì sao chị không nói cho thầy giáo chân tướng sự việc lúc đó vậy?”

Cố An Kỳ cười cười, không nói gì. Sau một lúc lâu mới thản nhiên đã mở miệng: “Đôi khi, cho dù là lời nói thật cũng không nhất định hiệu quả. Mà nói dối...”

Lời nói thực thản nhiên, gần như âm thanh nhẹ nhàng đã nghe không rõ lại bị tiếng lá rụng lá tả che lấp, khiến cho Tạ Vũ Phi không nghe được rõ ràng. Nhưng khi nhìn khuôn mặt lạnh nhạt nhu hòa tươi cười của Cố An Kỳ, không hiểu vì sao lòng dần dần thả lỏng xuống.

12. Chương 12: Thiên Vương Tô Dật Phàm

Cố An Kỳ một mình trở về nhà, đồng hồ đã điểm gần tám giờ, bụng của cô có hơi sôi sục. Làm qua loa bữa ăn sáng đơn giản, nhưng thần trí của cô đã bay đi phương nào. Đồ ăn cho hơi nhiều muối nên mặn.

Nhớ lại những gì Tạ Vũ Phi nói, cô cũng đoán được cô ấy đã biết gì đó. Nhưng Tạ Vũ Phi lại không hề truy vấn cô, điều này cô rất lấy cảm tạ. Cô không thích để cho người khác nhìn rồi nghĩ rằng mình có vẻ yếu ớt, không phải là nói không tin người khác, mà là thói quen của cô vốn tự mình giải quyết việc. Chuyện này cô có phần rất tự tin, có thể tự mình xử lý được, cô tuyệt đối không muốn bạn bè nhúng tay vào.

Trước lúc khi gieo hạt giống để nảy mầm, có vẻ như đó là thời gian để giải quyết một số vấn đề nho nhỏ. Cố An Kỳ dùng chiếc thìa đảo đảo trong bát phở, đưa lên miệng.

Chủ ý đã quyết, cả người cô cũng thoải mái một chút, lại húp ít canh trong bát. Ăn cơm chiều xong, theo thói quen, cô mở ti vi xem tin tức giải trí.

Tin tức nói về cái chết của Lâm Huyền Di vẫn chiếm vị trí đầu của các loại báo đài, “Thời đại Tinh thượng” vì cô mà tổ chức một lễ tang cực kì long trọng, các nghệ sĩ thân quen với cô ngày trước cũng đều tham gia.

Danh sách khách mời rất dài, phần lớn là các nhân vật hết sức quan trọng, nhưng có một cái tên khiến cô ngẩn người, Tô Dật Phàm? Nhân vật Tô Dật Phàm, này vài năm gần đây ở nước ngoài phát triển cấp Thiên vương nhưng giờ lại về nước để dự lễ đám tang của cô sao? Kì lạ thật, tại sao cô không hề rõ về người này nhỉ? Nhíu mày, Cố An Kỳ không nghĩ ra gì, vì thế cũng chẳng muốn nghĩ nữa, vội chuyển kênh.

Cô chỉ mới quay đến một nửa lại đột ngột ngã từ trên sườn dốc xuống gặp phải chuyên, nên đành bỏ lại bỏ phim điện ảnh kia, hiện tại “Thời đại tinh thượng” cũng đã phân cho “chị cả” Hứa Toa Toa đóng lại. Bởi vậy, không thể không nói, bộ phim điện ảnh này lại tiến thêm một bước nữa.

Trong giới Showbiz không có biến chuyển gì lớn, ngày thì đăng tin về chuyện sau khi thiên vương này có scandal sex, rồi ngày thì lại nhắc đến chuyện phái diễn viên đến để tân trang lại đoàn diễn, hay là chuyện một mỹ nữ mới nổi đang đi trên đường thì bị chụp lén, đa số đều là tin tức giống nhau bình thường. Các tiết mục thì không khác nhau là mấy, chỉ có thay đổi nhân vật chính mà thôi, thế nhưng Cố An Kỳ vẫn thích xem như cũ, bật đi bật lại xem.

“Linh cái leng keng linh cái leng keng đông...” *Qin: Vẫn cười cái nhạc dt của chị Kỳ =))* Điện thoại của Cố An Kỳ đột nhiên vang lên, cô nhanh chóng nuốt hết số đồ ăn trong miệng mới chuyển điện thoại lên tai: “Vâng, tôi là Cố An Kỳ.”

“Cố An Kỳ, giữa trưa ngày mai em đến phòng biểu diễn kĩ năng của công ty nhé, có chút chuyện nhỏ, nhớ là đến đúng giờ đấy.” Giọng Diệp Lâm trong trẻo nhưng lạnh lùng cùng với theo thanh âm của điện thoại từ đầu kia truyền tới.

Sáng sớm ngày hôm sau Cố An Kỳ đến công ty, không biết có phải là ảo giác của cô hay không, cô cảm thấy toàn bộ nhân viên trong công ty đều ăn mặc ý tứ hơn so với những ngày thường rất nhiều, trên mặt trang điểm cũng dường như đậm hơn.

Các nữ nghệ sĩ đến đây có đuôi lông mày vài phần cong lên, giống như là có chuyện tốt tới nhà vậy. Hôm nay là ngày gì vậy? Cố An Kỳ có chút không hiểu.

“An Kỳ, chị cũng tới rồi!” Từ xa, Tạ Vũ Phỉ trông thấy Cố An Kỳ, liền hưng phấn chạy vọt đến một đường đến chỗ cô.

“Ừh!! cô Diệp bảo chị đến. Đúng rồi Vũ Phỉ, hôm nay là ngày gì đặc biệt à? Sao mọi người đều nhìn kì lạ thế?”

“Em cũng không rõ lắm, nghe nói hình như hôm nay có nhân vật tai to mặt lớn nào đo tới công ty.” Tạ Vũ Phỉ cũng có vẻ mờ mịt, tuy cô ở ký túc xá của công ty nhưng các nghệ sĩ khác đều vì cô hay đi cùng Cố An Kỳ, cộng thêm việc được Diệp Lâm đặc cách nhận làm học trò mà có chút xa lánh cô, cho nên cô cũng chỉ biết đại khái, nhưng không rõ là chuyện gì đang xảy ra.

“Hóa ra là thế à.” Cố An Kỳ gật gật đầu, cũng không để ý. Dù sao thì nhân vật to lớn này cũng không thể liên can gì đến một ngôi sao nhỏ như cô.

“A! Mau lên nếu không không kịp thời gian đâu, An Kỳ, chúng ta nhanh lên. Đến muộn sẽ không tốt đâu.” Tạ Vũ Phỉ kéo Cố An Kỳ, quay đầu chạy về hướng phòng học.

Trong phòng học hôm nay dường như có chút kì quái, khác với thói quen của mọi người, tất cả đều ra sức nhích lên ngồi phía trước. Hàng vị trí đầu đều chật ních, ngược lại những chỗ ngồi sau lại bị bỏ trống.

Họ quay đầu xuống trừng mắt nhìn cô cùng Tạ Vũ Phỉ, cô vẫn cười cười bình thường, dường như không có việc gì, lấy ghế ra ngồi ở một góc, cách xa đám người kia. Bọn họ không nhìn thấy cô, thì cô cũng không cần phải lấy lòng họ. Cùng Tạ Vũ Phỉ ngồi ở góc, họ thần nhiên tán gẫu trên trời dưới biển.

“Thật xin lỗi, cô có thể nhường chỗ một chút không?” Giọng người con trai trầm ấm như rượu nho ủ từ lâu, làm cho người nghe cảm thấy thật thoải mái.

Cố An Kỳ giương mắt, không ngẩng mặt mà đánh giá người con trai này. Kỳ thật, Cố An Kỳ nhú mày, điều hòa trong phòng học cũng không thấp, vì sao người này lại mặc một chiếc áo lông màu đen dày như vậy? Thật là một người kì quái.

Nói như thế nào nhỉ? Người này rõ ràng mặc đồ lông dê màu đen, lưng hơi còng, nhìn qua cũng có vẻ không phải người tự tin, nhưng cô có thể ngửi thấy trên người đối phương một mùi hương đồng loại. Con người này tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài, Cố An Kỳ nhú chặt mi, theo phản xạ có điều kiện bình thường mà nhích xa anh ta một chút.

“An Kỳ, chị không thoải mái sao?” Tạ Vũ Phi cảm thấy được động tác nhỏ của Cố An Kỳ, bất giác hỏi.

“Không có gì.” Cố An Kỳ cười cười, không chú ý đến người kia ở bên cạnh mình.

Không bao lâu sau, Diệp Lâm bước vào phòng học, vừa bước vừa nói: “Hôm nay chúng ta đến để tham dự huấn luyện khóa lần đầu tiên, đề bài là Ăn cay. Người biểu diễn trước sẽ bình luận màn biểu diễn của người sau.”

“Cô ơi, Tô Dật Phàm đâu? Không phải hôm nay anh ấy sẽ tới sao?” Một nữ sinh đột ngột đứng lên.

Tô Dật Phàm? Cố An Kỳ liếc mắt qua nhìn người con trai ngồi bên cạnh mình, cảm thấy có chút hiểu chuyện. Người con trai tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của cô, quay về phía cô gật đầu. Cố An Kỳ cũng không muốn bóc trần kế của anh ta, chỉ hơi gật đầu coi như đáp lễ.

“Em tới để nghe khóa này hay là đến xem Tô Dật Phàm? Nếu là tới xem Tô Dật Phàm, vậy thì em mau ra ngoài.” Diệp Lâm nghiêm khắc nói.

Nữ sinh kia vốn định nói gì đó, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô Diệp thì lập tức không nói nữa, đành ngậm miệng ngoan ngoãn chuẩn bị nghe giảng bài.

“Ai bắt đầu trước?” Diệp Lâm đứng ở vũ đài hỏi. Điều đương nhiên, mọi người nghe nói Tô Dật Phàm không đến, liền bị đã kích, nhất thời thiếu hưng trí.

“Tạ Vũ Phi, em lên trước đi.”

“Dạ!” Tạ Vũ Phi đứng lên, vội chạy lên sân khấu, ngồi trên chiếc ghế dưới ngọn đèn.

“Bắt đầu!”

Tạ Vũ Phi xoa xoa hai tay, giống như là được nhìn thấy món ăn mình yêu thích, hai mắt sáng rực. Dùng tay làm động tác lấy đũa, gấp miếng thức ăn bỏ vào miệng.

Một giây... Hai giây...

“Khụ khụ, khụ khụ.” Tạ Vũ Phi cả người như ăn phải hạt tiêu nồng, hốc mắt đỏ quạch, nước mắt dâng đầy nơi hốc mắt, bắt đầu rơi xuống. Cô cố gắng vờ yết hầu, hướng về phía bàn nước trà, lấy một ly nước, nhanh chóng uống.

“Ừng ục ừng ục...” Cô ngay cả thanh âm của mồm toàn nước vẫn bắt chước được.

Hết một ly, cô lại đợi một lát, hình như vẫn cảm thấy yết hầu đau hơn bình thường, nhanh chóng làm một ly nước nữa, cuối cùng hình như mới hạ hỏa, cả người thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng lại. Cuối cùng cô nhìn cái món ăn mà mình vừa nãy còn cực kì thơm thường kia, vội chuyển bát, không dám tiếp tục nữa.

Màn diễn của Tạ Vũ Phi đương nhiên có trình tự, đầu tiên nhìn thấy đồ ăn thì lòng tràn đầy vui mừng, ăn đến khi bị vị cay làm cho nghẹn mà nước mắt chảy ròng ròng, đến cuối cùng dập tắt lửa mới yên lòng, không hề ăn lại món đó nữa. Toàn bộ quá trình đều thật chính xác.

“Tốt, Tạ Vũ Phi, em qua ngồi bên cạnh. Kế tiếp, ai lên?” Diệp Lâm hô. “Không có người sao? Vậy thì em đi, Thái Nhược Lâm.”

Cái gì? Bảo cô diễn sau Tạ Vũ Phi sao? Thái Nhược Lâm choáng váng, đôi mắt to xinh đẹp hiện lên một tia phần hận. Ai chẳng biết diễn sau Tạ Vũ Phi thì chẳng gặt hái được gì hay ho sao? Nãy giờ những gì nổi bật đều bị cô ta lấy hết rồi, mình bây giờ mà lên chẳng phải là muốn ăn mệt. Diệp Lâm chắc chắn là cố ý nhắm vào cô.

Cứ việc không muốn, nhưng Thái Nhược Lâm cũng không dám nói ra, chỉ đành kiên trì bước lên sân khấu.

“Chuẩn bị tốt mà bắt đầu!” Diệp Lâm nhìn bộ dạng mềnh mễ của cô ta mà bất mãn nói.

Thái Nhược cố nén cơn tức giận đang dâng trào lại trong lòng, nhìn về phía bát canh bên cạnh, đưa lên miệng. Thái Nhược Lâm coi như là người thông minh, biết chiếc đũa không thể biểu hiện tốt nên đơn giản chuyển sang dùng thìa.

Canh vừa đưa đến miệng, cô đột nhiên kêu lớn: “Phù phù! Cay, cay quá!”

“Nước! Khụ khụ! Nước! Phục vụ đâu!” Thái Nhược Lâm ghen bực bội mà ho lớn, cả người kích động tìm cốc nước, cuối cùng dường như là theo phục vụ mà lấy được ly nước, không nói hai lời liền uống ngay. Sau đó lại tiếp tục ho khan một chút mới ngừng lại.

“Tạ Vũ Phi, em bình luận đi.”

Tạ Vũ Phi có chút khó xử nhìn Thái Nhược Lâm, không biết nên nói như thế nào. Diệp Lâm nhìn biểu tình của Tạ Vũ Phi, không khỏi nhún nhún mày: “Cô gọi em nói em nói đi, còn đang làm gì thế?”

“Thái Nhược Lâm có trình tự biểu diễn không rõ ràng, thời điểm lúc ăn cay còn chưa có cảm giác để bắt đầu, cũng như không thể cảm nhận được vị cay.” Tạ Vũ Phi nghĩ nghĩ rồi chỉ có thể tìm cái không quá đả kích người ta mà nói.

Màn diễn của Thái Nhược Lâm thực sự là bình thường, tuy mặt ngoài thấy rất giống với màn biểu diễn của Tạ Vũ Phi, nhưng những chi tiết xử lý quả thật không bằng Tạ Vũ Phi. Toàn bộ tâm tình của quá trình ăn cay cũng chưa chuyển biến hoàn hảo, nếu biểu diễn một mình thì còn có thể đánh lừa được, nhưng đằng này lại xếp sau Tạ Vũ Phi, hai người một đôi so sánh, nhìn thế nào cũng thấy có vấn đề.

Diệp Lâm cũng không tính đa số với Tạ Vũ Phi, cho cô đi xuống sân khấu, lại nói: “Cố An Kỳ, đi lên.”

Cô? Thái Nhược Lâm liếc Cố An Kỳ dưới sân khấu, cảm thấy như được thả lỏng vài phần. Vừa rồi cô diễn không được tốt, nhưng nói thế nào cũng không cần so với cái bình hoa kém cỏi Cố AN Kỳ kia. Có Cố An Kỳ ở phía sau làm đệm lưng, cô lập tức cảm thấy yên tâm.

Cố An Kỳ ngẩn người, liền trả lời: “Dạ!”

13. Chương 13: Nói Cho Cô Biết Cái Gì Mới Là Thực Lực!

Cố An Kỳ nhanh nhẹn bước lên sân khấu, ngồi ở trên ghế, ánh mắt cô nhìn Diệp Lâm có ý bảo có thể bắt đầu.

“Bắt đầu!”

Vừa dứt lời, hai tay Cố An Kỳ đã dần dần nâng lên, đưa thành một góc ngang. Tuy nói là không có điểm tựa, nhưng cơ thể của cô dường như được thả lỏng ra, có vẻ như ở dưới đôi tay ấy có một cái bàn chống đỡ. Tay trái chống đầu, các ngón tay bên bàn tay phải cứ thủ sẵn trên mặt bàn, nhìn có vẻ tùy ý nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện mỗi lần cô dừng gõ lại cách “mặt bàn” một khoảng như nhau.

“Hửm?” Tô Dật Phàm nhún mày, nữ sinh này biểu diễn thật có ý.

Hai chân lúc ngồi thẳng lại đối chéo nhau, dạng vẻ dường như không thể kiên nhẫn nữa. Hai mắt hướng về phía những người ngồi xem dưới khán đài, tựa hồ như thấy phục vụ đang đưa đồ ăn đến đi qua phía họ, tần suất ngón tay gõ mặt bàn càng lúc càng nhanh.

“Này, lẩu cay với cơm trắng của tôi đã xong chưa?” Giống như là không thể nhìn được nữa, Cố An Kỳ đập mạnh một cái lên bàn, hô to một tiếng.

Khoảng năm giây sau, cô như nghe được cái gì đó mới thả lỏng tư thế ngồi, bắt đầu lấy chiếc đũa, một bên gõ “đũa” một bên bất mãn than thở: “Cắt, đã không mang đồ ăn lên sớm nên phải hét lên thôi.”

Xé mở bao dưa, lấy ra chiếc dưa, Cố An Kỳ không đâm bạc được như Tạ Vũ, chỉ một số động tác nhỏ ấy thôi mà đã gây ra những tiếng động lớn, trong nháy mắt động tác tách dưa của cô khiến người ta mơ hồ nghe thấy tiếng “cách” vang lên.

Ước chừng không lâu thức ăn như được đưa tới. Cố An Kỳ vui vẻ mở miệng “a” một tiếng, không nói hai lời làm động tác ăn cơm.

Tô Dật Phàm càng xem cô biểu diễn càng cảm thấy kinh ngạc. Cô rõ ràng làm động tác giữa không trung nhưng bản thân như lại có thể nhìn thấy chiếc bát cơm và cái thìa kia.

Ăn cơm xong rồi, lúc này cô mới gấp lên mấy thứ gì đó trong nồi lẩu đưa vào bát, bắt đầu và từng miếng to.

“Uhm... Khụ khụ!” Tựa như ăn phải vị cay, vì cay quá cô liền sặc vài tiếng, lại lấy cơm bỏ vào miệng. Còn vươn tay mò cái gì đó bên cạnh để lau mũi, lau nước mũi.

Cứ như vậy tới tới lui lui vài lần, mặt của cô cũng vậy mà bắt đầu đỏ, mồ hôi trên người cơ hồ nổi lên. Cởi lớp áo khoác bên ngoài ra, cô lại tiếp tục ăn cơm.

Diễn như thế nhưng lại có thể diễn đến mức cả người sinh ra phản ứng bản năng với vị cay sao? Cô thật sự là huấn luyện sinh của Đông Phong? Mà chưa bao giờ được lên sân khấu lần nào? Tô Dật Phàm nâng chiếc cầm góc cạnh rõ ràng của anh lên, nhìn thật sâu vào Cố An Kỳ, dường như muốn nhìn xuyên thấu cô.

Cho đến khi kết thúc, Cố An Kỳ mới thỏa mãn ợ một cái, hơi : “Phục vụ, tính tiền.”

“Thái Nhược Lâm, lời bình của em về màn diễn vừa rồi của Cố An Kỳ!” Diệp Lâm xem Cố An Kỳ biểu diễn xong, mở miệng hỏi cảm nghĩ của Thái Nhược Lâm.

Thái Nhược Lâm sắc mặt vừa xanh lét vừa trắng bệch, trông rất khó coi: “Cố An Kỳ, cô ấy diễn tốt... Tốt lắm ...”

“Tốt chỗ nào?” Diệp Lâm mặt không chút thay đổi hỏi. “Không phải chỉ là một câu tốt lắm, không phải một câu khái quát như thế. Diễn không phải là trò đùa.”

Thái Nhược Lâm mặt mày đỏ bừng, móng tay xinh đẹp đâm sâu vào thịt nơi bàn tay. Từ khi nào cô có được cái đãi ngộ này chưa? Diệp Lâm rõ ràng đang gây khó dễ cho cô.

Cô cắn chặt môi dưới, nhẫn nại nói: “Chi tiết được Cố An Kỳ xử lý rất tốt, sân khấu nhuộm đậm năng lực.”

“Bây giờ em còn cảm thấy mình diễn được so với cô ấy chứ?” Diệp Lâm nói chuyện không vòng vo, nói thẳng, đánh vào vấn đề Thái Nhược Lâm không mong muốn nhất.

“...” Thái Nhược Lâm xấu hổ và giận dữ không chịu được, may là được cho đi xuống chỗ, nếu không mọi người có thể nhìn thấy cô vì quá phần nộ mà khuôn mặt méo mó. Cả người cô tức giận nhưng phải nén nhịn cho qua, nói không nên lời.

“Về chỗ đi!” Diệp Lâm mặt không chút biến sắc nhìn cô một cái, không đợi cô trả lời mà hạ màn. ‘Người nào có nhiều trình độ, chính mình là người rõ nhất, không cần phải luôn thấy người khác giỏi mà ghen tỵ với họ.’

Thái Nhược Lâm nghe nói vậy, bước chân lại nhanh hơn vài phần, chạy nhanh tới chỗ của mình, sắc mặt tức giận đến trắng bệch. Vốn muốn nhỏ vài giọt nước mắt, nhưng lại nghĩ tới Diệp Lâm là người trong nghề, trước mặt cô ấy mà múa diễn, căn bản chính là múa đao trước mặt quan công. Không có cách nào khác, cảm động với cô chỉ là việc nhỏ, bị vạch trần mới là điều to lớn.

Cố, An, Kỳ! Thái Nhược Lâm cắn răng, nhìn lạnh nhạt Cố An Kỳ đứng thẳng, ánh mắt phần hận.

Cố An Kỳ cũng chỉ thấy như thường, hơi hơi nghiêng đầu, liếc xéo lại Thái Nhược Lâm. Thái Nhược Lâm hẳn không dự liệu được Cố An Kỳ lại nhạy cảm như thế, cảm thấy nhất thời bị cô phóng ánh mắt kinh ngạc về phía mình mà cả kính, nhanh chóng thu người lại, tiếp tục ra về đáng thương.

Diệp Lâm lại hô vài cái tên, Cố An Kỳ rất nhanh trở về chỗ ngồi của mình.

“Cô diễn rất tuyệt!” Tô Dật Phàm đột nhiên mở miệng.

“Cảm ơn.” Cố An Kỳ không ngờ anh lại cùng cô nói chuyện, trong một lúc nhất thời sửng sốt. Sau lại thấy không cùng anh nói gì nữa, dù sao cô cũng không phải loại người thân thiện.

Tô Dật Phàm nhìn bộ dạng ngây người của cô, trong lòng kìm không được vài phần tươi cười. Thật không nghĩ tới cô cũng bị dọa đến ngây ngốc như lúc này.

Chương trình học rất nhanh đã xong. Cuối cùng Tô Dật Phàm cũng bước lên bục. Nhưng không biểu diễn gì, ngược lại chỉ là nói mấy câu động viên hậu bối cố gắng. Cố An Kỳ nghe những lời này, lời anh nói dường như có chỗ quen tai, hơi có cảm giác rập khuôn. Nhưng những người khác lại không cảm thấy như vậy, họ cảm thấy Tô Dật Phàm thật tình khuyên bảo, cổ vũ họ. Trên người dâng trào ý chí chiến đấu như bị kích thích rồi đứng lên, dường như có thể biến thành lửa bốc cháy hừng hực.

Cố An Kỳ nhìn bộ dạng đánh gà của những người xung quanh, nhin không được mà nổi hết cả da gà.

Khóa học kết thúc, Tô Dật Phàm lại bị một nhóm “hậu bối” nhiệt tình giữ lại, ký không ít tên. Thoáng nhìn bóng dáng Cố An Kỳ nhanh chóng rời đi, khóe miệng thản nhiên nhếch lên.

“Thế nào? Hậu bối của lớp diễn được không?” Âu Dương Thừa nhìn Tô Dật Phàm đi vào văn phòng, nhin không được trêu chọc nói.

“Cũng được.” Tô Dật Phàm cười cười, trong đầu hiện lên hình ảnh Cố An Kỳ biểu diễn vừa rồi, lại nói thêm. “Không hề thiếu những mầm non tốt.”

“Hả? Khó mà thấy cậu đề cao đấy nhé.” Âu Dương Thừa nheo nheo đôi mắt như hồ ly. “Có người nào có thể cho cậu nhớ rõ tên thế?”

Tô Dật Phàm cười mà không nói.

“Thái Nhược Lâm...? Tạ Vũ Phi...? Hay là Cố An Kỳ?” Âu Dương Thừa nhìn Tô Dật Phàm vẫn có vẻ mặt cười cười, không khỏi bại trận. Người này ngay cả việc nhỏ như vậy cũng không lộ ra, thật không thú vị. Bĩu môi, anh nhàm chán ngồi vào ghế trên.

“Lần này sao lại đột nhiên muốn về?” Âu Dương Thừa miễn cưỡng hỏi.

Tô Dật Phàm liền gỡ nụ cười xuống, sắc mặt trầm xuống nói: “A Thừa, tớ đang nghĩ muốn cậu giúp tớ việc này. Tớ muốn biết Lâm Huyền Di ra đi như thế nào?”

Âu Dương Thừa ngả người vào ghế, vừa muốn mở miệng, Tô Dật Phàm liền đánh gãy lời anh, còn nhìn thẳng vào hai mắt anh: “Không muốn nói cho tớ đáp án sao, tớ phải biết chân tướng sự thật.”

Âu Dương Thừa im lặng một lát, không nói gì, ngón tay cứ một chút lại gõ mặt bàn. Nhìn tờ báo có tiêu đề “lễ tang của siêu sao Lâm Huyền”, anh không khỏi nhíu mày, Tô Dật Phàm quả thật vì cô ấy mà trở về sao?

“Tớ là thương nhân, cậu có biết...?”

“Làm công miễn phí một năm.” Tô Dật Phàm không chút do dự nói, coi như đã tiến lên phía trước thì phải chuẩn bị tốt.

“Đồng ý!” Âu Dương Thừa lại nheo đôi mắt hồ ly của anh. “Cậu cũng vừa trở về, mệt mỏi thì đi trước nghỉ ngơi đi. Một tuần sau thì bắt đầu làm.”

“Được!” Tô Dật Phàm gật đầu, đi ra khỏi văn phòng Âu Dương Thừa.

Âu Dương Thừa nhìn bóng Tô Dật Phàm không khỏi thở dài, lắc lắc đầu, lấy tờ báo cất đi.

14. Chương 14: Mầm Móng Nảy Mầm

Cố An Kỳ, Cố An Kỳ, Cố An Kỳ, tại sao luôn luôn là cô ta? Thái Nhược Lâm cắn chặt hàm răng, tức giận đến mức muốn ngất đi.

Cô ta là học trò của Diệp Lâm, được Diệp Lâm sủng ái, giúp cô ta đối đầu với cô còn chưa tính. Nhưng tại sao ngay cả Tô Dật Phàm cũng coi trọng cô ta kia chứ, chẳng những là vừa mới vào đã ngồi bên cạnh cô ta, ngay cả khi Cố An Kỳ rời đi cũng chỉ chú ý mỗi cô ta. Tại sao? Tại sao? Cô rốt cuộc không bằng cô ta ở điểm nào?

Thái Nhược Lâm tức giận đến điên loạn, đập mạnh vào tường một phát.

Cô là một tiểu thư con nhà giàu, cái gì cũng không thiếu. Vào nghề này chỉ vì muốn tiếp cận thần tượng Tô Dật Phàm, muốn hòa nhập vào thế giới của anh. Nhưng tại vì sao trong mắt anh không hề có cô, mà chỉ có mỗi cái con nhỏ nghèo kiệt xác Cố An Kỳ?

Không được, cô tuyệt đối không thể để Cố An Kỳ ở lại đây, cô nhất định nghĩ ra cách để đuổi cô ta ra khỏi Đông Phong.

Trong mắt Thái Nhược Lâm hiện lên hình viên đạn, trong lòng suy nghĩ tính kế. Sửa lại quần áo một chút, bước nhanh đến phòng học chụp ảnh.

Ba người Cố An Kỳ gần đây gặp nhau không nhiều, công ty hình như đã muốn giúp cho Liêu Nhã Hân ra đĩa nhạc, gần đây đang cố hết sức tập thanh nhạc, vũ đạo. Cố An Kỳ và Tạ Vũ Phi bảo cô ấy nhanh tập kí tên lên đĩa CD, từ trong thâm tâm hai người vì Liêu Nhã Hân sắp ra đĩa mà vô cùng vui mừng.

Ngoại trừ thời gian luyện tập của Liêu Nhã Hân, còn lại cô đều chỉnh sửa lại một chút. Bởi vì chuyện lần trước, Liêu Nhã Hân đã không còn hứng thú với lớp học chụp ảnh nữa, tự nhiên nhờ cơ hội này mà thoát khỏi lớp học.

“Vũ Phi, tớ nhớ chủ đề hôm nay là Vào đông đúng không?” Cố An Kỳ giống như vô ý hỏi.

“Đúng vậy.” Tạ Vũ Phi trả lời câu hỏi, cứ tưởng khóa học này khiến tâm tình của cô hạ xuống. Nhưng hai ngày nay sẽ lên danh sách các huấn luyện sinh được vào lớp, hiện tại Cố An Kỳ vẫn không thể trở lại lớp, sao có thể vui vẻ chứ?

“An Kỳ à, chị có kế hoạch gì sao? Sắp đến cuối tháng rồi đấy.” Liêu Nhã Hân trong lòng vẫn lo lắng “Hay là chúng ta đi nói cho thầy Thái biết việc đó đi.”

“Hai em không cần làm gì đâu, thật đấy. Yên tâm đi, chị không sao cả.” Cố An Kỳ cười, cũng không giải thích, “Gần đây em có nhiều việc, đừng lo lắng cho chị. Vũ Phi cũng mau đến lớp học đi, nếu không lát nữa sẽ đến muộn.”

“Hả? Nhưng mà...”

“Hai người bọn em đừng hỏi gì chị cả, chị tự biết có chừng mực.” Cố An Kỳ cười nói, “Yên tâm đi.”

Cố An Kỳ vỗ lưng hai người bạn mình, rồi tự mình đi trước. Đúng lúc lại gặp thầy Thái trên đường, cô lễ phép cười, gật đầu chào rồi quay người đi khỏi đấy.

Thầy Thái nhìn phản ứng của cô thì nhíu mày, tưởng cô không chống đỡ được sẽ đến cầu xin ông cho trở về lớp, còn tưởng rằng cô sẽ tiếp tục bao biện giải thích gì đó, nhưng cô lại một câu cũng không nói, đến cả giải thích cũng chẳng thêm, cứ thế rời khỏi lớp.

Cá tính của cô vẫn kiên cường như thế, nếu như vậy mà buông tha thì thật khác thường. Nếu nói ngay từ đầu mình không tin vào Cố An Kỳ, thì ngược lại bây giờ có chút hoài nghi vào ý nghĩ ban đầu của bản thân.

Lúc trước đã xảy ra chuyện gì? Thật sự là do cô ta làm sao? Thầy Thái nhăn mi, vẫn khó hiểu như trước.

Tạ Vũ Phi thấy thầy Thái đi đến, muốn nói nhưng lại dừng. Cô Diệp và Cố An Kỳ bảo cô không cần làm cái gì là tốt rồi, chị ấy có thể thuận lợi vượt qua chuyện này, nhưng đến giờ cô vẫn không thấy có chuyển biến gì, chị ấy thật sự có thể thuận lợi vượt qua khóa học này sao? Do dự một lát, cô vẫn muốn đem chuyện đó kể lại cho thầy Thái.

Thái Nhược Lâm phát hiện Tạ Vũ Phỉ có chút kì lạ, cố ý chặn đường đi tới của cô, “Tạ Vũ Phỉ này, gần đây Cố An Kỳ không làm việc gì phải không?”

“Không cần cô phải quan tâm.” Tạ Vũ Phỉ không che giấu sự tức giận cùng chán ghét của mình đối với Thái Nhược Lâm.

“Cô sao lại nói như thế, tôi thật tâm quan tâm đến cô ấy mà.” Thái Nhược Lâm làm ra bộ dạng đáng thương.

Tạ Vũ Phỉ thấy thầy Thái ngày càng đi xa, còn muốn đi đến nói gì đó, nhưng lại bị Thái Nhược Lâm giữ lại nói một câu ở bên tai khiến cô giật mình, “Cô có nói thế nào cũng vô dụng thôi, Cố An Kỳ nhất định chết chắc rồi.”

“Cô...Cô dựa vào cái gì mà nói như thế?” Tạ Vũ Phỉ cuối cùng cũng bị chọc tức.

“Vũ Phỉ, cô không cần phải tức giận như thế, tôi chỉ lo lắng cho Cố An Kỳ nên mới hỏi cô hơi nhiều chuyện một chút thôi mà...” Thái Nhược Lâm đột nhiên đáng thương cùng vô tội lên tiếng.

Xem chừng thời gian thầy Thái tới không kém nhau lắm, khi bước vào phòng học thì thấy Tạ Vũ Phỉ nổi giận với Thái Nhược Lâm, còn Thái Nhược Lâm thì sợ hãi kể lại.

Ôn nghe được lời của Thái Nhược Lâm, không khỏi nhăn mặt, “Sao thế này? Cố An Kỳ không phải không muốn học ở đây sao? Nói cái gì? Ta đã nói rồi, cô ta và lớp học này không có quan hệ gì cả, từ sau không được nhắc đến cô ta nữa.”

Tạ Vũ Phỉ còn muốn nói gì, nhưng thấy ánh mắt của thầy Thái thì không dám lên tiếng. Cô như thế nào lại không hiểu chứ, Thái Nhược Lâm ở trước mặt Thầy Thái diễn trò, mà Thầy Thái không muốn nhắc lại Cố An Kỳ ở trong lớp, cô có nói cũng không thể làm được gì. Cúi đầu đứng sang một bên im lặng không nói gì.

Thái Nhược Lâm nhìn bộ dạng chán nản của cô, không khỏi nở nụ cười thầm.

Dựa vào thói quen, thầy Thái tuyên bố chủ đề mới, khiến cho các học sinh thay nhau lên chụp. Không thể không nói, không có trợ lý Cố An Kỳ, tốc độ thật sự chậm đi rất nhiều, nhưng mà cũng không còn cách nào khác.

Lớp học kết thúc, ông vẫn đi ra ngoài trước tiên. Thái Nhược Lâm thấy thầy Thái rời khỏi thì tâm tư liền sống dậy, kéo Lộ Lộ đi đến bên ngoài phòng đạo cụ. Ở trong này người thường không ai đến, vừa yên tĩnh lại không khiến người khác nhìn tới.

“Lộ Lộ, dạo gần đây cậu sao lại ốm đi thế này?”

Tổng Lộ Lộ sắc mặt mệt mỏi, từ sau chuyện phát sinh lần trước, khóc mấy ngày, đến giờ hốc mắt cô vẫn còn đỏ, “Không có gì, đúng rồi, khóa học ngày hôm qua các cậu đã làm gì?”

“Thì vẫn cứ diễn...” Thái Nhược Lâm nghĩ đến cảnh tượng ngày hôm qua, trong lòng không được thoải mái, “Không làm gì cả, chính là không biểu diễn được. Lộ Lộ, ngày hôm qua sao cậu không đến? Cố An Kỳ cùng với Tiểu Lăng Phong ngồi cạnh nhau đấy.”

“Cái gì?” Tổng Lộ Lộ hét lớn “Cô ta...Cô ta ngồi cạnh Tiểu Lăng Phong?”

Thái Nhược Lâm nhìn biểu hiện của Lộ Lộ, thầm cười, nhưng trên khuôn mặt là biểu cảm hết sức khó khăn bất bình, “Cũng không phải, tớ có nói đó là vị trí của cậu rồi, nhưng cô ta cứ đầu không chịu đi.”

“Cô ta...” Tổng Lộ Lộ muốn mắng gì nhưng bỗng nhiên trong lòng thụt xuống, nhỏ giọng, “Thật chứ?”

Thấy Tổng Lộ Lộ không nói ra, Thái Nhược Lâm trong lòng gấp gáp “Lộ Lộ, cậu muốn nhìn thấy Tiểu Lăng Phong bị cô ta cướp đi sao?”

“Nhược Lâm, tớ không nghĩ chúng ta lại bàn về chuyện này.” Tổng Lộ Lộ bất lực phát tay, “Hai ngày nay, tớ nghĩ rất nhiều, chuyện này đừng nói đến nữa.”

“Sao có thể? Cứ tiếp tục như vậy là không công bằng với cậu!” Nhược Lâm vội la lên, “Cậu thế nào lại có thể như vậy...”

“Loảng xoảng” một tiếng, giống như cửa có người, Thái Nhược Lâm giật mình, dừng lại lời muốn nói, nhìn xung quanh một lúc.

Thầy Thái không nghĩ đến cháu gái của ông ác độc như vậy. Thế mà ông lại yêu thương, tín nhiệm cô bé, đến giờ kết quả lại bị chính nó lừa gạt.

Lần này không phải mình quên đề thì không thể thấy được cảnh này, nói không chừng chính mình không biết đến chuyện gì.

Nhớ tới Cố An Kỳ trước kia rồi đi nói như thế nào, nét mặt đỏ bừng. Bản thân lại bị chuyện gia đình làm mù mắt, nhìn nhầm người.

Con bé sao có thể? Sao có thể như vậy? Thầy Thái tức giận khiến mặt đỏ bừng, hận không thể một bước đến trước mặt con bé để hỏi mọi chuyện.

Thầy Thái Nhược Lâm đang còn nhìn xung quanh, thầy Thái vừa tức vừa đau lòng, nhưng cuối cùng vẫn không vạch trần lời nói dối.

Cái đó... Dù sao cũng là cháu gái mình chăm sóc từ nhỏ.

Nhưng còn Cố An Kỳ, haizz! Thầy Thái thở dài, lúc này mới thấy thực sự mình đã thua cô.

15. Chương 15: Ba Lần Ng* Sẽ Rời Sân.

(*NG: Not good, những cảnh quay hỏng.)

Mỗi lần vào cuối tháng, công ty dán tên của các học viên ở mỗi lớp, kèm theo là thành tích học tập của bọn họ. Tạ Vũ Phỉ rất căng thẳng, mới sáng sớm đã chạy xuống lầu xem danh sách. Cô không phải lo lắng cho bản thân mà là lo lắng cho Cố An Kỳ. Cô nhất định phải nhìn thấy bảng tên trước Cố An Kỳ, nếu tất cả các môn đều qua thì nói cho cô ấy ngay lập tức. Nếu không qua thì... Xùy xùy, sẽ không có chuyện đó đâu.

Thứ tự của Cố An Kỳ tìm rất dễ, chương trình học của cô hầu như luôn đứng đầu, chẳng qua chỉ lo lắng mỗi khóa học chụp ảnh. Liệu mạng chen vào phía trước, cuối cùng cô cũng thấy được bảng điểm.

“Không thể nào! Điều này sao có thể!” Tạ Vũ Phỉ nhìn danh sách thì choáng váng ngay lập tức.

Sau khi kịp phản ứng, cô lập tức gọi đến cho Cố An Kỳ.

“Tút...tút...” Cuối cùng điện thoại cũng thông máy.

“Cố An Kỳ! An Kỳ! em nói cho chị biết, chị qua rồi. Khóa chụp ảnh của chị được thông qua. Đứng đầu danh sách!” Tạ Vũ Phỉ kích động kêu lớn ở đầu bên này điện thoại, vui mừng đến mức so với bản thân được qua cũng không bằng.

“Thật sao?” Cố An Kỳ mở miệng cười hỏi “Sao em lại xem danh sách sớm thế chứ?”

“Còn không phải là do em lo lắng cho chị sao?” Tạ Vũ Phỉ bắt mãi than thở.

Cố An Kỳ cười nói chuyện với Tạ Vũ Phỉ một lát. Cô biết mình đã “qua”, tảng đá trong lòng cô cũng buông xuống. Tuy nói về chuyện này, nhìn qua cơ hồ cô không hề tham gia vào, nhưng đó chính là tính toán của cô.

Thái Nhược Lâm tìm cách lật đổ cô, sao cô có thể không biết tính toán này của cô ta?

Có đôi khi thấy đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng tất cả đều đã có một kế hoạch sẵn, chỉ chờ một bước người rơi xuống.

Hôm nay cũng không có lớp học nào, tâm trạng Cố An Kỳ cũng coi như là vui vẻ, mua đĩa CD về, một mình ở nhà nghiên cứu mấy bộ phim vừa trình chiếu, quan sát diễn xuất với cách xử lý tình huống của diễn viên, đang lúc phấn khích thì điện thoại vang lên.

“Linh cái leng keng linh cái leng keng đông...” Nhìn tên trên điện thoại, Cố An Kỳ nhú mày, lúc này anh ta gọi làm cái gì?

“Xin chào, tôi là Cố An Kỳ.”

“An Kỳ, tôi là Âu Dương Thừa”, giọng điệu lười biếng của Âu Dương Thừa vang lên, “Ngày mai cô không có chương trình luyện tập phải không?”

“Đúng vậy, mai tôi không có chương trình học. Âu Dương tiên sinh có chuyện gì hay sao?” Thật ra thì có khóa chụp ảnh nhưng cô đã bị đuổi, như vậy ngày mai không có khóa học gì.

“Ngày mai cô đến công ty, tôi có nhiệm vụ mới cho cô”

“Nhiệm vụ? Nhiệm vụ gì?” Cố An Kỳ cảm thấy mình phải cẩn thận với lão hồ ly Âu Dương Thừa này, hẳn làm việc không bao giờ nói rõ, toàn là quái chiêu.

“Lúc đó cô sẽ biết.” Một bên Âu Dương Thừa cầm bút viết, một bên cầm điện thoại trả lời. Anh hầu như đã đoán được vẻ mặt của Cố An Kỳ sau khi nhận được nhiệm vụ ngày mai. Chà, có lẽ lúc đó sẽ thú vị lắm đây!

Cố An Kỳ không rõ chuyện gì, nhưng cuối cùng cũng đồng ý. Sau khi ngắt điện thoại, cô lại thoa kem dưỡng da mỗi ngày một ít rồi đi ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Cố An Kỳ liền đến công ty. Ở đại sảnh đợi thang máy đến tầng 12 – nơi làm việc của Âu Dương Thừa.

Cố An Kỳ đến phòng của Âu Dương Thừa, bên trong đã có hai người. Một chàng trai mặc áo sơ mi trắng ngồi ở ghế dựa chính là ngôi sao hàng đầu – Trịnh Văn Quân. Cố An Kỳ chưa gặp anh ta lần nào nên liếc nhìn nhiều lần một chút. Nhìn kỹ, người thật so với trong ảnh còn đẹp trai hơn, đôi lông mày mũi mác được mái tóc mai che phủ một phần, sống mũi cao, trên người mang theo một khí phách ngạo mạn.

Mà cái người ngồi ở bên kia.... Cố An Kỳ bước tới vài bước, thấy được mặt của người đó, lặng người đứng yên.

Người đó đeo một chiếc kính gọng vàng, vẻ mặt lạnh lùng, không có thay đổi, đó không phải là Dương Văn Lâm sao?

Dương Văn Lâm là quản lý của cô ở đời trước, gọi là bạn bè cũng không sai. Anh chính là quản lý giỏi thứ hai sau Âu Dương Thừa ở “Thời Đại Tinh Thượng”.

Anh ta không ở “Thời Đại Tinh Thượng” mà tới đây làm gì? Cố An Kỳ có chút bức bối.

“Ngồi đi”, Âu Dương Thừa chỉ vào ghế dựa bên phải, ý bảo Cố An Kỳ ngồi xuống.

“Mọi người đã đến đủ, vậy bây giờ nói kế hoạch mới thôi”, Âu Dương Thừa sau khi thấy Cố An Kỳ ngồi vào ghế thì lên tiếng, “Văn Lâm, bọn họ chính là người của tôi, về sau cậu sẽ là quản lý của bọn họ. An Kỳ, Văn Quân, hai người chào hỏi Dương tiên sinh một chút đi.”

Dương Văn Lâm tại sao lại bỏ “Thời Đại Tinh Thượng” mà đến “Đông Phong” nhỏ bé này? Cố An Kỳ nhú mắt nhìn, rồi nhìn Âu Dương Thừa suy nghĩ, tên này không biết đã dùng thủ đoạn nào để lừa Dương Văn Lâm tới đây làm việc.

“Xin chào”, Trịnh Văn Quân nhìn Dương Văn Lâm gật đầu chào.

“Chào Dương tiên sinh, về sau mong được chiếu cố nhiều”, Cố An Kỳ lễ phép mỉm cười

“Ừ.” Dương Văn Lâm nói một câu, cũng không có nhìn cô. Tuy nhìn qua có chút lạnh lùng, nhưng Cố An Kỳ cũng biết Dương Văn Lâm không phải là người như vậy, ở kiếp trước khi cô là Lâm Huyền Di, cô thường bị Dương Văn Lâm lừa nhảm bên tai. Lúc này là lần đầu gặp, cho nên cũng để lại ấn tượng tốt cho người trong tay mình.

“An Kỳ, một tháng thử nghiệm cũng sắp đến rồi, các vị thầy cô đánh giá cô cũng không tệ.” Âu Dương Thừa dừng mắt nhìn Cố An Kỳ, chỉ nhìn thấy vẻ mặt cười bình thản, cảm xúc không chút ngạc nhiên hay là gì, giống như tất cả đều trong dự đoán của cô.

“Nhưng mà chương trình học được là một chuyện, thực hành lại là chuyện khác.” Âu Dương Thừa chuyển giọng, trên mặt tràn ngập hai chữ “Bất đắc dĩ”*.

(*: Bất đắc dĩ trong tiếng Trung là “ ”)

Cố An Kỳ nhú mày, nụ cười trên mặt lại thâm sâu vài phần: “Ý của Âu Dương tiên sinh là...”

“Vừa lúc MV của album mới của Vân Quân thiếu diễn viên nữ, cô nên thử xem...” Âu Dương Thừa vuốt cằm.

“Âu Dương tiên sinh, MV của tôi ai cũng có thể diễn, nhưng cô ta thì không!” Trịnh Văn Quân không thèm liếc mắt nhìn Cố An Kỳ, xem thường nói: “Cô ta chỉ khiến cho quá trình quay MV chậm đi thôi!”

Ồ, quả nhiên là danh tiếng “bình hoa” của cô đã lan xa. Cố An Kỳ cười khế một tiếng, hất cằm, ngẩng đầu nhìn tên con trai cao hơn cô một cái đầu.

“Nếu quay MV này mà tôi NG quá ba lần thì tôi sẽ rời khỏi nơi đó. Được chưa?” Cố AN Kỳ nhếch môi cười, dùng ngữ điệu bình thản nhất hạ giao kèo rằng quá ba lần NG thì sẽ rời sân.

16. Chương 16: Cố Ý Gây Khó Dễ

Khẩu khí của Cố An Kỳ vô cùng tự tin, vô cùng tin vào kĩ năng biểu diễn của mình. Dương Văn Lâm không khỏi liếc xéo, trong một khoảnh khắc cô gái thân thể yếu ớt trước mắt này khiến anh không thể không liên tưởng đến Lâm Huyền Di- một người luôn kiêu hãnh về bản thân, luôn không bao giờ chịu thua trước bất kì ai. Trước đó không lâu, cô ấy cũng từng cuồng vọng tuyên bố với mọi người như vậy.

Lâm Huyền Di là siêu sao giỏi nhất mà Dương Văn Lâm từng dẫn dắt, cô có tài, có năng lực, đủ tự tin. Không cần quần áo lộng lẫy, không cần đứng trên sân khấu lớn, cho dù chỉ là ngồi ở một góc nhỏ thì ánh sáng hào quang chói lóa tỏa ra trên người cô cũng đủ khiến người ta không thể bỏ qua.

Chỉ tiếc là... cô qua đời quá sớm. Nghĩ vậy Dương Văn Lâm lộ vẻ nhớ nhung sâu sắc, trong lòng cực kì tiếc hận. Trước đó, không biết “Thời Đại Tinh Thượng” kiếm từ đâu được một người mới có khuôn mặt rất giống Lâm Huyền Di, đặc biệt huấn luyện cô ta bắt chước từng lời nói cử chỉ của Lâm Huyền Di, muốn bồi dưỡng cô ta trở thành “Tiểu Lâm Huyền Di”.

Trần Dương Văn Lâm không vui, nhưng cũng không thể nói gì. Thế nhưng công ty lại muốn anh cố tình tung hỏa mù trong đám tang của Lâm Huyền Di, làm bệ phóng cho người mới, điều này khiến anh dù thế nào cũng không thể gạt bỏ kế hoạch của công ty. Bất kể là đứng trên góc độ người của công ty, hay là trên lập trường cá nhân, anh đều cho rằng lợi dụng lễ tang của người đã nỗ lực dốc sức suốt 7 năm vì “Thời Đại Tinh Thượng” như Lâm Huyền Di là tuyệt đối không thích hợp.

Nhưng “Thời Đại Tinh Thượng” lại quyết tâm muốn công bố người mới tại thời điểm này, cho rằng đây là thời cơ tuyên truyền tốt nhất, có thể dùng ít phí tổn thất mà có thể đổi lấy lợi ích lớn nhất, vì vậy gây cho anh áp lực không nhỏ. Bất đắc dĩ và quá phẫn nộ, anh chỉ có thể trình đơn xin từ chức, còn mình thì đến công ty của Âu Dương Thừa.

Aizz... Dương Văn Lâm thở dài đánh thượt, lẳng lặng đứng một bên, không nói gì.

Trịnh Văn Quân ngoảnh đầu lại, nhìn thẳng vào Cố An Kỳ. Anh nói hơi có vẻ là cảnh cáo: “Được! Tối nhất là cô nên nhớ kĩ những điều mình vừa nói.”

“Tôi nói được làm được, quyết không nuốt lời.” Cố An Kỳ ung dung cười. Ánh mắt nhìn thẳng Trịnh Văn Quân, một chút cũng không lùi bước, tia nhìn không có điểm nào sợ hãi khiến anh ta hơi nghi ngờ.

“Thế thì cứ vậy đi, quay chụp MV quyết định là vào 2 ngày sau, mọi người đều đi chuẩn bị đi.” Khóe môi Âu Dương Thừa khẽ nhếch lên một nụ cười chỉ e thiên hạ bất loạn. Anh đã bắt đầu chờ mong quá trình quay chụp chính thức, đến lúc đó vở kịch hắc sẽ rất phần khích.

Trịnh Văn Quân nghe vậy thì không để ý đến Cố An Kỳ nữa, nhanh chóng rời khỏi văn phòng, không có lấy một chút hòa nhã với cô. Trịnh Văn Quân ghét những nghệ sĩ vô trách nhiệm, mà Cố An Kỳ hiển nhiên là ví dụ điển hình.

Không chuyên nghiệp, không cố gắng, lên TV lúc nào cũng có vẻ mặt “tôi bị buộc đi lên” trông thật đáng thương, cô căn bản không biết quý trọng cơ hội của bản thân, không biết bao nhiêu người muốn ra quân mà không có cơ hội.

Muốn anh làm việc với người như vậy ư? Đùa hả? A, không phải cô ta nói ba lần NG liền rút lui sao? Tốt lắm, dù sao kĩ thuật diễn của cô ta như vậy cũng tuyệt đối không chống đỡ nổi một cảnh.

Tuy nghĩ như vậy nhưng Trịnh Văn Quân vẫn không hề thả lỏng người, tức giận đi thẳng xuống dưới lầu, về ngoài lạnh lùng ngày thường lại thêm một phần khí thế chớ lại gần, nhìn mọi người xung quanh cẩn thận hóa trang, mỹ nữ chuẩn bị tiến lên bắt chuyện cũng không dám tới gần.

Trịnh Văn Quân vì muốn Cố An Kỳ bỏ ý định tham diễn, cố ý gây khó xử cho cô, ngay cả kịch bản MV cũng không đưa. Xem ra đến lúc đó Cố An Kỳ chỉ có thể vội đọc ở nơi trường quay, rồi ngay lập tức diễn xuất. Tuy rằng đánh cuộc đã định ba lần NG nhưng nếu không có thời gian chuẩn bị kịch bản, theo lí mà nói, Cố An Kỳ hẳn là có áp lực không nhỏ, nhưng nhìn qua trông cô ta không hề có dáng vẻ vội vã, không có kịch bản cũng không lo lắng, ngược lại thản nhiên tự đắc chạy tới phòng tập thể hình.

Không thể không nói, hiện tại thân thể của Cố An Kỳ vẫn còn rất yếu, chưa chạy được vài bước thì chân đã mềm nhũn. Thân thể yếu tuyệt đối là một nhược điểm trí mạng của một nghệ sĩ, thân thể như vậy căn bản là không thể chạy khắp nơi theo tổ kịch, thường xuyên cần nghỉ ngơi giữa lúc đang chạy diễn là điều cấm kị.

Thoạt nhìn qua quay MV có vẻ đơn giản thoải mái, chỉ cần một động tác vô cùng đơn giản cũng có thể khiến cho hình ảnh trở nên hoàn mỹ, nhưng những diễn viên đã từng quay MV đều biết quay chụp rất cực có bao nhiêu khó khăn, đối với yêu cầu thể lực có bao nhiêu khắc khe. Có đôi khi phải đi sớm về trễ cũng không có thời gian nghỉ ngơi.

Thể lực hạn chế sẽ ảnh hưởng tới bộ phim cô muốn diễn. Điều này Cố An Kỳ tuyệt đối không cho phép xảy ra, cô phải nỗ lực vượt qua chướng ngại này. Tập chạy trên máy chạy bộ khoảng hơn một giờ, cả người Cố An Kỳ đã sớm mồ hôi đầm đìa, các cơ bắp trên đùi bắt đầu nở nang giống như tập tạ vậy, lúc ấy cô mới điều chỉnh tốc độ chậm lại, bước thong thả hơn.

Dương Văn Lâm ở một bên chờ, thấy thể lập tức đưa tới một chiếc khăn bông, Cố An Kỳ nói một tiếng “Cám ơn” xong liền cầm lấy lau mồ hôi, đi xuống máy chạy bộ.

“Cô liệu có nắm chắc không?” Dương Văn Lâm biết kĩ thuật diễn của Cố An Kỳ trước đây, có thể nói trong giới giải trí hiếm ai không biết biệt danh “bình hoa” của Cố An Kỳ, lần này thản nhiên đảm bảo như vậy, cô thật sự có thể thành công sao?

“Cái gì?” Cố An Kỳ lắc đầu, đem mái tóc bị xõa ra buộc lại một lần nữa “Anh nói là quay MV ấy hả?”

“Đúng, kể cả kĩ thuật diễn của cô trong khoảng thời gian huấn luyện có được nâng cao, nhưng 3 lần NG liền lui ra đúng là khiêu chiến lớn. Cô hiểu rõ ý nghĩa của 3 lần NG sao? Cho dù là nghệ sĩ đứng đầu cũng chưa có lá gan tuyên bố như thế. Hơn nữa trước khi quay phim cô lại không có kịch bản, cô căn bản không có thời gian tìm ra cảm giác, phải nháy mắt nhập diễn, nếu muốn một lần thông qua có lẽ là không có khả năng.” Dương Văn Lâm không biết vì sao, luôn cảm thấy Cố An Kỳ giống như người quen, không tự giác mở miệng.

“Ít khả năng cũng không có nghĩa là hoàn toàn không có khả năng.” Cố An Kỳ rót một cốc nước lớn, không chút để ý nói.

“Cô không cho bản thân lối thoát như vậy là tự chịu khổ.” Dương Văn Lâm đỡ trán, xoa xoa huyệt thái dương. Lời nói của mình, đối phương căn bản là nghe không vào.

“Kể cả tôi không đề xuất, Dương tiên sinh cho rằng Âu Dương tiên sinh sẽ không đề xuất đề nghị như vậy sao?” Cố An Kỳ nhìn thẳng vào mắt của Dương Văn Lâm, không trực tiếp trả lời. Ngữ điệu của cô bình thản, giống như việc này và cô không hề có quan hệ gì, “Tôi không thích bị động.”

Dương Văn Lâm im lặng, không nói gì nữa, Cổ An Kỳ nói không sai, Âu Dương Thừa quả thực là người sẽ làm như vậy. Sau một lúc, anh mới mở miệng: “Có tự tin ở lại tổ kịch không?”

“Yên tâm, trong lòng tôi nắm chắc, tôi tuyệt đối sẽ không bị trục xuất.” Cổ An Kỳ thấy Dương Văn Lâm mày nhăn lại, ngược lại lộ ra một nụ cười thoải mái. Anh ta vẫn giống như trước, sẽ vì cô mà lo lắng.

Cúi người nhặt túi thể thao của mình, Cổ An Kỳ nhanh chóng rời khỏi phòng tập thể thao, để lại Dương Văn Lâm một người đứng ở phòng tập thể thao nhìn bóng lưng cô rời đi, như có chuyện suy nghĩ.

17. Chương 17: Trò Hay Đang Muốn Mở Màn.

Sáng hôm sau, Cổ An Kỳ đến trường quay, bắt chuyện cùng đạo diễn Lâm Hạc Quân, sau đó nhận kịch bản từ trợ lý đạo diễn. Nhìn xung quanh một lát, tìm được một nơi ít người để ý, cô nhanh chóng đến đây ngồi đọc kịch bản.

Cổ An Kỳ đọc rất nhanh, chỉ một lát sau đã hiểu được toàn bộ nội dung kịch bản. Bộ MV này lấy trường học làm bối cảnh, nói về tình yêu trong sáng ngày đi học. Cô nữ sinh dịu dàng Tiểu Thu và cậu nam sinh nghịch ngợm Tiểu Dã là một đôi thanh mai trúc mã, hai người chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, lúc nào hai bên cũng rất ăn ý nhau.

Tiểu Thu thâm mến Tiểu Dã, mọi chuyện đều lo cho Tiểu Dã, luôn chờ Tiểu Dã tỏ tình, nhưng Tiểu Dã lại kè cả không mở miệng, ngược lại lúc nào cũng cười nói với mọi người xung quanh rằng họ chỉ là bạn bè, luôn xem Tiểu Thu là em gái mình. Cuối cùng Tiểu Thu quyết định chọn quên đi Tiểu Dã, bắt đầu hẹn hò với hội trưởng nho nhã. Tiểu Dã đến lúc đó mới nhận ra mình cũng thích Tiểu Thu, nhưng đã quá muộn rồi.

Lần này Cổ An Kỳ đóng vai Tiểu Thu, cũng không khó khăn lắm, nhưng nhu cầu với tiêu chuẩn thâm mến thì cũng không phải là thấp, cảm xúc phải rõ ràng, thiếu cảm xúc thì sẽ rất khô khan. Cổ An Kỳ đọc xong kịch bản, nhắm mắt lại, trong đầu bắt đầu phách họa về dáng vẻ của Tiểu Thu.

Hôm qua, Trịnh Văn Quân cứ nghĩ đến việc phải đóng chung với một diễn viên kém cỏi như Cổ An Kỳ thì lại quay cuồng vật lộn, cả đêm không chớp mắt được tí nào. Thế nên mới sáng sớm đã đến trường quay trước cả Dương Văn Lâm. Vừa vào studio, anh đã thấy tên đầu sỏ khiến mình mệt mỏi này đang ngồi trong góc, hai tai cắm tai nghe, từ từ nhắm mắt, ngón tay ngón tay dường như tuân theo nhịp điệu với kịch bản.

Nhìn thấy cô ta không thèm chú ý đến mình, Trịnh Văn Quân cảm thấy tức giận không chịu được. Anh không khỏi nhớ đến điều kiện hôm qua, tỉnh táo nói “Nhớ kĩ, cô từng nói nếu NG ba lần sẽ lập tức rời khỏi nơi này đấy.”

“Yên tâm, trí nhớ của tôi không kém vậy đâu. Nếu tôi là nguyên nhân khiến cho cả đội phải quay lại ba lần thì không cần ai nói tôi cũng sẽ tự mình rời khỏi đây” Cổ An Kỳ ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh rồi tiếp tục chăm chú vào kịch bản.

“Tốt nhất là nên thế.” Trịnh Văn Quân nhíu mày, hừ lạnh một tiếng, đi đến phòng nghỉ của mình. Kiêu ngạo? Anh thật sự muốn xem cô ta có thể kiêu ngạo đến khi nào.

Dương Văn Lâm đi theo Trịnh Văn Lâm đến phòng nghỉ, đi ngang qua nơi nghỉ của Cổ An Kỳ thì liếc mắt nhìn cô một cái. Anh không biết là có nên nói cô tự tin quá mức không nhỉ? Nhìn cô ấy không hề có tí biểu hiện lo lắng, bất an, mà bình tĩnh như nước, giống như không lo lắng việc mình bị đuổi khỏi nơi này. Thở dài, anh nhanh chân vài bước, đuổi kịp Trịnh Văn Quân đến phòng nghỉ.

Các nhân viên nhìn bóng của Trịnh Văn Quân với Dương Văn Lâm rời khỏi, không khỏi lên tiếng bàn tán.

“Này, anh nói xem Cổ An Kỳ ở lại được bao lâu?” Nhân viên A còn đang lén lút hỏi chuyện với nhân viên khuôn vác đạo cụ B.

“Cô ta sao? Có thể đứng trước ống kính không thì vẫn còn là một ẩn số.” Nhân viên B đang dọn dẹp đạo cụ, vô tình nói

“Không phải chứ? Cô ta tệ đến thế sao?” Nhân viên A lắp bắp kinh hãi.

“Trước kia khi còn cùng tổ kịch với cô ta, cả tổ phải vì cô ta không thể đứng trước ống kính mà tăng ca, mấy chục lần cũng không nói qua, cuối cùng đạo diễn nhịn không được, đem tất cả hình ảnh của cô ta cắt hơn một nửa, qua kỹ thuật xử lý mới dám chiếu lên TV. Muốn cô ta chỉ một lần có thể làm được? Anh nói có thể sao? Hôm nay nhất định sẽ sớm bị đuổi. À, lát nữa đến đâu đó làm một chén nhé?”

Thật ra phần lớn các nhân viên của studio đều hợp tác với rất nhiều chỗ, nhân viên B trước kia có dịp gặp qua Cố An Kỳ lúc làm việc cùng tổ kịch, biết rõ cô chính là nữ hoàng NG, NG có trình độ đến nỗi người nghe phải rợn cả người.

Nghe nhân viên B nói như vậy, mọi người nhìn đều Cố An Kỳ với ánh mắt có chút châm biếm. Tự bản thân vốn không thể làm được, thế mà còn dám mạnh miệng đưa ra giao kèo ba lần NG sẽ đi khỏi, cái này không phải tự chặt đứt cánh tay của mình sao? Thế là các nhân viên chuẩn bị đồ chụp ảnh, không ai đến nói chuyện với Cố An Kỳ.

Cố An Kỳ cũng không mở miệng, ngồi im lặng ở đằng kia. Nói chung, khi đi quay chụp đều cần phải chuẩn bị trước, tập luyện vài lần, cho nên cho dù bây giờ không có người hóa trang cho cô cũng không sao, cùng lắm thì trang điểm lại sau, không bằng bây giờ cứ để mặt mộc như thế còn hơn.

“Chào Âu Dương tiên sinh.”

“Chào Âu Dương tiên sinh.”

Không khí bên trong lập tức hồi hộp lên, tại sao Âu Dương tiên sinh lại rảnh rỗi đến đây? Cố An Kỳ cũng bị sự xuất hiện của Âu Dương Thừa mà ngạc nhiên, chạy đến bắt chuyện. Âu Dương Thừa nở một nụ cười như khiến người ta đắm chìm trong gió xuân, lời đi ý định bắt chuyện của cô khiến cô phải rời đi.

“Thế nào? Diễn viên của chúng ta sao rồi?” Âu Dương Thừa thấy Cố An Kỳ đã đi xa thì đến gần chỗ của đạo diễn, thuận tay ghế của Lâm Hạc Quần ngồi xuống, không có một chút ngại ngùng, bộ dạng thản nhiên giống như đây chính là nhà của mình.

“Khi không chạy đến đây làm gì?” Lâm Hạc Quần nhìn Âu Dương Thừa mà cắn răng, cái tên khốn vô sỉ này đến đây, rốt cuộc là có chuyện gì?

“Hạc Quần, không phải là cậu đã quên rồi chứ, chúng ta đã đánh cược rồi nhé, cậu cũng không thể quỵ nọ của tôi được đâu.”

Lâm Hạc Quần nhìn vẻ mặt của đối phương có ý nói “thì ra cậu là người như vậy”, hận không thể đem tên này ném ra khỏi studio, không suy nghĩ gào lên một tiếng: “Cút!”

“Được thôi, nhưng tôi còn phải giám sát mà.” Trong cặp mắt hồ ly của Âu Dương Thừa lóe lên một tia sáng, “Yên tâm đi, tôi chỉ ngồi đây nhìn thôi, không quấy rối các cậu quay phim đâu.” (Anna: Âu Dương này... thường xuyên quấy phim trường thì phải???? o.o)

Lâm Hạc Quần thấy Âu Dương Thừa vô lại chiếm lấy ghế dựa của mình, điệu bộ như muốn chờ xem kịch hay, trong lòng thấy tốt hơn vài phần. Thật ra anh biết rõ mình không phải là đối thủ của tên hồ ly mặt dày mày dạn kia, cố nén tâm trạng muốn đánh cho tên kia một trận tơi bời xuống, quay người quát: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Ai cần hóa trang thì nhanh đi hóa trang, còn chuẩn bị cái gì thì cũng đi làm luôn đi. Mấy người đứng đằng kia làm gì? Chờ ông đây đến phát thưởng cho các người rồi mới đi làm đấy à?”

“A... Dạ... Vâng!” Mọi người bị quát liên hoảng sợ, nhìn đạo diễn Lâm đứng phía sau đang nẩy lửa tức giận, mọi người lúc này ai cũng biết đụng đến nòng súng thì chính là tự mình đi tìm cái chết, nhanh chóng thu dọn đồ đạc đi giúp Cố An Kỳ trang điểm, không dám chậm trễ dù chỉ một chút.

Đôi mắt đào hoa của Âu Dương Thừa híp lại, khóe miệng nhếch lên khiến người ta khó phát hiện, trò hay sẽ nhanh chóng đến thôi....

18. Chương 18: Kỹ Thuật Biểu Diễn Kinh Ngạc Khác Người

Khoảng hơn một giờ sau, Cố An Kỳ bước ra từ phòng hóa trang. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ to bằng bàn tay của cô được cạo vẽ trang điểm hết sức tinh tế, những lọn tóc xõa dài bên tai được cố định lại bằng một cái kẹp, để lộ ra đôi tai nhỏ xinh. Mái tóc đen nhánh được xõa dài trên chiếc áo ca rô màu đỏ, nhìn qua có vẻ rất ra dáng một nữ sinh ham học.

Thiết kế hình tượng như thế này, trông cô rất phù hợp với yêu cầu hình tượng của nữ chính tròn MV, cũng không biết vì sao, Trịnh Văn Quân lại thấy hơi buồn bực, thấy Cố An Kỳ chậm rãi bước tới thì không thèm bắt chuyện mà xoay người bỏ đi, coi thường một cách vô cùng trắng trợn.

Trên mặt Cố An Kỳ vẫn là nụ cười nhạt thường thấy, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra cả, cứ thế bước đến vị trí chuẩn bị của mình.

Cảnh quay mà bọn họ sắp quay là nói về lúc Tiểu Dã còn đang tham gia một trận bóng rổ, còn Tiểu Thu thì ngồi trên khán đài cổ vũ cho cậu.

“Action!”

Tiểu Thu vội vàng nhìn tỉ số của trận đấu, cả người hơi nghiêng về phía trước, hai mắt mở to không hề chớp, nhìn chăm chú vào số điểm đang còn thay đổi, còn người cứ di chuyển theo từng cử động của bóng người cao ráo trên sân.

Toàn bộ trường quay nhất thời vô cùng yên tĩnh, ánh mắt của mọi người lập tức dán chặt lên người Cố An Kỳ.

Lâm Hạc Quân nhìn chăm chăm vào màn hình, đột nhiên chỉ vào Cố An Kỳ nói: “Hãy lột tả đi!”

Ổng kính dần dần tiến lên phía trước, sắc mặt Tiểu Thu càng ngày càng lo lắng, hàng lông mày cong cong dần nhíu lại, khi thì hai mắt trừng lớn, khi thì làm như thở phào nhẹ nhõm, diễn cảm vô cùng tỉ mỉ tinh tế, cực kì đúng lúc. Cho dù là không nhìn sân bóng thì chỉ cần theo dõi nét mặt của cô là có thể biết được trận đấu đang trong giai đoạn nào, và đội bóng nào chiếm được ưu thế.

Thời gian còn lại không nhiều lắm, Tiểu Dã đã cướp được bóng, một mực liều chết chạy thẳng tới dưới rổ của đối phương, đột nhiên cô đứng bất dậy, dốc toàn lực hét to: “Tiểu Dã cố lên!”

Ba điểm cho một úp rổ*. Trong phút chốc Tiểu Thu vô cùng hưng phấn, vẻ vui mừng trên mặt cứ y như mình là người chiến thắng vậy, quơ lấy bình nước rồi chạy thẳng xuống sân.

(*Úp rổ: bóng vào rổ.)

“Cắt! OK, chuẩn bị cảnh kế tiếp.” Lâm Hạc Quân mặt không chút thay đổi nói, Âu Dương Thừa đứng bên cạnh nghe thấy vậy thì khóe miệng nhướn lên ra vẻ “nắm chắc phần thắng trong tay”, đứng lên, không nói gì mà đi ra ngoài.

Anh biết, canh bạc này nhất định là anh thắng rồi.

Từ lúc đánh trúng bóng vào rổ cho đến bây giờ, Trịnh Văn Quân không biết là có chuyện gì đang xảy ra nữa, vừa nghe thấy Lâm Hạc Quân nói cảnh kế tiếp, tức khắc có chút ngây ngời, Cố An Kỳ thế mà lại, có thể thông qua sao?! Làm sao có thể!

Trịnh Văn Quân không thể tin nổi, chạy đến trước máy theo dõi, nhìn thấy cảnh vừa rồi đang chiếu trên màn hình thì nhất thời á khẩu không nói được gì.

Làm sao có thể? Cái này... Làm sao có thể?

Thần thái động tác của Cố An Kỳ lúc đó cứ như có một Tiểu Thu đứng trước mặt anh, Lo lắng cho mọi nhất cử nhất động đội bóng của Tiểu Dã, ánh mắt dõi theo Tiểu Dã mọi lúc, trong ánh mắt nóng nảy, sự âu lo càng đậm thêm vài phần.

Trịnh Văn Quân nhìn chăm chú vào hình ảnh trên máy theo dõi, trong đầu bỗng nổi lên ca khúc “Vụt Mất” của mình.

“Trong trí nhớ luôn có một người, mỗi khi nghĩ đến người ấy trái tim lại thấy ập ập dù cho không kề bên, chỉ cần thể thôi, cứ như ngoài đầu lại là có thể trông thấy.

Nụ cười của người ấy, luôn rực rỡ như thế.

Có thể đem thể giới của tôi, từ hai màu đen trắng trở nên tươi mới.

Dọc đường đều có cô ấy làm bạn.

Vì tôi mà vui, vì tôi mà buồn, vì tôi mà đổ lệ.

Hình bóng của người ấy luôn tràn ngập trong kí ức tôi, là những đoạn hồi ức đẹp nhất.

Trong đầu tôi đều cất giữ những ấn tượng của người ấy

...”

Rốt cuộc cô ta đã làm như thế nào?

Ánh mắt Trịnh Văn Quân nhìn Cố An Kỳ cứ như là nhìn thấy quái vật vậy, lúc trước không phải là anh chưa xem qua những bộ phim và quảng cáo mà Cố An Kỳ đóng, người trong TV thật giống như là con rối vậy, động tác cứng nhắc, không có biểu hiện gì, ngốc nghếch đến nỗi khiến người ta cảm thấy như là đang xem một pho tượng vậy, nhưng mà bây giờ... thật sự là cùng một người sao?

Trịnh Văn Quân im lặng quay lại Studio, nhưng mà thần sắc có vẻ như là chưa bình thường lại được, trong đầu vẫn vang lên ca khúc của mình.

“Action!” Lâm Hạc Đàn hô to một tiếng.

Tiểu Thu từ xa chạy tới, nhìn Tiểu Dã bị đồng đội vây quanh, trên mặt hiện lên biểu cảm vì cậu mà vui mừng phấn khích, vì cậu mà cười vô cùng hạnh diện.

“Cắt! Trịnh Văn Quân, vẻ mặt của cậu là sao thế? Làm lại!”

Cố An Kỳ thu lại nụ cười, giặt mình một cái. Không nói gì thêm, chỉ là chỉnh lại bộ quần áo rồi về lại chỗ của mình, chuẩn bị cho cảnh quay quan trọng.

“Cắt! Làm lại!”

“Cắt! Làm lại!”

Cố An Kỳ liên tục chạy tới chạy lui mười mấy lần, hơi thở dường như đã muốn đứt, hóa trang trên mặt cũng vì mồ hôi mà trôi đi vài phần. Nhưng cô lại không than phiền chút nào, dặm lại phấn son rồi chạy tới chỗ xuất phát, chuẩn bị tiếp một cảnh quay tốt.

Lại một lần nữa chạy tới trước mặt Tiểu Dã, cười cười nhìn cậu và đồng đội xung quanh trêu đùa.

“Cắt cắt cắt cắt! Trịnh Văn Quân, cậu đang làm cái trò quái gì thế!”

Lâm Hạc Đàn dường như phát hỏa, hét lớn vào trong loa, nổi giận đến nỗi đem kịch bản đánh vào ghế.

“Xin lỗi, đạo diễn...” Trịnh Văn Quân xấu hổ cúi đầu, trong lúc nhất thời luồng suy nghĩ của anh không thể bình tĩnh được, đến nỗi diễn cũng bó chân bó tay.

“Thôi bỏ đi, toàn trường quay nghỉ ngơi mười phút.” Lâm Hạc Quân cau mày, định bụng để Trịnh Văn Quân nghỉ ngơi cho yên ổn lại.

“Thật xin lỗi...” Trịnh Văn Quân cúi thấp đầu, lại xin lỗi lần nữa, anh cũng không biết tại sao nữa, chỉ cần nhìn thấy Cố An Kỳ thì lại tự động nhớ đến những hình ảnh mình vừa thấy, không thể tập trung tinh thần được.

Dương Văn Lâm lắc đầu, đưa cho Trịnh Văn Quân cốc nước: “Thôi nghỉ ngơi chút đi đã.”

Trịnh Văn Quân cũng không khách khí, nhận lấy cốc nước, uống một hơi cạn sạch, tựa hồ như vậy mới có thể làm cho tâm trạng nóng của anh bình phục lại.

Trịnh Văn Quân siết chặt tay, sức lớn đến nỗi làm thay đổi hình dạng của cốc nước, liên tục mấy lần bị “cắt”, trong nhất thời khó mà khiến anh chịu được, tâm phiền ý loạn.

Anh đã từng quay hai MV thần tượng tuổi trẻ, nhưng không có một diễn viên nào giống với Cố An Kỳ cả. Chỉ cần vừa đứng dưới ánh đèn, chẳng những là vẻ mặt, mà là đến động tác cũng thay đổi, hoàn toàn như là một con người khác vậy, đến cả không khí xung quanh cũng vì màn diễn của cô mà thay đổi. Rõ ràng là anh muốn để cho Cố An Kỳ “ba lần NG mà bị đuổi”, nhưng mĩ mai thay, kết quả là anh lại bị NG đến hàng chục lần.

Sau một lúc im lặng, Dương Văn Lâm nói, “Cậu muốn đứng đây nhận thua sao?”

“Đương nhiên không phải!” Trịnh Văn Quân đứng bật dậy, “Tôi chỉ là...chỉ là...” Trịnh Văn Quân không nói được gì thì ngược lại hung hăng đập một cái thật mạnh lên bàn.

“Không muốn thua thì lên đi, sau này cứ gặp phải đối thủ như vậy, chẳng lẽ cậu đều rút lui có trật tự sao?” Dương Văn Lâm nhàu mày, giọng điệu có dịu đi chút ít, “Video quay lại lúc Cố An Kỳ mới vào không phải là cậu chưa từng xem, kĩ xảo biểu diễn có hơi non nớt. Ai mà chẳng đi lên từ vị trí thấp? Nếu cậu không vượt qua cửa ải này, thì sau này con đường của cậu khó mà đi xa được.”

Trịnh Văn Quân im lặng một lúc không nói gì, bỗng nhiên lẳng lẳng đứng lên, đi về phía cửa ra vào.

“Đạo diễn Lâm, cho tôi thêm một cơ hội nữa!” Trịnh Văn Quân cúi gập người, nói lớn.

Lâm Hạc Quân không nói gì, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Trịnh Văn Quân. Còn hơn là lúc mới bắt đầu không thể xác định được, bây giờ trong mắt anh ta dường như có chút gì đó, liền gạt đầu, để cho anh quay lại sân chuẩn bị quay thêm lần nữa.

Trong lúc trang điểm lại, Cố An Kỳ suy nghĩ viễn vông, mặc cho người hóa trang giúp cô dặm lại phấn son, đột nhiên phát hiện ra trước mặt mình có một đôi giày, ngẩng đầu lên thì thấy đó là Trịnh Văn Quân.

“Vừa rồi cô diễn rất tốt.” Trịnh Văn Quân dừng một chút, “Nhưng tôi sẽ không thua cô đâu!”

Câu nói kia giống như là một lời tuyên chiến vậy, nói xong anh cũng xoay người bỏ đi. Không đầu không cuối, thật làm cho người ta chẳng hiểu gì cả.

Cố An Kỳ sững sốt một lúc, sau khi kịp phản ứng thì lắc đầu cười, xem ra tâm tình của anh ta đã điều chỉnh lại rồi. Trịnh Văn Quân này thật đúng là một người thú vị, cá tính cứ như một cậu bé vậy, nhưng mà... cũng là nghiêm túc hơn.

Mười phút sau, chính thức mở màn.

“Tiểu Thu, trông cậu cứ như là bạn gái của Tiểu Dạ vậy!” Một cậu bạn thấy Tiểu Thu chạy tới thì không khỏi trêu ghẹo.

Tiểu Thu nghe thấy vậy thì khuôn mặt có chút nóng lên, giống như là bị người ta nhìn thấu tâm tư vậy, bối rối đỏ mặt, nhưng mà ngoài miệng vẫn mạnh mẽ: “Đâu có, các cậu đừng nói nhảm.”

“Đúng thế, tớ và cậu ấy ư? Làm sao có thể chứ? Bọn tớ chỉ là bạn thân thôi!” Tiểu Dã vô tâm quàng vai Tiểu Thu, ra vẻ “anh trai tốt” của cô ấy.

Nụ cười trên mặt Tiểu Thu đột nhiên cứng đờ.

Sau khi hít một hơi sâu mới hất tay Tiểu Dã ra: “Đúng thế! Một gã ngu ngốc đầu gỗ như thế, ai mà đồng ý làm bạn gái chứ!”

“Tiểu Thu, sao cậu có thể nói thế chứ? Tớ cũng có rất nhiều người theo đuổi mà!” Tiểu Dã không phục cãi lại, kết quả lại càng khiến Tiểu Thu không vui rời khỏi sân bóng.

“Ok, cảnh tiếp theo!” Cuối cùng thì cảnh này cũng đã qua.

19. Chương 19: Scandal Xuất Hiện.

Quá trình quay MV thật sự rất thuận lợi, tiến độ cũng nhanh hơn so với trong kế hoạch. Những cảnh quay của Cố An Kỳ chỉ cần một lần là thông qua, cho dù có NG cũng là vì Trịnh Văn Quân nhất thời không nắm bắt tốt, hoặc là do ánh sáng không phù hợp.

Trịnh Văn Quân có tài bẩm sinh, là một nghệ sĩ rất chịu nỗ lực, những kĩ thuật biểu diễn của Cố An Kỳ chính là một kích thích lớn khiến Trịnh Văn Quân cũng giảm bớt số lần NG, toàn bộ tổ kịch đều có thể thấy được sự tiến bộ của anh.

Cũng giống như cuộc đánh cược giữa Âu Dương Thừa và Lâm Hạc Quân, cô không hề vì mình mà khiến MV quay lại. Nghĩ đến đây Lâm Hạc Quân có chút bực mình, lại bị tên hồ ly Âu Dương Thừa kia chơi một vố, khiến cho anh làm không công một lần.

Tiến độ lúc đầu đặt ra chính là hai tuần quay nhưng giờ được rút ngắn lại không ít, không quá vài ngày Cố An Kỳ đã quay chụp xong phần mình, chỉ còn đoạn cuối là cảnh Tiểu Thu nói lời tạm biệt Tiểu Dã. Cảnh này quay xong, tiếp theo là cảnh Trịnh Văn Quân diễn một mình.

Trải qua mấy ngày làm việc cùng nhau, cả Cố An Kỳ lẫn Trịnh Văn Quân cũng hiểu biết đôi chút về đối phương, Trịnh Văn Quân cũng không ghét Cố An Kỳ như lúc đầu nữa, mà ngược lại còn bí mật cùng Cố An Kỳ trao đổi không ít kĩ năng diễn xuất, cũng do đó mà anh xua tan được không ít thành kiến lúc đầu về Cố An Kỳ, nói hai người từ thù trở thành bạn cũng không sai.

Phần quay ngày hôm nay hoàn thành, Cố An Kỳ phải rời khỏi tổ kịch, Trịnh Văn Quân cùng những nhân viên hậu đài của tổ kịch khác đều muốn mời cô ra ngoài ăn bữa cơm, xem như cảm ơn cô đã giúp đỡ họ mấy ngày nay. Cố An Kỳ vui vẻ đồng ý.

Tiến trình quay chụp quá sức thuận lợi, ước chừng đến chạng vạng tối, thì toàn bộ tổ kịch thu lại đồ đạc cùng nhau đến một quán rượu, bao một phòng nhỏ, mọi người cùng nhau ăn uống. Bởi vì ngày mai còn có buổi quay chụp nên mọi người rụt rè không dám uống, nhưng không lâu sau thì đã bị Lâm Hạc Quân gọi mang đến hai chai bia.

Mấy ngày quay chụp với nhau làm cho mọi người có tinh thần gần gũi hơn, lần này coi như là thả lỏng một lần cũng tốt. Lần này Trịnh Văn Quân mời, nên mọi người cũng không khách sáo, mở rộng bụng, thỏa thích ăn uống.

“An Kỳ, lần này cô diễn thật rất tốt. Về sau nếu có cơ hội, chúng ta lại hợp tác nhé!” Uống rượu hơi quá, Lâm Hạc Quân cũng chút say say.

Tuy nói cùng với Âu Dương Thừa kia đánh cược, và người thua là anh, để cho tên kia được một người làm không công, nhưng việc đó cũng không ảnh hưởng gì đến việc anh tán thưởng Cố An Kỳ. Đối với người có tài như vậy, anh không ngại đề cử.

“Cảm ơn đạo diễn Lâm.” Cố An Kỳ kính Lâm Hạc Quân một ly.

“Được!” Lâm Hạc Quân uống một hơi cạn sạch, lại rót cho mình thêm mấy ly, uống rượu như vậy thì khiến cho mình không say không được.

“Uống, uống, uống nào! Tất cả uống đi!” Lâm Hạc Quân đã quá say, nói chuyện đã có chút quá đà. Kỳ thật, ngoài Lâm Hạc Quân ra, người thật sự không say chỉ còn ít, những người khác ai cũng say nặng.

Trịnh Văn Quân nhìn mọi người lắc qua lắc lại, bất giác thấy hơi đau đầu: “Nhiều người như vậy thì phải làm sao đây trời?”

“Gọi điện cho Dương tiên sinh đến xử lý đi.” Cố An Kỳ xoa xoa hai bên thái dương. Tuy rằng cô đã cố để uống ít nhưng cũng có chút say. Xem ra là cô vẫn đánh giá cao thân thể này quá rồi, lúc này cô thật đã có cảm giác không chút thoải mái tí nào, thậm chí nghĩ nên về nhà sớm một lát, ngủ một giấc tỉnh dưỡng thôi.

Cố An Kỳ nói xong thì đứng dậy, đi ra ngoài, Trịnh Văn Quân nhìn bước chân của cô đi đứng không xong, xiêu xiêu vẹo vẹo, ngay lập tức đuổi theo, đỡ lấy cô: “Này, một mình cô có thể về nhà được chứ? Hay là đợi Dương tiên sinh đến rồi cùng xử lý việc này đi.”

“Không có gì đâu! Tôi vẫn rất tỉnh, anh đi vào trong xem bọn họ đi, tôi kêu một chiếc xe trở về cũng được.” Cố An Kỳ làm bộ vẫy tay, vừa lúc có một chiếc xe taxi dừng trước cửa tiệm.

“Được rồi, nhớ cẩn thận đấy!” Trịnh Văn Quân đưa Cố An Kỳ lên xe, còn mình trở vào tiệm, anh còn có một đám bộm nhậu cần giúp đỡ đây.

Về đến nhà thì uống hết bát canh giải rượu, nghỉ cả đêm, hôm sau tỉnh lại thì không còn thấy gì, nhưng đầu vẫn còn hơi nhức. Nghĩ tới chiều còn có khóa học luyện chụp ảnh thì ngay lập tức không chậm trễ, thu dọn mọi thứ rồi đi ra cửa.

“Linh cái leng keng linh cái leng keng đông.” tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên.

“Xin chào, tôi là Cố An Kỳ.” Cố An Kỳ xoa xoa hai bên trán, có chút phờ phạc nói.

“An Kỳ, bây giờ cô đang ở đâu?” Dương Văn Lâm lo lắng hỏi.

“Tôi ở ngay dưới lầu công ty, sao vậy? Có chuyện gì sao?”

“Đừng vào công ty, cô mau đi đi. Thôi xong, không còn kịp rồi.”

“Hả?” Cố An Kỳ không rõ chuyện gì, nhưng cô đã vào đại sảnh rồi.

Vừa thấy đối tượng của scandal xuất hiện, các phóng viên mắt lóe sáng, giống như chó thấy máu vọt lại. Trong mấy giây Cố An Kỳ ngây người thì đám người ngay lập tức vây lại, chặn Cố An Kỳ ở bên trong. Khi Cố An Kỳ có phản ứng lại thì đã không còn đường thoát, bị một đám người nhón nháo, giống như bao cát bị ném đi, di động trên tay cũng không biết đã đi đâu.

“Cố An Kỳ, tôi là phóng viên nhật báo Chuối Tiêu, scandal giữa cô và Trịnh Văn Quân là thật ư?”

“Cô với Văn Quân đã phát triển đến đâu rồi?”

“Có phải cô đã lợi dụng Trịnh Văn Quân không?”

“Vì sao cô lại rời khỏi Giải Trí Châu Á mà đầu quân Đông Phong? Có phải bởi vì Trịnh Văn Quân không?”

“Cố An Kỳ, xin cô hãy trả lời.”

“Cố An Kỳ...”

“Cố An Kỳ...”

“Ong ong...” Cố An Kỳ cảm thấy đầu của mình sẽ sớm nổ tung, căn bản không nghe họ nói gì, chỉ thấy một đám phóng viên cứ liên tục đóng mở miệng. Nhưng chuyện này cô thật sự không rõ gì cả, từ lúc bước vào công ty thì cô không thể xâu chuỗi được những gì họ nói, bất kể cái gì cũng không thể mở miệng. Đối mặt với ống kính camera, cô lại càng không thể khinh bỉ lũ bọn họ được nếu không hôm sau báo lại đăng tin tức — Một ngôi sao hạng ba phong lưu dâm đẳng.

“Mong mọi người đừng chen lấn như vậy, công ty sẽ giải thích chuyện này.” Dương Văn Lâm vội vàng chạy từ trên lầu xuống, một bên gọi bảo vệ đưa phóng viên ra, một bên kéo Cố An Kỳ vào trong.

“Phù...” Cố An Kỳ bước vào công ty, cả người thở ra nhẹ nhàn. Rốt cuộc đã bao lâu rồi cô không bị bao vây như thế? Tóm lại là đã xảy ra chuyện gì? Mới sáng sớm mà đã có cảnh như thế? Làm hại cô suýt đánh mất nửa mạng.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Cố An Kỳ nhăn mày. Mới sáng sớm mà bị vây như vậy, dù thế nào cũng không thể thoải mái được, huống chi cô còn rất đau đầu.

“Còn không phải vì cái này sao!” Dương Văn Lâm đưa cho cô quyển tạp chí giải trí: “Aizz, cô tự xem đi.”

Đầu đề viết “Namca sĩ nổi tiếng Trịnh Văn Quân quan hệ với người mẫu quảng cáo Cố An Kỳ” Ảnh bìa tạp chí là bức ảnh Trịnh Văn Quân dìu Cố An Kỳ lên xe, mở tạp chí đọc qua một lần, cô đúng là vừa muốn khóc lại muốn cười.

Cái này rõ ràng là toàn bộ tổ kịch liên hoan, sao lại trở thành chỉ có cô và Trịnh Văn Quân ăn cơm? Người viết bài báo này thật đúng là có đủ hứng thú, chẳng nhẽ trong mắt tên này người ở tổ kịch đều là quý sao?

“Công ty tính xử lý thế nào?” Cố An Kỳ biết được sự tình, trong lòng cũng trở nên tốt hơn một chút. Dù sao những vụ scandal ở giới showbiz vốn là bình thường, cũng không có gì lạ.

“Gần đây Văn Quân đang quảng cáo cho MV mới, cô cũng cần biết chút tin tức chứ.” Dương Văn Lâm không trực tiếp trả lời. Khi anh nói ra câu này, Cố An Kỳ hiểu được, công ty tính lợi dụng scandal này là để quảng bá cho album mới của Trịnh Văn Quân, nhân tiện cũng là muốn thu hút sự chú ý vào cô.

“Nhưng Trịnh Văn Quân đang quảng bá chưa chắc đã muốn gặp tôi, đây chính là mạo hiểm...” Cố An Kỳ nhướn mày, buông tạp chí trong tay xuống.

“Cứ xem tình hình mà liệu thôi, hiện tại bên ngoài ngôn luận phát biểu không đúng, đợi cho tin này lắng xuống, rồi lại một lần nữa phát biểu tuyên bố, tiến hành một scandal thứ hai.” Dương Văn Lâm đẩy gọng kính trước mũi lên, “Trong khoảng thời gian này cô nhìn một chút, ít ra khỏi cửa, dù sao thì scandal của cô với Trịnh Văn Quân mà nói thì cũng có lợi cho cô.”

Anh ta vẫn như trước đây, khôn khéo đến mức khiến người ta tức giận. Cố An Kỳ bĩu môi, không nói gì thêm.

20. Chương 20: Hiệu Quả Của Scandal

Dưới sự dung túng cao độ của “Đông Phong”, cuối cùng scandal giữa cô và Trịnh Văn Quân đã lan ra một cách huyền ảo. Trịnh Văn Quân ra mắt đã hai năm, danh tiếng cũng ngày một nóng, chưa từng có một tin đồn với bất cứ nghệ sĩ nào cả, cuộc sống tình cảm rất sạch sẽ. Bây giờ vất vả lắm mới bắt được một Cố An Kỳ, các paparazzi làm sao có thể dễ dàng buông tha chứ?

Biết rõ điều này Dương Văn Lâm cố ý áp dụng phương pháp tạm thời, chiều theo khẩu vị mọi người, không giải thích, cũng không nói rõ, các câu trả lời thì đều là lặp lại nước đôi, chỉ là nhiều lần lặp đi lặp lại việc Cố An Kỳ lần này tham diễn vào MV trong album mới của Trịnh Văn Quân.

Nhờ có anh mà tiêu điểm của mọi người đều đặt ở MV album lần này của Trịnh Văn Quân, MV “Vụt Mất” của Trịnh Văn Quân chiếm được chú ý rất lớn, mọi người đều rất buồn bực rốt cục “Đông Phong” đang diễn hề sao? Thế mà lại đi đề bạt một cái bình hoa làm diễn viên chính!

Đến khi tin đồn của hai người lên tới cao trào, Dương Văn Lâm lại bổ thêm củi, ở đài truyền hình tung ra một đoạn MV ngắn. Đoạn video là một phần của ca khúc “Vụt Mất”, chỉ ngắn ngủi có hơn 10 giây. Trong MV, Tiểu Thu kéo tay hội trưởng Lạc Tịch rời khỏi Tiểu Dã, Tiểu Dã nhìn thật sâu Tiểu Thu buông tay mình, suy sụp cúi đầu.

Không ít người khi xem cảnh khoảng cách giữa hai người càng kéo dài đều nhìn không được mà đau xót theo, giống như bản thân cũng bị thất tình vậy.

Trong đáy mắt của Cố An Kỳ vừa sâu lắng lại cuốn hút, ẩn chứa vẻ tan nát cõi lòng, ánh mắt kì vọng đối phương giữ lại mình lại, cùng với biểu cảm chịu đựng không nói của Trịnh Văn Quân, buồn bã nhìn Cố An Kỳ mỗi lúc đi một xa đã nhất thời hấp dẫn mọi ánh mắt của người xem, tạo nên tiếng vang lớn, càng làm cho mọi người hoài nghi tính chân thật của scandal giữa hai người.

Không chỉ là khán giả bình thường mà ngay cả bạn bè của Cố An Kỳ là Liêu Nhã Hân và Tạ Vũ Phi khi xem MV cũng chế nhạo, tám chuyện hai người bọn họ có phải đã có mờ ám gì không, thật sự khiến cô có cảm giác dở khóc dở cười.

Hai người quay đoạn MV này không giống như quay MV mà ngược lại lại giống như một câu chuyện tình yêu chân thực, trong video trình độ ẩn ý và phối hợp của hai người họ làm cho người ta cảm thấy ngạc nhiên. Có phải liệu bọn họ cùng giống như trong video, là quan hệ người yêu? Không ít người trong lòng nảy ra câu hỏi như vậy.

MV được khen ngợi rất nhiều, theo đó lượng tiêu thụ cũng tự nhiên đi lên.

Có tin đồn lần này, Cố An Kỳ – một tiểu minh tinh chỉ đứng hạng ba sắp bị người ta quên lãng thì một lần nữa xuất hiện trên các trang báo, giành được không ít hào quang, chiếm được không ít sự chú ý. Lần này MV được lên TV, Internet nóng hổi, tuy rằng Cố An Kỳ phải là kiểu chỉ sau một đêm đã thành sạp, cũng không thể chỉ bằng một MV mà đã tẩy sạch ô danh “Bình hoa” của bản thân, nhưng ít nhất tình huống cũng đã có chuyển biến, sự đánh giá về kĩ năng diễn của cô của người ngoài cũng có sự đổi mới.

Lần này thật sự có thể nói là song doanh*, Cố An Kỳ không khỏi thầm thở dài.

(*Song doanh: một mũi tên trúng hai đích)

“An Kỳ, lần này album được bán chạy cũng là nhờ không ít công sức của cô, khi nào rảnh, đi ra ngoài ăn bữa cơm đi, tôi mời.” MV của Trịnh Văn Quân bán chạy, tâm tình cũng tốt lên hẳn.

“Thôi đi, tôi không muốn bị fan của anh đuổi giết đâu. Ông chủ lớn à, mời cơm không bằng chia hoa hồng cho tôi đi.” Cố An Kỳ cười, bước xuống khỏi máy chạy bộ, dùng khăn lau mồ hôi, thoải mái vui đùa.

Tuy rằng bên ngoài tin đồn của hai người truyền đi ồn ào huyền ảo không ít nhưng bọn họ lại chẳng tránh né hiểm nghi gì cả, vẫn thường xuyên tán gẫu như trước. Bạn tốt chính là bạn tốt, trốn trốn tránh tránh, chỉ khiến hai người càng thêm ngăn cách, điều đấy mới làm cho người ta càng cảm thấy quái dị. Hai người họ đều là người thẳng thắn, đã không để ý, bình thản xuất hiện trước mặt mọi người cũng không có vấn đề gì.

“Cô đúng là...” Trịnh Văn Quân dở khóc dở cười “Đúng rồi, nghe Dương tiên sinh nói “Vệ sĩ của cô bé lợ lem” cô cũng tham diễn đúng không?”

“Phải.” Cố An Kỳ nhẹ nhàng gật đầu.

Mấy hôm trước, Cố An Kỳ nhận được điện thoại của Lâm Hạc Quân, mời cô cùng Trịnh Văn Quân tham gia bộ phim mới của ông, đảm nhận vai nam nữ chính. Đây là Lâm Hạc Quân muốn giúp Cố An Kỳ, cô trong lòng hiểu rõ. Nếu nói về danh tiếng hiện tại, muốn vào và nhân vật chính trong một bộ phim truyền hình thì dường như cô hơi kém một chút. Kể cả gần đây có tin đồn với Trịnh Văn Quân cũng không có nghĩa là cô có tư cách đi làm diễn viên chính.

Cố An Kỳ đối với việc Lâm Hạc Quân dành cho cô cơ hội tốt như vậy thật sự cảm kích từ đáy lòng, hai lời chưa nói đã nhận được bộ phim kia.

“Thật tốt quá! Lần trước cùng cô quay MV vừa mới tìm được cảm giác, còn chưa kịp nhập vai thì đã kết thúc, khiến tôi cả người đều thấy khó chịu.” Trịnh Văn Quân nói xong cau mày, cả người một bộ không tự nhiên.

Cố An Kỳ thấy Trịnh Văn Quân ra vẻ trẻ con, không khỏi bật cười: “Lần này phim truyền hình quay phải mấy tháng, đến lúc đó cho anh nhập vai đến chết luôn.”

“Linh cái leng keng linh cái leng keng đông” đúng lúc này Điện thoại Cố An Kỳ đột nhiên vang lên. Cố An Kỳ áy náy hướng về phía Trịnh Văn Quân ra dấu một cái, lấy di động ra chạy tới một góc.

Điện thoại hiển thị dãy số lạ, khiến Cố An Kỳ nhíu nhíu mày, rốt cục là ai?

Chần chờ một lát, cô vẫn tiếp điện thoại: “Xin chào, tôi là Cố An Kỳ.”

“Cố An Kỳ, không thể tưởng được cô hành động lại nhanh như thế, vừa gia nhập “Đông Phong” không bao lâu mà đã nhanh chóng dụ dỗ được Trịnh Văn Quân rồi.” Đầu bên kia truyền đến truyền đến âm thanh châm biếm khiến Cố An Kỳ hơi nhăn mày lại.

Diệp Y Dung, cô ta gọi điện đến làm gì?

Diệp Y Dung thấy Cố An Kỳ vẫn cứ im lặng, lại tiếp tục mở miệng: “Quay MV, bây giờ lại muốn diễn phim truyền hình?”

“Xem ra Diệp Y Dung tiểu thư thật quan tâm tới chuyện của tôi quá...” Cố An Kỳ lẳng lặng dựa vào tường, không mặn không nhạt đáp trả.

“Cố An Kỳ, cô đừng có quá tự tin! Chỉ bằng cô sao? Làm nhân vật chính? Cô xứng sao!” Than âm của Diệp Y Dung cao đến quang tám, càng lúc càng sắc bén.

Có thể do cảm thấy bản thân có chút luống cuống, giọng điệu của Diệp Y Dung dịu đi một chút, nhưng lúc nói chuyện vẫn mang tính khiêu khích: “Đừng tưởng rằng cô có Trịnh Văn Quân là có thể dễ dàng bước lên như vậy. Bộ phim “Vệ sĩ của cô bé lọ lem” này cuối cùng ai làm diễn viên chính còn chưa quyết định đâu.”

“Nói xong chưa?” Cố An Kỳ mặt không chút biểu cảm nghe cô ta nổi đóa, chờ cô ta rống xong rồi mới mở miệng “Thứ nhất, tôi có tư cách hay không, xứng hay không xứng đảm nhận vai chính của bộ phim là do đạo diễn cùng nhà đài quyết định, nếu cô có ý kiến gì với đoàn phim thì tự đi mà nói với họ. Thứ hai, đây là số điện thoại cá nhân riêng tư của tôi, không phải là thùng rác để cô trút bỏ cảm xúc. Bất kể cô có số này từ đâu xin lập tức xóa đi.”

Nói xong, Cố An Kỳ không cho cô ta có thời gian trả lời, nhanh chóng quyết đoán gập điện thoại.

Thiên tài thì không việc gì phải để ý đến đồ điện này, vốn đang vô cùng hưng thú thì lại bị quấy nhiễu hỏng hết.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Trịnh Văn Quân nhìn Cố An Kỳ khuôn mặt không một chút tươi cười, không khỏi hỏi một câu.

“Không có gì, chỉ là nghĩ nên nhờ Dương tiên sinh đổi cho tôi số di động...” Cố An Kỳ coi như không có việc gì trả lời, thuận tay cắt ngang số di động vừa gọi tới, tắt máy.

“Đi thôi, lát nữa còn phải trang điểm quay tuyên truyền.” Cố an Kỳ cầm điện thoại di động ném vào túi, cùng Trịnh Văn Quân bước xuống dưới lầu.

21. Chương 21: Bị Hủy Vai Diễn

Sau hai tuần, phần hóa trang cơ bản của các diễn viên đều được quay chụp xong, công tác chuẩn bị đã tương đối ổn thỏa. Tài liệu tuyên truyền cũng đã sắp xếp đâu ra đó.

Cố An Kỳ và Trịnh Văn Quân nhận kịch bản chính thức, ở ô diễn viên chính đã in sẵn tên bọn họ.

Cố An Kỳ cầm kịch bản, theo thói quen đọc lướt một lần, đại khái cũng hiểu rõ kết cấu nội dung kịch bản. Cha nữ chính qua đời khi cô còn nhỏ, sau đó mẹ lại có quan hệ với một vị nhà giàu, không bao lâu sau khi phu nhân nhà giàu đó qua đời thì được gả vào nhà đó làm phu nhân, mà nữ chính cũng nhờ đó mà trở thành tiểu thư. Nhưng dù vậy thì cô vẫn rất khổ cực, luôn phải chịu đựng người chị Ôn Bội Quân (con gái của cha dượng) bắt nạt, ngược đãi, mà không dám mở miệng nói với mẹ, chỉ cố gắng tích góp tiền bạc, hi vọng sớm được rời khỏi gia cảnh bức bối ngột ngạt đó.

Bước ngoặt xảy ra vào bữa tiệc tối mừng sinh nhật mười tám tuổi của người chị. Khi đó vị hôn phu mới đính hôn của cô chị trở về từ Anh quốc đến dự tiệc, vô tình thấy cảnh cô ta hành hạ nữ chính, thành ra ấn tượng về cô chị vô cùng kém, mà đối với nữ chính lại có chút thương mến. Về sau dần dần tỏ ra quan tâm đến nữ chính, hai người từ từ thắt chặt quan hệ.

Nữ chính bị vui dập thê thảm sẽ thu hút quan tâm của người xem, thường thường họ sẽ một mặt nhớ đến nữ nhân chính đáng thương, lo lắng buồn phiền cho cô ta, mặt khác sẽ sục sôi căm giận hận không thể lấy dao chém chết người chị của nữ chính. Kiểu vai nữ người thứ ba vẫn thường là tâm điểm cho khán giả “ném đá”, nhưng nữ chính là lại dựa vào tính cách nhu nhược yếu đuối của mình để lấy lòng khán giả, khiến người xem yêu mến, ủng hộ.

Như vậy tuy nhân vật chính chịu thiệt thòi, nhưng bởi thế nên người xem mới động lòng. Bộ phim này rồi sẽ rất nổi tiếng, Cố An Kỳ nhận xét.

“Sáng mai sẽ tổ chức họp báo công bố dàn diễn viên. Có thể hai người sẽ bị hỏi về tin đồn vừa rồi, nhưng dù thế thì cũng chỉ im lặng không nhắc tới nó, cố gắng hướng đám phóng viên đó đến bộ phim sắp quay là tốt nhất.” Dương Văn Lâm dặn một câu, “Còn nữa...”

“Nghe điện thoại đi, mau nghe điện thoại. Ba Dương nghe điện thoại, mau nghe điện thoại.” Ba người bị tiếng chuông điện thoại kì quặc bất thành linh vang lên làm cho giật mình, nhất là Cố An Kỳ, nụ cười trên mặt bỗng chốc cứng đờ.

Cái này...cái này chẳng phải là nhạc chuông mà vào một ngày chán đời túm được di động của Dương Văn Lâm, cô đã nổi ác tâm mà cài hay sao? Thế quái nào mà đến giờ anh ta còn giữ vậy?

“Khụ khụ, tôi đi nghe điện thoại một chút.” Dương Văn Lâm có chút ngượng ngùng, vội móc di động đi ra ngoài.

Không lâu sau, Dương Văn Lâm trở lại, mây đen kéo đầy mặt, lông mày nhíu lại. Nhìn sắc mặt của anh, trong lòng Cố An Kỳ dậy lên dự cảm không tốt: “ Xảy ra chuyện gì sao?”

“ Bên chế tác người ta nói phải loại cô ra, đổi người khác diễn.” Dương Văn Lâm nhìn thật sâu vào mắt Cố An Kỳ, hơi ái ngại rằng cô có thể bị shock.

“ Cái gì? Đổi người vào lúc này á? Không phải ngày mai là hộp báo rồi sao?” Trịnh Văn Quân sững sờ, “Phải chăng là nhầm lẫn?”

“Không phải nhầm lẫn đâu, là bên tài trợ muốn dành chỗ cho người khác.”

Trịnh Văn Quân thở hắt ra một hơi, chán chường muốn nói. Nhà tài trợ đối với tổ kịch là vô cùng quan trọng, cho nên bọn họ vẫn thường mang tiền tài trợ ra để “mua” một hai vai cho mấy diễn viên ít tiếng tăm nhưng có giao tình.

Đây là luật bất thành văn trong việc tài trợ.

“Tôi có thể biết đó là ai không?” Cố An Kỳ chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo không hề lẫn một chút gì giận dữ hay không cam lòng, giọng điệu ổn định, không có thái độ phản đối, như thể những điều cô vừa nghe chỉ là một câu chuyện thường nhật không lấy gì làm lạ.

“Là Diệp Y Dung sao?” Cố An Kỳ nhướn mày.

Đôi lông mày của Dương Văn Lâm lại siết chặt hơn, không trả lời. Ờ, Cố An Kỳ nhếch mép, cười chế nhạo, cô đã có đáp án của mình. Hóa ra lúc trước Diệp Y Dung gọi điện là vì chuyện này...

“Dương tiên sinh, nếu vai chính trong “Vệ Sĩ Của Cô Bé Lọ Lem” của tôi đã bị hủy, ba tháng tới tôi coi như rồi rã, tôi có thể xem một kịch bản khác được không?” Cố An Kỳ bỏ qua luôn việc nhân vật của mình bị đổi, có ý muốn sớm làm việc tiếp, hi vọng tìm được một kịch bản khác mà mình thích.

“Các kịch bản khác tôi đều đã xem qua rồi, không có cái nào xuất sắc cả. Hơn nữa, so với “Vệ Sĩ Của Cô Bé Lọ Lem”, bất luận là tiền đầu tư hay tổ kịch, đội hình diễn viên đều kém xa. Thời gian phát sóng đều vào đêm khuya, người xem vô cùng ít.” Dương Văn Lâm phân tích: “ Nếu cô muốn khởi nghiệp lại lần nữa thì bộ phim đầu tiên là vô cùng quan trọng, không thể cứ diễn loạn là được. Tôi sẽ thỏa hiệp lại với tổ kịch của “Bảo vệ cô bé Lọ Lem”, cô đừng xem kịch bản khác vội.”

“Nụ cười của người ấy, luôn rực rỡ như thế. Có thể đem thế giới của tôi, từ hai màu đen trắng trở nên rực rỡ.” Giữa lúc Cố An Kỳ định lên tiếng thì di động của Trịnh Văn Quân đột nhiên đổ chuông, nhạc chuông hiển nhiên là ca khúc mới nhất của anh: Vụt Mất.

“ Điện thoại của đạo diễn Lâm à?” Trịnh Văn Quân có chút bực bội, giữa lúc này Lâm Hạc Quân gọi để làm cái gì cơ chứ? Nhưng anh cũng chẳng lảng tránh mà bắt máy.

“A lô, đạo diễn Lâm, Trịnh Văn Quân đây.”

“Số di động của Cố An Kỳ á? Cô ý vừa mới đổi hôm qua, mà anh cần gấp cô ấy sao?”

“Chờ chút, cô ấy ngồi ngay đây.”

Trịnh Văn Quân đưa máy cho Cố An Kỳ. Cố An Kỳ khó hiểu tiếp điện thoại: “Alô, Cố An Kỳ đây.”

“An Kỳ, tôi là Lâm Hạc Quân.” Lâm Hạc Quân thường ngày ăn nói thô lỗ, tự nhiên lúc này lại trở nên lễ ngớ, giọng nói mang ý xấu hổ, khiến Cố An Kỳ cảm thấy có chút quái dị.

“ Đạo diễn Lâm, chào anh.” Cô khá là thắc mắc về ý đồ khi gọi điện của Lâm Hạc Quân nên tạm thời không biết phải nói gì.

“Ồ, chuyện đổi vai diễn lần này...thật sự xin lỗi.” Lâm Hạc Quân đối với việc này cực kì áy náy, dẫu sao cũng là anh đã mời Cố An Kỳ vào vai diễn chính. Thế mà ngay vào lúc chuẩn bị công bố danh sách diễn viên chính lại có sự cố này. Nếu là nhà tài trợ khác, anh nhất định có bỏ cũng không bỏ diễn viên mình chọn được, nói cái gì mà để Cố An Kỳ ở lại chắc là do anh thiếu người xuất sắc như “Giải Trí Châu Á”. Nợ nhân tình đúng là khó khăn, đến lúc phải trả nợ thì đến bố anh cũng cảm thấy nghẹn ngào!

“ Đây không phải lỗi tại anh, đạo diễn Lâm. Tôi có thể hiểu.” Cố An Kỳ bình tĩnh đáp, ngữ điệu không hề có chút gì bất mãn. Cô cũng không phải người không hiểu chuyện, mấy thứ “quy củ” nhập nhằng này về cơ bản vẫn nắm được. Việc đổi diễn viên chính vốn cũng không phải chuyện gì đặc biệt, không cần phải cầu kì báo trước, mà việc tiền trạm hậu tẩu nói chung cũng xảy ra như cơm bữa.

Có lúc ngay cả một lời giải thích cũng không có, trực tiếp cho người về nhà luôn. Lần này Lâm Hạc Quân tự gọi điện đến xin lỗi cô, coi như là đã giữ thể diện cho cô rồi.

“Thật ra...An Kỳ...” Lâm Hạc Quân tưởng như phát rồ, sao có mỗi một chuyện thôi mà lại khó nói thế này, thỏ thẻ mất nửa ngày, rốt cục đành nói toạc ra: “Liệu cô có muốn ở lại mà diễn vai nữ phản diện không?”

“Vai phản diện?” Cố An Kỳ ngẩn người, “ Ý anh là Ôn Bội Quân?”

“Ừ, đúng thế.” Lâm Hạc Quân tiếp tục khuyên, “Nhân vật này mãi mà không tìm được diễn viên thích hợp, Ôn Bội Quân là nhân vật phối hợp cực kì quan trọng, nhân vật phản diện chính. Có thể nói điểm nổi bật của bộ phim dựa một phần lớn vào cô ấy. Tuy nhiên diễn xuất cho nhân vật này đòi hỏi vô cùng cao, để diễn cô ấy thật “sống”, nghĩ đi nghĩ lại chỉ có mình cô khả năng thôi.”

Nếu tin đồn lan truyền ra, tất cả mọi người biết cô ngay trước khi phim bấm máy mà bị thay khỏi vị trí nhân vật chính, hơn nữa lại không một lời, ngay trước khi tổ chức họp báo công bố một ngày mà đuổi khỏi đoàn diễn viên chính, điều này đối với không ít diễn viên mà nói, là một sự sỉ nhục. Mà giờ anh ta còn muốn mời cô ở lại để diễn phối hợp, đối với Cố An Kỳ, quả thực cũng vô cùng nhục nhã.

Nhưng Lâm Hạc Quân cũng là bí bách quá. Thật ra diễn viên diễn vai nữ phản diện trong phim cũng không tệ, tuy nhiên Lâm Hạc Quân không cảm nhận được linh hồn của vai diễn trong cô ấy, nhìn tạo hình của cô lại càng thấy không hợp, đó không phải là Ôn Bội Quân mà anh muốn. Trùng hợp làm sao vào lúc anh vướng mắc thì cô diễn viên kia lại xui xẻo bị đụng xe, ngã gãy chân phải tĩnh dưỡng mấy tháng lặn. Lâm Hạc Quân suy tính cẩn thận hồi lâu, cảm nhận đạo diễn của anh nói có lẽ chỉ Cố An Kỳ là đảm nhận được vai diễn Ôn Bội Quân này, cho nên anh mới kiên trì muốn bàn bạc với cô.

“Tôi...” Cố An Kỳ còn đang ngập ngừng, di động đã bị Dương Văn Lâm giật lấy.

“ Đạo diễn Lâm, chào anh, tôi là người đại diện của Cố An Kỳ – Dương Văn Lâm.” Dương Văn Lâm cực kì công thức hóa giọng điệu, “Chuyện này tôi nghĩ chúng ta cần gặp mặt để bàn thêm, anh nghĩ lúc nào thì thích hợp.”

“ Được, vậy đi, lát nữa gặp sau.” Dương Văn Lâm cúp điện thoại, đưa máy trả lại cho Trịnh Văn Quân.

Cố An Kỳ không nói gì, chỉ cười nhìn anh, chờ nghe giải thích.

“An Kỳ, tôi hi vọng cô có thể diễn, đừng vì ba cái tự trọng thiên cận mà từ chối cơ hội này.” Dương Văn Lâm bắt đầu khuyên giải Cố An Kỳ. Lần này không phải chỉ vì tránh cho công ty những bất lợi từ tai tiếng quá sớm, mà còn vì sự nghiệp của riêng Cố An Kỳ. Cô chắc chắn phải tham gia phim này.

“ Tuy nói là diễn phối hợp, nhưng đất diễn của Ôn Bội quân không hề thiếu. Thời gian xuất hiện rất nhiều, không phải lo về áp lực xếp hạng. Cơ hội tốt như vậy, tôi làm sao từ chối được?” Cố An Kỳ mỉm cười nói. Nhìn vào vị trí của cô lúc này, chẳng lẽ còn có thể từ chối thái độ được sao? Cái cô cần lúc này là một điều gì đó có thể đề bẹp lời đồn “Bình hoa” mà thiên hạ đang “ưu ái” dành tặng cô.

Tự trọng của diễn viên ư? Cái thứ vớ vẩn đấy thì làm ơn tránh xa ra cho tôi nhờ.

“Cô...khụ khụ...” Dương Văn Lâm vốn định từ từ khai thông cho Cố An Kỳ, chẳng ngờ cô chưa gì đã gật đầu cái rụp, anh cũng có chút xấu hổ chứ. Anh đẩy chiếc kính gọng vàng đang trễ xuống mũi lên, “ Tiền bồi

thường phá hợp đồng của bọn họ cộng thêm tiền cát-xê mới nhất định phải đi xem lại. Mấy điều khoản cô đã đáp ứng cũng sẽ phải duyệt lại lần nữa.”

Dương Văn Lâm lúc này vô cùng vội vã. Cố An Kỳ trước đó vì tham gia phim này đã phải hủy rất nhiều hoạt động mới có thời gian, tổ kịch của bọn họ ở Đông Phong cũng đã tuyên truyền rất nhiều về việc “Cố An Kỳ và Trịnh Văn Quân sẽ tham gia phim truyền hình mới của đài truyền hình OOP”, ngày mai tổ chức họp báo chuẩn bị bấm máy, tự nhiên lại mọc ra một Diệp Y Dung thế chỗ Cố An Kỳ.

Bên tài trợ thay đổi danh sách diễn viên chính cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, đến giờ phút này mới báo cho họ biết, không phải là đang đùa giỡn với người ta sao. Rốt cuộc muốn chơi bài gì? Định biến nghệ sĩ của anh thành cái gì? Vụ này nhất định anh phải tính toán sòng phẳng.

“Nhân vật lần này của cô không hề đơn giản.” Dương Văn Lâm quả là một người đại diện chuyên nghiệp, trước khi kí hợp đồng đã mang toàn bộ kịch bản ra đọc hết một lượt, đối với nội dung hoàn toàn nắm được, “Tuy nói là nhân vật phải diện, nhưng nếu diễn lên, không chừng so với nhân vật chính còn gây nhiều ấn tượng hơn. Chẳng qua là nếu diễn quá lần ắt thì phản hồi của giới chuyên môn sẽ là phê phán chứ chẳng khen ngợi gì. Đây là bộ phim khởi đầu lại của cô, nếu đã làm, thì phải làm sao cho tốt nhất. Làm thế nào cho tất cả những kẻ đã từng khinh thường cô sẽ phải hối hận!”

Khóe miệng Cố An Kỳ cong lên, chỉ cười mà không nói nữa, nhưng suy nghĩ thì hoàn toàn trùng khớp với Dương Văn Lâm. Cô tuyệt đối sẽ không lãng phí cơ hội ngàn vàng này.

Chỉ nhận vai chính là có thể thành nhân vật chính sao? Cười khê, phải biết rằng “chính” không bao giờ là tất cả.

22. Chương 22: Buổi Họp Báo Công Bố Dàn Diễn Viên

Buổi họp báo ngày hôm sau vẫn cứ diễn ra như đã định, mọi thứ vẫn như cũ, chỉ là có thêm Diệp Y Dung mà thôi.

Cũng hôm đó Cố An Kỳ không có việc gì, định đến sớm làm quen với ủa mọi tKhông có người hóa trang và tạo hình giúp đỡ, cô phải đến cửa hàng lần trước khi mua áo quần, chọn một bộ thiết kế trông có vẻ đơn giản, đó là chiếc váy màu tím dài đến đầu gối cùng với trang sức bằng bạc, búi tóc lên cao thành búi, đánh màu lạnh lên mắt, khiến càng thêm thanh nhã, sau đó đi ra hội trường.

Vẫn còn sớm, hội trường vẫn chưa có mặt ai. Sau khi đã quen thuộc mọi thứ xung quanh, cô liền vào phòng nghỉ ngơi chốc lát, nhắm mắt dưỡng thần, chuẩn bị tốt tinh thần để còn đối mặt với trận chiến ác liệt sắp tới.

Nhưng chưa được bao lâu, Diệp Y Dung bước đôi giày cao gót đi đến. Cô ta giống như một cô công chúa nhỏ, đi theo sau là rất nhiều trợ lí, mọi người vây quanh cô để sắp xếp chuẩn bị. Diệp Y Dung liếc mắt nhìn Cố An Kỳ, thấy cô nằm bất động ở kia, trong lòng lại càng đắc ý vài phần.

Bị đánh thức, Cố An Kỳ mở to mắt lên, liếc thấy Diệp Y Dung từ trong gương trang điểm.

Phong cách ăn mặc của Diệp Y Dung hôm nay chính là Mỹ Phong, trên lô tai đeo một đôi hoa tai vòng tròn, mái tóc nhuộm màu cây đay được uốn thành những lọn to cuộn sóng, hơn nữa hôm nay cô ta mặc một chiếc áo màu lam để lộ vai, rồi lại phối thêm chiếc váy nhung ngắn màu trắng, thoạt nhìn qua rất giống búp bê châu Âu.

Quả thật là rất đáng yêu, chỉ có điều... đối với hình tượng bị ngược đãi trong bộ phim thì còn kém khá xa.

Khóe miệng Cố An Kỳ khê nhếch lên, rồi khép mắt lại, không để ý đến cô ta nữa.

Cố An Kỳ không để ý đến Diệp Y Dung, nhưng không có nghĩa là Diệp Y Dung sẽ bỏ qua cho cô. Diệp Y Dung đi đến trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống thấy cô ngồi trước gương trang điểm: “Cố An Kỳ à, thật sự là không ngờ đấy, thế mà cô lại có thể đảm nhận vai nữ thứ hai.”

Cố An Kỳ không trả lời cô ta, mắt nhìn mũi, mũi nói tim, tập trung nghỉ ngơi.

“Ai ya, sao trước kia tôi không nhìn ra nhỉ, không những cô câu kết với Trịnh Văn Quân, mà ngay cả đạo diễn Lâm cũng có một chân.” Diệp Y Dung thấy Cố An Kỳ không để ý tới mình thì giọng điệu nói chuyện khó chịu hơn vài phần.

Cố An Kỳ hít sâu một hơi, đứng bật dậy. Diệp Y Dung hoảng hốt, tưởng rằng Cố An Kỳ định làm chuyện gì đó nên không tự chủ được mà lui về phía sau vài bước. Ai ngờ Cố An Kỳ lại như không nhìn thấy cô, cầm túi xách của mình đi ra ngoài.

Diệp Y Dung cảm thấy như bị sỉ nhục, cho rằng mình bị đối phương coi thường: “Đứng lại! Cố An Kỳ, cô đứng lại cho tôi! Cô bị điên rồi sao?!”

Cố An Kỳ giật lấy cánh cửa phòng nghỉ, đứng lại quay đầu, cười như không cười, nói: “Diệp tiểu thư, đừng tưởng rằng ở hậu trường là an toàn, nói không chừng trong hậu trường còn có camera đang quay cô đấy.” Nói xong cô híp mắt lại, giơ tay lên làm tư thế như chụp ảnh, sau đó bước nhanh rời khỏi phòng nghỉ.

“Cò!” Diệp Y Dung giận dữ trừng mắt Cố An Kỳ, nhưng rồi lại không dám đi ra ngoài, thậm chí lúc đó vẻ mặt còn có chút bối rối, Cố An Kỳ nói không sai, có một ít phóng viên ẩn náu ở phía sau đài để thu nhập tin tức, bây giờ sự nghiệp của cô đang trong thời kì đi lên, chỗ đứng trong giới vẫn chưa ổn định, nếu là vì Cố An Kỳ mà bị phóng viên cho ra tin xấu thì đối với cô là một việc vô cùng bất lợi.

Chết tiệt! Đồ khốn Cố An Kỳ, nhất định cô phải xử đẹp cô ta.

Cố An Kỳ rời khỏi phòng nghỉ, cũng không còn chỗ nào để đi nữa, nên liền tới hậu trường xem kịch bản. Trong kịch bản chủ yếu là đối thoại của nhân vật, bất kể là của cô hay là lời của người khác thì cô cũng đã ghi nhớ toàn bộ. Lần này xem lại một lần nữa, chẳng qua là để cân nhắc, mỗi người sẽ biểu diễn như thế nào, và cô nên phản ứng lại ra sao.

Cô không cho phép mình mắc sai lầm khi làm việc, bởi vì đó là nguyên nhân khiến cho cả đội phải làm đi làm lại nhiều lần. Cố An Kỳ cô, hoặc là không làm, còn khi đã làm thì phải làm cho tốt! Bình thường trong đời sống bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ, cô cũng không ngại, nhưng khi đề cập đến danh dự làm việc của cô, cô nhất định không để người ta nói bậy.

Không bao lâu sau Trịnh Văn Quân, Lâm Hạc Quân và mấy người khác đều đã đến, thấy thời gian trôi nhanh, Cố An Kỳ dậm lại chút son phấn.

Mọi người liên tục vào hội trường, Cố An Kỳ là người cuối cùng đi vào, ngồi xuống chỗ bên tay phải của Trịnh Văn Quân. Như những buổi họp báo khác, đầu tiên là nói qua nội dung của bộ phim, sau đó giới thiệu dàn diễn viên, cuối cùng là phóng viên đặt câu hỏi.

Thật ra thì cũng chính là họp báo, tất cả mọi người không phải là lần đầu tiên phỏng vấn cũng bị phỏng vấn. Phóng viên của những buổi họp báo như thế này cứ như đánh Thái cực quyền, đẩy lui đánh tới.

“Cố An Kỳ, tin đồn giữa cô và Trịnh Văn Quân là thật hay giả? Tầm hình kia là như thế nào?” Sự việc quả như Dương Văn Lâm đã đoán, lại nhắc đến vụ scandal kia.

“Tôi và Trịnh Văn Quân chỉ là quan hệ đàn anh đàn em trong công ti mà thôi, tốt lắm thì cũng chỉ là bạn bè, không phải là người yêu gì cả.” Cố An Kỳ dừng lại một chút, “Hôm nay là buổi họp báo ra mắt “Vệ Sĩ Của Cô Bé Lọ Lem”, mong các vị chú ý đến diễn viên mới nhiều hơn, đừng đem tiêu điểm đặt ở tôi, cảm ơn.”

Đối với các phóng viên thì diễn viên không phải là đối thủ của họ, cho nên làm rõ tình hình càng tốt. Nếu không nữ phản diện cùng với nam chính ở ngoài nói chuyện yêu đương, ngược lại càng làm cho người ta cảm thấy quái dị.

“Trịnh Văn Quân, những gì Cố An Kỳ nói là thật sao? Hai người thật sự chỉ là bạn bè?”

“Rốt cuộc tầm hình kia là như thế nào?”

“...”

Được rồi, bọn họ không phải là “cố ý”, chỉ là rất “thành tâm” trả lời vấn đề của phóng viên mà thôi. Chẳng qua đây là lần đầu tiên tỏ thái độ công khai, các phóng viên không khổng chế được cũng không phải là

điều mà bọn họ “có thể” dự đoán được. Trước ống kính Cố An Kỳ vẫn duy trì vẻ mặt khiêm tốn mỉm cười, không nói gì thêm, ngược lại đưa micro cho Trịnh Văn Quân.

Trọng tâm của phần phóng vấn dần dần lệch ra khỏi quỹ đạo, sắc mặt Diệp Y Dung ngày càng khó coi, đang ở tổng hội trường vậy mà không một ai chú ý tới cô, ngược lại lại quan tâm đến nghệ sĩ hạng ba nhỏ bé như Cố An Kỳ, điều này làm sao bảo cô phải nhịn được cơn tức giận đây? Ngón tay nắm chặt mép váy, vạt áo vốn bằng phẳng đã bị cô nắm thành nhiều nếp nhăn. Nhưng trước ống kính máy quay phải giả vờ trưng ra bộ mặt tươi cười, nét cười của Diệp Y Dung ngày càng cứng ngắc, ngày càng khó coi.

“Để biết thêm chi tiết, cuối tuần này chúng tôi sẽ mời dự buổi họp báo làm rõ vấn đề này, đến lúc đó nhất định sẽ trả lời đầy đủ vấn đề của các vị. Dù sao lần này cũng là truyền bá cho bộ phim mới “Vệ Sĩ Cửa Cô Bé Lọ Lem”, mong các vị phóng viên bằng hữu có thể chú ý nhiều hơn đến bộ phim mới này, hỏi những vấn đề liên quan đến bộ phim này. Cảm ơn” Trịnh Văn Quân nói mạch lạc.

Lần này thì nhà sản xuất đã hơi quá đáng rồi, khiến cho mấy người “Đông Phong” đều thấy đối phương làm không Thái Thượng Đạo* chút nào. Nhưng bọn họ cũng không thể bởi vì phút nhất thời mà đắc tội với đối phương được. Nén giận đi, không thể phát hỏa được. Nói gì thì nói, bây giờ bọn họ phải thu hút sự chú ý của giới truyền thông vào bộ phim mới, đem scandal vào kịch bản, ngược lại nhận được hảo cảm từ phía nhà sản xuất.

Nếu đối phương đã nói tuần sau sẽ giải thích rõ ràng thì bây giờ có hỏi gì cũng như không, trong lòng các phóng viên cũng hiểu điều này, thế nên quay lại phỏng vấn trọng tâm của bộ phim.

“Diệp Y Dung, đây là lần đầu tiên cô đảm nhận vai chính, liệu cô có thấy hồi hộp không? Liệu có nghĩ rằng mình sẽ diễn xuất tốt? Lần đầu tiên hợp tác cùng với Trịnh Văn Quân, cô cảm thấy anh ta như thế nào?” Cuối cùng phóng viên cũng tự động nhắc đến Diệp Y Dung, sắc mặt Diệp Y Dung cũng tốt lên vài phần.

Trên mặt Diệp Y Dung từ từ xuất hiện một nụ cười vô tà, chậm rãi nói, âm thanh ngọt như mật: “Lần đầu tiên đảm nhận vai nữ chính, đương nhiên là có hồi hộp. Nói thật, từ lúc bắt đầu đến lúc Lâm đạo diễn mời, trong lòng thực ra cũng không để ý đâu, cầm kịch bản làm rất nhiều khóa. Bây giờ thấy đội hình chế tác tốt như vậy, lại có thể thử sức tìm kiếm đối thủ, trong lòng cũng đã xác định không ít. Tôi cảm thấy “Vệ Sĩ Cửa Cô Bé Lọ Lem” nhất định sẽ thành công vang dội.”

Đáp án của Diệp Y Dung làm cho sắc mặt Lâm Hạc Quần ngồi bên cạnh lạnh đi vài phần. Cô gái này có ý gì chứ? Tính cho anh tin đồn sao? Nói là anh chủ động mời cô ta?! Mọi người đều biết Lâm Hạc Quần tuyển diễn viên đều là tuyển kính, hoặc là có ước hẹn với nhà sản xuất, rất ít khi chủ động đi mời diễn viên vào thử vai. Nay Diệp Y Dung nói vậy há chẳng phải có nghĩa là Lâm Hạc Quần coi trọng biểu diễn của cô ta, cho nên mới mời cô ta đảm nhiệm vai chính? Nếu lần này quay không tốt, liệu có làm ô danh của Lâm Hạc Quần?

(* là Thái Thượng Đạo Đức Thiên Tôn, là tôn hiệu của Thái Thượng Lão Quân, ý nói việc làm của nhà sản xuất không sáng sủa chút nào.)

23. Chương 23: Diễn Cùng

Cái khả năng lật mặt này thực sự là lợi hại. Lâm Hạc Quần vừa nghe Diệp Y Dung nói như vậy, tức giận đến nổi mặt đều đỏ bừng, vậy mà đám phóng viên phía dưới như cổ tình, không sợ chết hỏi một câu: “Đạo diễn Lâm, anh thấy cô Diệp Y Dung đây thế nào?”

“Diễn còn chưa diễn, tôi biết sao được?” Trọng giọng nói có phần cứng nhắc lạnh lùng mà ai cũng nghe ra. Thật ra, Lâm Hạc Quần gặp chuyện như thế này không mắng chửi, đã là nhẫn nhịn lắm rồi, nếu không phải do anh ta còn tình người, hẳn đã sớm phẩy tay áo bỏ đi.

Khuôn mặt tươi cười của Diệp Y Dung cứng đờ, ngoan ngoãn ngậm miệng, không nói gì nữa.

“Cố An Kỳ, hình tượng mà cô vừa mới diễn là một học sinh giỏi ngoan ngoãn, sao bây giờ lại đột nhiên nhận diễn vai Ôn Bội Quân, một nhân vật tàn nhẫn như vậy, liệu có thể thích ứng được hay không? Cô có lo lắng với diễn xuất của mình không?”

“Thực sự mà nói, tôi cảm thấy Ôn Bội Quân không thể bị xem là một nhân vật tàn nhẫn, có những hành động như vậy, chỉ là do cô ấy luôn để cảm xúc che giấu trong lòng, và từ đó tạo thành thói quen lấy thủ đoạn mạnh mẽ để bảo vệ chính mình mà thôi.” Cố An Kỳ thật tâm nói, “Tôi vô cùng cảm ơn nhà sản xuất, đã cho tôi cơ hội để đảm nhiệm diễn vai nhân vật sắc sảo này, và tôi cũng rất hy vọng mình có thể khiến cho nhân vật Ôn Bội Quân trở nên chân thật nhất. Mong rằng có thể mang đến cho mọi người một Ôn Bội Quân giống với chính con người cô ấy.”

...

Sắc mặt Diệp Y Dung tối sầm, khuôn mặt thoát đen thoát xanh, lớp trang điểm tinh xảo cũng không thể che giấu sự khó chịu trên mặt. Sau khi tuyên bố họp báo đã chấm dứt, cô nhiều lần cúi đầu tỏ vẻ lễ phép với Lâm Hạc Quân, nhưng đối phương dường như không có cảm xúc gì, mỗi lần đều liếc mắt lại lạnh lùng, làm cho cô lạnh xương sống.

Anh ta không nói về diễn xuất của cô như thế nào, ngược lại khen ngợi Cố An Kỳ, chờ mong một “Ôn Bội Quân” của cô ta. Sau khi buổi họp báo này được phát sóng, người nào không biết chắc còn tưởng rằng Cố An Kỳ kia là diễn viên chính, còn cô chỉ là một nhân vật phụ để phối hợp làm nền chứ đùa!

Cô không cam lòng, không phục một chút nào! Vì sao Cố An Kỳ lại có Lâm Hạc Quân và Trịnh Văn Quân ủng hộ? Vì sao mọi người đều vây quanh bên cô ta? Rõ ràng Diệp Y Dung cô hiện tại danh tiếng cao hơn cô ta một bậc, mặc dù chưa theo kịp Trịnh Văn Quân, nhưng cũng coi như là một ngôi sao mới nổi. Cố An Kỳ cô ta chỉ là chính là một diễn viên hạng ba, tại sao? Tại sao? Tại sao???

“Choang...”

Loảng xoảng một tiếng, đồ trang điểm trên bàn bị cô gạt hết xuống sàn, vung vãi khắp nơi.

“Cố, An, Kỳ, cô chờ đấy!” Diệp Y Dung gần từng tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói, ánh mắt âm tàn giống như ác quỷ từ trong địa ngục ra, khiến cho ai nhìn thấy đều vô cùng kinh hãi.

Diệp Y Dung gia nhập khiến cho kế hoạch sớm dự định đều đổ xuống sông xuống biển, phải thay đổi lại toàn bộ. Ban ekip lại phải tốn thêm một tuần nữa để đi đặt lại trang phục cùng với quay trailer cho phim, ngày chính thức quay phim, tính na ná ra cũng phải đến tuần sau.

Vài ngày đầu, chủ yếu là cảnh ân oán của thế hệ trước, cách mấy hôm sau mới tới cảnh của đám người Diệp Y Dung. Nhưng Cố An Kỳ lại là ngoại lệ, cô một mình diễn hai vai, một là Ôn Bội Quân, hai chính là mẹ của Ôn Bội Quân —— một nữ nhân vật vì yêu mà phát điên. Hôm nay vai mẹ Ôn Bội Quân cần cùng diễn với một đứa nhỏ, cho nên cô phải sớm đến trường quay để báo danh.

Cố An Kỳ tới hơi sớm, ngồi trên ghế của mình một lúc, đột nhiên cô trông thấy hai đứa nhỏ đang bị nhân viên trang điểm lôi đi hóa trang.

Cái cô bé kia diễn vai lúc còn nhỏ của nữ nhân vật chính “Lưu Chân Chân”, đồng thời chính là Chu Mẫn Mẫn – ngôi sao nhỏ tuổi của “Công ty Giải Trí Châu Á”, đã từng diễn qua vài bộ phim truyền hình, được coi là có kinh nghiệm hơn nhiều so với những đứa trẻ cùng lứa. Cô bé trong lúc hóa trang ngồi dựa vào ghế tựa, nhắm mắt lại, để cho nhân viên trang điểm tùy ý đánh má hồng, kẻ viền mắt, giống như một đại gia nhỏ tuổi đã thành thói quen từ sớm.

Mà cô nhóc còn lại, người diễn vai Ôn Bội Quân hồi bé, là một diễn viên mới, Cố An Kỳ đã từng gặp qua ở “Đông Phong”, hình như cô nhóc là người của “Đông Phong”. Có lẽ đây là lần đầu tiên cô bé đóng phim nên người hơi cứng ngắc. Đôi tay nhỏ bé bụ bẫm trắng nõn không ngừng xoa xoa vào nhau, một đôi sáng ngời ánh mắt cũng thường lén lút quan sát các nhân viên đi tới đi lui, cả người có vẻ vô cùng bất an, cực kỳ căng thẳng.

“Cô bé, có phải em chính là Đào Tiểu Mễ không? Chị là Cố An Kỳ, chúng ta đã từng gặp nhau trong công ty.” Cố An Kỳ tiến lên vài bước, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Mễ.

“A!” Tuy Cố An Kỳ cô khi nói đã dùng thanh âm nhẹ nhàng nhất, nhưng Đào Tiểu Mễ vẫn bị dọa cho hoảng, theo phản xạ có điều kiện đứng bật dậy, căng thẳng nói, “Em chào chị An Kỳ!”

“Đừng căng thẳng như thế, ngồi xuống đi.” Cố An Kỳ cười cười, kéo Tiểu Mễ ngồi xuống, “Lần đầu tiên đóng phim sao?”

“Vâng...” Cô bé gật gật đầu, ấp úng không dám nhắc lại, đôi tay trắng bệch lại bắt đầu ngược đãi chiếc váy tội nghiệp.

“Em lo rằng mình sẽ diễn không tốt đúng không?”

“Vâng.” Đào Tiểu Mễ bị nói trúng tim đen, không nói được gì, cúi đầu thấp xuống. Nhìn qua thấy vô cùng căng thẳng, đôi tay nắm chặt lấy vạt áo, không thả ra.

Cố An Kỳ nhìn ra sự lo lắng của cô bé, nhẹ nhàng xoa xoa cái đầu bé nhỏ, không nói những lời an ủi nữa, ánh mắt chợt nhìn đến phần kịch bản của Đào Tiểu Mễ đang mở ở bên, cô phát hiện ra bên trong có rất nhiều ghi chú, hầu hết đều là chữ của Tiểu Mễ, cô bé đều đánh dấu hết, còn có rất nhiều ghi chú.

Một lần nữa, Cố An nhìn Đào Tiểu Mễ đang cúi đầu im lặng, khóe miệng hiện lên một nụ cười thần nhiên, đứa bé này, tuy rằng bây giờ còn thẹn thùng, nhưng lại rất cố gắng, không phải không thể trở thành siêu sao.

Đang định nói cái gì đó thì lại bắt đầu chuẩn bị tới lúc chính thức quay phim. Cố An Kỳ ngồi xổm xuống, nhìn thẳng Đào Tiểu Mễ: “Đừng lo lắng, cứ bình tĩnh, lát nữa cứ theo biểu hiện của chị mà diễn theo.”

“Chuẩn bị!” Vào đúng lúc chuẩn bị quay, Cố An Kỳ lôi Đào Tiểu Mễ đi vào Ttrường quay, đứng vào vị trí đã được định sẵn, chờ bắt đầu bấm máy quay.

“Action!” Thư kí trường quay bắt đầu bấm máy.

Cố An Kỳ quay người lại, nhẹ nhàng gọi: “Bội Quân...”

Không đợi Đào Tiểu Mễ có phản ứng, cô lại bắt đầu mở miệng: “Có còn nhớ con từng hỏi mẹ, vì sao lại trồng toàn bộ sân trong là hoa hồng trắng không?”

Cố An Kỳ nói xong lẳng lặng chờ, dịu dàng nhìn lại đào tiểu mễ, ánh mắt màu cà phê nhìn Tiểu Mễ chăm chú.

“Có ạ!” Đào Tiểu Mễ như bị Cố An Kỳ mê hoặc, mơ màng gật đầu, trong mắt còn có chút mơ màng.

“Hoa hồng trắng, chính là loài hoa tượng trưng cho tình yêu thuần khiết, nhưng, chính thứ tình yêu hồn nhiên đó cũng mang theo nhiều thứ nữa, như là gai sẽ đâm vào tay làm xước tay, khiến cho tay chảy máu.” Đôi tay Cố An Kỳ dần nắm chặt lại, dùng sức nghiền nát thứ trong tay, như nó là một thứ khiến mình vô cùng hận, trong tay, cánh hoa hồng rơi lả tả xuống. Tay nàng bị đâm vào liên tràn đầy máu tươi, nhưng khuôn mặt vẫn mang vẻ bình thường từ lúc nãy, đôi mắt không tiêu cự nhìn ra xa, không có một biểu hiện đau đớn nào giống với người bị đâm thủng bàn tay...

Đào Tiểu Mễ nhìn thấy liên hoảng sợ, thấy bàn tay Cố An Kỳ bị gai đâm tràn đầy một màu đỏ tươi, vội vàng vọt qua, hét lên: “Mẹ, tay mẹ... tay mẹ chảy máu!”

“Máu?” Cố An Kỳ ngỡ ngàng nâng tay lên nhìn, thấy máu đọng lại một chút trên bông hoa trắng đã bị nghiền nát, dần khiến cho bông hoa kia ngấm màu đỏ trên cánh hoa.

Đào Tiểu Mễ nhìn Cố An Kỳ có những biểu tình điên cuồng, bị dọa đến ngây người, trong đầu trống rỗng.

“Mẹ, mẹ đợi con, phải đợi con, con đi lấy băng.” Cô bé bật dậy, nói xong liền chạy lên trên tầng.

Cố An Kỳ nhìn bóng lưng nàng rời đi nở nụ cười, cười đến mức cực kỳ khoa trương, cơ hồ sắp phát nghẹn. Như điên dại vừa chạy đến bụi hoa hồng trước mặt vừa hát ca khúc “Hoa Hồng Trắng” mà cô yêu thích nhất.

“Tôi không cần hoa hồng đỏ giống như ngọn lửa bùng cháy, thiêu đốt mọi đam mê tình yêu.

Chỉ cần hoa hồng trắng giống như tình yêu thuần khiết, trắng noãn không tì vết, lẳng lặng tỏa hương thơm ngát.

Cùng người làm bạn đến giai lão, xem ánh chiều tà nhuộm đỏ bầu trời.

Người tặng tôi đoá hồng trắng đã khiến lòng tôi vĩnh viễn trối buộc, vĩnh viễn không đổi “

Vốn một ca khúc âm áp như thế lại bị cô hát lên một cách bi thương. Thanh âm thê lương đứt quãng cứ quanh quẩn bên tai. Cô lão đạo chạy về phía trước, trên đường bị hoa hồng đâm bị thương nhưng lại như không có cảm giác, si ngốc chạy về phía trước, dường như cứ làm vậy thì sẽ giúp cô tìm được người tặng đoá hồng trắng lúc trước vậy.

Đào Tiểu Mễ ngơ ngác nhìn cô, trong khoảnh khắc đó, nàng có cảm giác Cố An Kỳ sẽ bỏ cô mà đi, không kìm được vươn tay ra, muốn nắm lấy Cố An Kỳ. Hô lớn: “Mẹ!”

“Cắt! Cảnh tiếp theo.”

Cảnh đầu tiên Đào Tiểu Mễ được Cố An Kỳ giúp đỡ, chỉ diễn một lần liền được thông qua. Nhưng trong lòng cô bé vẫn cảm thấy ngỡ ngàng, chăm chú nắm lấy mép váy Cố An Kỳ không buông. Cố An Kỳ cảm thấy hơi buồn cười, không khỏi cười ra tiếng, vỗ vỗ đầu nhỏ của con bé.

“Chị An Kỳ, lúc này thật là chị chỉ đang diễn sao?” Đào Tiểu Mễ cả người còn chút run rẩy, con bé thật sự bị màn biểu diễn vừa rồi của Cố An Kỳ làm cho sợ hãi. Trong nhất thời không có tâm trạng nào mà đùa giỡn.

“Không phải diễn thì là gì chứ?” Cố An Kỳ cảm thấy buồn cười vuốt vuốt đầu nhỏ của nó “Um, chỉ là quay phim thôi, thật ra cũng không cần căng thẳng như vậy. Chỉ cần thả lỏng, đem tình cảm dung nhập vào đó là được thôi mà. Lúc này em diễn cũng không tồi.”

“Thế nhưng... Đây là nhờ chị An Kỳ chị dẫn dắt...” Đào Tiểu Mễ có chút rầu rĩ nói.

Cố An Kỳ không khỏi bật cười, thì ra đây chính là vấn đề mà cô bé vướng mắc.

“Nếu như em không có tài thì cho dù chị giúp thế nào cũng đều vô dụng.” Cố An Kỳ lắc đầu, “Chị chỉ có dụng ý giúp em hòa nhập vào cảnh quay, còn hiệu quả thế nào đều là do bản thân em cơ mà.”

“Nhớ kỹ cảm giác vừa rồi không? Khi quay phim, nhất định phải thả lỏng, phải hòa nhập bản thân vào trong cảnh quay, dùng con mắt của nhân vật mà em diễn mà nhìn thế giới này, cảm nhận mọi cảm giác của nhân vật đó, vui vẻ, phẫn nộ, đau thương. Cơ sở của bản thân em không tệ, chỉ cần em bỏ tật xấu là dễ căng thẳng đi, nhất định sẽ đem lại hiệu quả rất tốt.”

Đào Tiểu Mễ cái hiểu cái không gật gật đầu, vui vẻ cười toe toét. Chị An Kỳ vừa khen ngợi nó đấy! Khắc phục tật xấu dễ căng thẳng sao? Nó nhất định sẽ làm được.

24. Chương 24: Tôi Là Ôn Bội Quân

Vì muốn Cố An Kỳ toàn tâm toàn ý diễn bộ phim này, trong thời gian này Dương Văn Lâm đã từ chối rất nhiều quảng cáo, để cô tập trung vào việc quay phim. Ai cũng biết, lần nhập vai này khá nguy hiểm, nếu quay tốt thì có thể nhận được những tràng vỗ tay, thậm chí có thể áp đảo được phong thái nhân vật, mà sự nghiệp diễn xuất của cô cũng có thể mà bắt đầu lại lần nữa. Nhưng nếu không tốt, thì cô không chỉ bị phê phán, mà nghề diễn xuất cũng có thể ngưng hẳn.

Sau mấy ngày Cố An Kỳ đi theo ekip quay phim thì hoàn toàn nhập vào vai diễn. Trong lúc quay phim, Diệp Y Dung cũng tới hai ba lần, nhưng thời gian không được lâu, giống như chỉ đến một lúc, làm quen với đội phim, cốt để lại ấn tượng với Lâm Hạc Quân.

Cô ta không chào hỏi Cố An Kỳ, Cố An Kỳ cũng sẽ không việc gì mà quan tâm tới cô ta. Cảnh quay gần đây đều nhấn mạnh vào “Ôm Bội Quân” và “Lưu Chân Chân”, rốt cuộc lúc nhỏ đã xảy ra chuyện gì. Đắt diễn của Cố An Kỳ lúc này không phải là nhiều, cho nên thường khi cô không có cảnh quay nào thì cô lại đi xem Đào Tiểu Mễ cùng Chu Mẫn Mẫn quay phim, tiếp thêm sức mạnh cho bọn nhóc.

Đào Tiểu Mễ có khuôn mặt đáng yêu của một đứa trẻ thật sự rất cố gắng, là một cô bé biết truy cầu tiến lên, ngay cả khi nghỉ ngơi cũng cầm kịch bản ra nghiên cứu nhân vật. Con bé thường diễn tập cùng với Cố An Kỳ, còn lời kéo nhờ Cố An Kỳ chỉ dạy cách diễn. Cố An Kỳ đối với Đào Tiểu Mễ cũng có thích một chút, thế nên biết cái gì nói cái nấy, không giấu diếm gì, thỉnh thoảng giải thích không được rõ, thì ngay lập tức diễn trực tiếp để để biểu đạt được cảnh ấy.

Đào Tiểu Mễ càng ngày càng quấn lấy Cố An Kỳ, khi rảnh thì luôn đi sau cô, giống như một cái đuôi đáng yêu. Cố An Kỳ đi đâu thì con bé đi tới đấy, nhiều người ở trường quay chọc hai người giống như là hai chị em ruột.

Biểu hiện của Đào Tiểu Mễ càng ngày càng tốt, bây giờ lúc diễn, cô bé không còn cứng nhắc như lúc đầu, mà trở nên rất dẻo dai. Hình ảnh xử lý cũng rất tinh tế, hiệu quả thật sự rất tốt.

Cố An Kỳ ngoài Đào Tiểu Mễ ra cũng chú ý đến đứa trẻ khác – Chu Mẫn Mẫn. Đứa trẻ Chu Mẫn Mẫn thường hay ngồi một góc, ánh mắt nhìn cô cùng Tiểu Mễ có tia hâm mộ, nhưng lại không dám tới gần. Nhìn qua giống như một đứa nhỏ trưởng thành, hoàn toàn làm cho cô chú ý đến.

Cô bé Chu Mẫn Mẫn ít nói mặc dù không phải người của “Đông Phong” nhưng đối với Cố An Kỳ mà nói, có cùng công ty hay không không khác nhau. Trong mắt cô thật ra các công ty chẳng là gì, dù sao cũng đều là người trong giới, chuyện thay đổi công ty cũng thường khá xuyên, ai cũng không thể biết trước được người khác có phải là đàn anh, đàn chị hay đàn em của mình không. Đối với Cố An Kỳ về công ty mà nói, là có vẻ nhạt, cho nên ngày thường cũng vô ý hay hữu ý chăm sóc con bé một ít.

Chu Mẫn Mẫn hiểu rõ những việc làm đó của Cố An Kỳ. Cố An Kỳ không một chút lợi dụng mà giúp đỡ nó, cô bé thật lòng thấy ấm áp, nhưng nó không dám giáp mặt Cố An Kỳ nói lời cảm ơn. Không phải con bé không muốn đi tìm Cố An Kỳ, mà là không thể đi tìm.

Cố An Kỳ không phải là người của “Giải Trí Châu Á”, thêm nữ Diệp Y Dung nhiều lần trước mặt con bé nói cho nó vài “lời khuyên” là không được tìm người của công ty khác, nhất là không được thân mật với Cố An Kỳ, nhìn thấy Đào Tiểu Mễ có cơ hội cùng đàn chị đi trước truyền thụ kinh nghiệm, trong lòng nó cũng có chút khí chịu, nhưng vẫn không dám bước tới. Nó cũng biết tuy mình cũng có thể nói là một ngôi sao nhí được mọi người yêu thích, nhưng những điều đấy cũng chỉ là do công ty PR tạo ra mà thôi.

Nếu bây giờ con bé đắc tội với người được yêu thích nhất “Giải Trí Châu Á” thì bản thân không thể nào tồn tại ở đó. Đường nghệ sĩ của nó còn rất dài, không thể vì nhất thời xúc động mà khiến cho tương lai bị hủy hoại. Chu Mẫn Mẫn tuy là một đứa trẻ, nhưng dường như cô bé đã trưởng thành rất sớm ở bên trong.

Tiến độ quay rất nhanh, mới hai ngày đã đem phần ân oán rồi rắm hồi bé diễn xong. Tuy rằng vẫn còn vài cảnh nhỏ, nhưng cũng không nhiều, cho nên ekip đã chuẩn bị cho người diễn chính thức. (Anna: ý là những cảnh hồi xưa – cảnh phụ đã xong, chỉ còn vài cảnh nhỏ nên họ không quan tâm nhiều nữa, mà chuẩn bị cho những cảnh sau này – tức là của An Kỳ và Y Dung ấy J)

Sáng sớm Diệp Y Dung đã đến trường quay, nhưng so với thói quen từ xưa của An Kỳ cũng đã muộn tới nửa giờ. Tóc Diệp Y Dung đã nhuộm về màu đen, tóc dài xem ra bị cắt cũng không ít. Đây là hình tượng của cô, nhà tạo hình đã đề nghị cô phải để như vậy vào thời điểm này, và ngoài dự liệu của rất nhiều người, cô lại ngoan ngoãn phối hợp nhuộm đen và cắt phẳng mái tóc dài. Có lẽ cũng vì nguyên nhân cô chịu phối hợp làm việc, nên sắc mặt của Lâm Hạc Quân đối với cô cũng có chuyển biến không ít.

“Này, An Kỳ, thế nào? Mấy hôm nay cô đã chuẩn bị tốt chưa? MÀN ĐẦU là cô cùng với Diệp Y Dung ra diễn đấy” Trịnh Văn Quân chiếm vị trí bên cạnh Cố An Kỳ ngồi.

“Anh cảm thấy tôi sẽ thua cô ta sao? Chồng chưa cưới đại nhân?” Cố An Kỳ nhướn mày, mang theo vài phần pha trò.

“Khụ khụ, cô... cái cô này...” Trịnh Văn Quân suýt nữa là bị sặc, bất đắc dĩ lắc đầu, anh lo lắng cho kẻ vô tâm này tuyệt đối là chuyện dư thừa.

“Anh Trịnh Văn Quân, buổi sáng tốt lành. Em là Diệp Y Dung, lần trước lúc anh có mặt không thể đến chào hỏi, thật là thất lễ.” Diệp Y Dung không biết khi nào xuất hiện trước mặt hai người, có vẻ như vừa mới hóa trang xong.

Trịnh Văn Quân lễ phép chào hỏi “Xin chào”

“Cố An Kỳ tiểu thư, sao cô vẫn còn ở đây? Chẳng lẽ cô định quay như thế này, không hóa trang sao?” Diệp Y Dung thấy Cố An Kỳ vẫn còn ngồi ở đấy, kinh ngạc hỏi.

“...” Cố An Kỳ có cảm giác như không biết nói cái gì, cảnh còn hơn hai giờ để chuẩn bị, nếu hóa trang sớm, thì đến lúc đó cũng phải dặm lại. Mà mỹ phẩm ở trên da lâu cũng không tốt, chỉ bằng ngồi một chỗ lát nữa trang điểm thì tốt hơn. An Kỳ lắc đầu đứng dậy. Cách thời gian quay phim còn nhiều, đi xem những nơi khác cũng tốt.

Ngôi nhà lớn này là của một vị thương nhân đầu tư, hiện tại mượn của họ diễn tạm. Đất đai xung quanh hình như cũng là của người thương nhân kia đầu tư, thế nên cả đội bớt đi không ít quấy rối trong lúc quay.

Kỳ thật, cách bài trí trong khu cao cấp này đều rất giống so với kịch bản, vì vậy cũng khiến cho diễn viên nhập tâm hơn. Nói tới nói lui, nhiều ngày thế rồi mà cô hình như chưa đến phòng của Ôn Bội Quân, có lẽ đi đến đó sẽ giúp cô hòa nhập với cuộc sống của Ôn Bội Quân hơn.

Cô chậm rãi đi lên lầu hai, tới “Phòng Ôn Bội Quân”

Nhẹ nhàng đẩy cửa, từ phòng cô nhìn xuống có thể thấy khu vườn hoa hồng, vốn dĩ là trồng hoa hồng trắng nhưng lại bị thay bằng hoa hồng đỏ. Hoa hồng đỏ điểm lệt xinh đẹp luôn kích thích dây thần kinh của An Kỳ.

Hình ảnh từ trong trí nhớ của cô dần dần chồng chéo lên nhau...

Bị châm biếm cỡ nào?! Phòng Ôn Bội Quân chỉ có thể nhìn thấy hoa hồng đỏ như máu kia. Hoa hồng đỏ vẫn yêu dị như vậy, khiến cho... người ta cảm giác tuyệt – vọng!

Ôn Bội Quân... Cô, đến tận cùng là hận ngôi nhà này như thế nào? Muốn thoát khỏi cái nhà giam này, thật sự ở đây chỉ có một người Lưu Chân Chân thôi sao? An Kỳ đẩy cửa sổ ra, im lặng nhìn xuống khu vườn hoa hồng đỏ kia...

Kỳ thật trong kịch bản, phần Cố An Kỳ xem trọng nhất không phải là cảnh quay “giao đấu” giữa Ôn Bội Quân và Lưu Chân Chân, mà ngược lại là cảm giác của Ôn Bội Quân đối với loại hoa hồng kia – vừa yêu vừa hận, cũng rất giống cảm giác của cô với hoa hồng trắng.

Cô giống như loài hoa hồng đỏ yêu dị kia, xinh đẹp nhưng không dễ chạm vào. Cô dám yêu dám hận, vì nguyên nhân đó trong người luôn toát ra vẻ kiêu ngạo, cao sang.

Hoa hồng trắng, hoa hồng đỏ... Ôn Bội Quân, cô rốt cuộc là người như thế nào?

Cố An Kỳ hít sâu một hơi, cảm nhận hương hoa hồng trong không khí, từ từ nhắm mắt lại.

25. Chương 25: Còn Đáng Sợ Hơn Cả Trong Tưởng Tượng

Cố An Kỳ không ở trong phòng của Ôn Bội Quân quá lâu, không quá vài phút sau, cô đã xuống tầng đi vào phòng nghỉ chuẩn bị cho cảnh tiếp theo. Tuy rằng cô còn có một chút không rõ ràng nhưng thời gian quay phim vẫn như cũ, cô cũng không thể để người ta đến giục mình đi hóa trang, thay trang phục.

Cố An Kỳ ngồi trên ghế, mặc cho nhân viên hóa trang giúp mình trang điểm, thay quần áo. Không hề nhúc nhích, giống như một chú rối bằng gỗ, lẳng lặng suy nghĩ, suy tư một chút về cách xử lý tình cảm của Ôn Bội Quân mà bản thân chưa rõ ràng.

Ôn Bội Quân... Cô rốt cuộc dùng ánh mắt nào để nhìn Lưu Chân Chân? Nhìn “ngôi nhà” này?

Cố An Kỳ hãy còn đang suy tư, nhưng tốc độ của nhân viên trang điểm, nhà tạo hình không hề chậm lại chút nào.

Cảnh quay kế tiếp chủ yếu là cảnh trước khi Ôn Bội Quân đến trường, ở trong nhà cùng mẹ của Lưu Chân Chân xảy ra xung đột, cho nên Cố An Kỳ cũng không trang điểm quá đậm, mặc một bộ quần áo học sinh đơn giản là được rồi. Khoảng hơn ba mươi lăm phút sau, tất cả đều đã xử lý xong.

Cố An Kỳ thay một bộ quần áo học sinh. Thắt lưng ôm lấy áo sơ mi màu trắng, trước ngực áo được điểm bằng những bông hoa nho nhỏ, trông giống như một đóa hoa. Dưới họa tiết là một hàng khuy đặc biệt dài, trên khuy có in hình hoa hồng trắng đặc thù, dường như là phụ kiện độc đáo của Ôn Bội Quân. Cô mặc ngoài áo sơ mi một chiếc áo khoác dài màu lam, bên trên cài một chiếc huy hiệu của Ôn gia màu bạc, nhìn qua trông rất đặc biệt, ra vẻ cho biết cô không giống người bình thường.

Bộ quần áo học sinh được đặt may riêng phối hợp với biểu tình thần nhiên trên mặt Cố An Kỳ tạo nên một vẻ lạnh lùng riêng biệt, khiến cho cô nhìn qua trông có chút kỳ dị.

Trịnh Văn Quân bị Diệp Y Dung quần lấy có chút đau đầu, thấy Cố An Kỳ từ phòng nghỉ bước ra, anh muốn tiến tới nói với cô nói vài câu, mượn cơ hội thoát khỏi Diệp Y Dung, không ngờ, vẻ ngoài của Cố An Kỳ lại khiến anh giật mình.

Cố An Kỳ làm cho người ta có cảm giác dường như có chút khó thở, cảm giác... thật giống như là mất hồn, ngay cả ánh mắt cũng không chớp, giống như không có tiêu cự, lảng lảng nhìn về phương xa. Cô khiến cho người ta có cảm giác giống như một người máy vô cảm. Cô ấy... không sao chứ...?

Trịnh Văn Quân còn chưa kịp trò chuyện với Cố An Kỳ thì cô đã đứng ở vị trí quay, chuẩn bị diễn.

Đi thử vị trí một lần, Cố An Kỳ mặt không chút biểu cảm thuận thế đi lại một lúc, tuy không xuất hiện chuyện không may, nhưng động tác cứng nhắc cùng biểu cảm như cũ làm cho người ta cảm thấy vô cùng quái dị.

Lâm Hạc Quần chú ý tới sự khác thường của cô, nhíu nhíu mày: “An Kỳ, có phải cô không thoải mái?”

“Hả?” Cố An Kỳ hoàn hồn, đồng tử hơi co lại, tựa như đã lấy lại thần: “Đạo diễn Lâm, tôi không sao.”

Lâm Hạc Quần thấy hai mắt Cố An Kỳ sáng ngời, trong con ngươi sáng trong mơ hồ viết hai chữ tự tin, hàng lông mày cau lại của Lâm Hạc Quần lúc này mới thoáng buông lỏng một chút, xem ra cô đã rõ ràng, khôi phục trạng thái thường ngày.

“Máy quay chuẩn bị! Tất cả vào vị trí!” Lâm Hạc Quần cầm loa, lớn tiếng hô.

Cố An Kỳ một lần nữa sửa sang trang phục diễn, sau khi kiểm lại lớp trang điểm, chuẩn bị tốt đứng vào vị trí của bản thân, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng để quay.

“Action”

Tấm clapperboard* được người phụ trách giơ lên.

(Clapperboard: tấm bảng ghi tên bộ phim, đạo diễn, cảnh quay, lần bấm máy...được giơ lên trước ống kính báo hiệu bắt đầu quay hay dừng)

Ôn Bội Quân... Cô là... Ôn Bội Quân!

Ôn Bội Quân chậm rãi cất bước xuống lầu, bước chân không nhanh không chậm. dè dặt mà không gấp gáp. Cô hơi nâng cằm lên, tạo cho người ta có cảm giác ngạo mạn, tuy rằng mặc trên mình đồng phục phổ thông, nhưng lại toát ra khí chất của một thiên kim tiểu thư.

“Bội Quân, chậm một chút, chờ Chân Chân rồi cùng đi.” Bà Lưu đuổi theo từ trên lầu, hô lớn.

Ôn Bội Quân vờ như không nghe thấy, bước chân không hề dừng lại, vẫn thong thả bước về phía trước.

“Bội Quân! Ôn Bội Quân!” Thanh âm của Bà Lưu đã có chút thẹn quá thành giận.

“Lạch cạch” Dường như là có ý, đôi giày da màu đen nặng nề đá vào phiến đá cẩm thạch, dừng chân.

Lâm Hạc Quần ở một bên cẩn thận quan sát máy nhăm, hơi nhíu mày, nhìn Cố An Kỳ.

Động tác vừa rồi của cô ấy là cố ý sao? hay là vô tình?

Cố An Kỳ vừa rồi dậm chân thật mạnh khiến ánh mắt người xem từ bà Lưu chuyển sang cô. Tuy rằng cô bây giờ đứng ở thế hạ phong, nhưng là khí thế một điểm cũng chưa thua bà Lưu. Một cú dậm này chẳng những thể hiện cường thế của đại tiểu thư vô cùng nhuần nhuyễn, còn khiến toàn bộ cảnh phim cảm xúc tăng mạnh, từ động đến tĩnh, Vốn dĩ cảnh này không có bao nhiêu xung đột lại bởi vì cô mà làm cho tăng lên không ít cảm giác căng thẳng.

Cô gái này so với ông nghĩ còn lợi hại hơn nhiều! Lâm Hạc Quần nhìn chằm chằm máy quay, không khỏi thầm than nói.

Bà Lưu hơi hơi sững sốt, lập tức phản ứng lại, dịu dàng nói: “Bội Quân, chờ đi nhanh như vậy, chờ em gái con cùng đến trường.”

“Em gái?” Lập lại hai từ này, giống như nghe một câu chuyện hết sức buồn cười, Ôn Bội Quân khẽ nhếch môi.

“Sao tôi chưa bao giờ nghe nói mình có một đứa em gái nhỉ?” Ôn Bội Quân chậm rãi xoay người, cười cười nhìn bà Lưu. Ánh mắt châm biếm kia khiến cho người đóng vai bà Lưu thấy trong lòng vô cùng lạnh, trên người nổi da gà.

Cái ánh mắt châm chọc vì thù hận đến cực điểm này, phối hợp với khuôn mặt đơn thuần tươi cười, vừa vặn vẹo lại như thế hài hòa. Cô ấy quả thực... quả thực cứ như là Ôn Bội Quân vậy!

“Bội Quân, mặc kệ con có thừa nhận hay không, nhưng Chân Chân là em gái con, con không thể phủ nhận điều ấy.” Bà Lưu dù sao cũng là một diễn viên nhiều năm kinh nghiệm, hít một hơi, nhanh chóng khôi phục trạng thái, không để bản thân lại bị phong thái của Cố An Kỳ áp chế.

“Chân Chân?” Giọng nói tràn đầy nghi hoặc, tựa hồ như chưa từng nghe thấy tên này. “À... người bà nói là Lưu Chân Chân? Cô ta không phải họ Lưu sao? Sao lại có quan hệ với tôi?”

Bộ dáng suy tư của cô cực kì nghiêm túc nhưng lời nói lại không chút lưu tình.

“Con! Con sao có thể nói như vậy?” Bà Lưu giọng nói đã mang theo vài phần then quá thành giận.

“ ‘Lưu’ phu nhân nếu không có việc gì khác, tôi đây xin đi trước.” Ôn Bội Quân liếc mắt nhìn bà ta một cái, chậm rãi xoay người, tựa hồ người phía sau căn bản không đáng để cô quay đầu nhìn lại, cao ngạo rời đi.

Để lại bà Lưu ngơ ngác đứng ở phía sau ảo não, mà Lưu Chân Chân vẫn đứng ở trong góc, kinh ngạc nhìn cô, không hề tiến về phía trước.

“Cắt! Tốt lắm, tiếp theo!” Lâm Hạc Quần gật đầu, dường như khá hài lòng với cảnh vừa rồi.

Biểu cảm của Cố An Kỳ lập tức liền buông lỏng, không còn cảm giác của Ôn Bội Quân vừa rồi. Khác biệt hết sức lớn, làm cho người ta có cảm giác Cố An Kỳ trong khoảnh khắc đó như biến thành một người khác. Cố An Kỳ lên lầu, cười cười khẽ cúi đầu với người vừa đóng vai bà Lưu – tiền bối Mạc Lý Thu, hai người còn nói chuyện một lúc sau đó cô rời đi chuẩn bị cho lần diễn tiếp theo.

“Phù...” Mạc Lý Thu nhìn Cố An Kỳ bóng lưng rời đi, thở phào nhẹ nhõm, áp lực mà Cố An Kỳ mang lại cho bà cuối cùng cũng tháo bỏ.

Trong lòng Mạc Lý Thu kì thực có chút tán thưởng Cố An Kỳ. Tốc độ Cố An Kỳ nhập vai cực kì nhanh. Trong số những diễn viên bà quen, người như Cố An Kỳ, là nắm bắt nhân vật nhanh nhất. Nếu cô chỉ có kĩ thuật diễn tốt thì thôi, đằng này chẳng những không kiêu không nóng nảy, còn cố ý khi diễn xong còn xin lỗi với tiền bối lúc trước chưa kịp chào hỏi qua, xem trọng việc chào hỏi, thái độ hòa nhã khiêm tốn.

Kì thực Mạc Lý Thu cũng không thể xem là đại tiền bối trong giới giải trí, hơn nữa theo địa vị trước mắt của cô, Cố An Kỳ căn bản không cần thiết đối bản thân chu đáo lễ phép như vậy, nhưng cô vẫn làm. Chỉ riêng việc tôn trọng tiền bối như vậy mà nói, trong giới chỉ có một số “minh tinh mới nổi” là biết nịnh trên khinh dưới, nhưng tất cả đều thua cô.

Giới nghệ thật vốn chìm chìm nổi nổi, không có người thắng tuyệt đối, cũng không có kẻ thất bại hoàn toàn. Nhưng so với một số người mới nên móng không sâu mà nói thì “người cũ” càng không thể đắc tội, dù sao thời gian bọn họ ở trong giới so với một số người mới thì càng lâu hơn nhiều, có thể sống sót mà không

bị đào thải như “người cũ”, thường thường ở giới giải trí ngoài năng lực còn phải có một thứ hết sức quan trọng – quan hệ.

Cố An Kỳ này, mặc kệ cô ta có phải thật sự biết được nhiều đạo lý như vậy hay không, riêng việc đối đãi lễ độ với tiền bối, tương lai sẽ nhận được thu hoạch không ít, so với người bình thường càng kiếm thêm được nhiều cơ hội.

Kĩ thuật diễn xuất sắc, hơn nữa biết kính trọng tiền bối trong giới cùng nhân viên công tác, giao thiệp rộng rãi, tiền đồ của Cố An Kỳ này tuyệt đối sẽ thăng thang rộng mở!

Mạc Lý Thu im lặng nhìn Cố An Kỳ đang đi xuống lầu liếc mắt một cái, lặng lẽ gật gật đầu.

Diệp Y Dung là nhân vật xuất hiện cuối cùng, là ở giây cuối đi ra từ sau cây cột cho nên những cảnh quay trước đó nhìn cũng không rõ. Nhưng cô lại biết vừa rồi nhất định đã xảy ra chuyện gì, quay đầu nhìn khuôn mặt vẫn còn sợ hãi của người sắm vai bà Lưu lại đối Cố An Kỳ tán thưởng có thêm, Diệp Y Dung trong lòng cảm thấy kì quái, cô không khỏi nhăn mày lại.

Rốt cuộc Cố An Kỳ đã làm cái gì? Vì sao ánh mắt của mọi người hướng về cô ta lại khác nhau như vậy? Mỗi nghi hoặc trong lòng Diệp Y Dung không có người giúp cô cởi bỏ, nhưng cô lại mơ hồ có một loại dự cảm không tốt.

Bất lợi, sân khấu này đối với cô mà nói, là tuyệt đối bất lợi. Không biết vì sao, trực giác của Diệp Y Dung nói với cô như vậy.

26. Chương 26: Thông Báo Thử Giọng Của Tạ Vũ Phi

Tuy nói Diệp Y Dung vì dựa vào “Thế Giới Giải Trí Châu Á” mới có được vai diễn, nhưng đối với vai diễn này cô rất nghiêm túc. Cô bỏ ra khá nhiều thời gian để nghiền ngẫm tính cách nhân vật, cho nên cô tuyệt đối không cho phép, không cho phép mình bị Cố An Kỳ cướp lấy sự nổi bật. Diệp Y Dung hung hăng trừng mắt liếc Cố An Kỳ một cái, mà hình như Cố An Kỳ cũng cảm nhận được ánh mắt của cô, hơi nghiêng người, bắt gặp dáng vẻ của Diệp Y Dung, khóe miệng nhếch lên tạo nên một nụ cười nhạt. Vỡ kịch hay chỉ vừa mới bắt đầu, mà tính tình đã bấp bênh thế rồi sao?

Cố An Kỳ cười nhẹ, quay người lại, không nhìn cô ta nữa. Diệp Y Dung có thể nào thì cô cũng chẳng quan tâm, điều cô cần làm là phải diễn thật tốt, nhờ bộ phim này cô mới có thể đứng vững trong giới showbiz.

“An Kỳ, nhân vật lần này không để cho cô diễn thì thật là lãng phí, vừa rồi đúng là cái thần cần có khi diễn!” Tuy lúc nói chuyện Trịnh Văn Quân có hơi trêu chọc, nhưng vừa rồi anh thật sự bị chuyển biến của Cố An Kỳ dọa cho sợ.

Cố An Kỳ cười cười, định nói gì đó thì đột nhiên chuông điện thoại vang lên. “Linh cái leng keng linh cái leng keng đồng...”

Điện thoại của Vũ Phi? Cố An Kỳ nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình, gật đầu với Trịnh Văn Quân rồi vào trong góc bắt điện thoại.

“Alo, Vũ Phi, chị đây.” Cố An Kỳ nghe điện thoại.

“An Kỳ, An Kỳ! Em nhận được thông báo đến ‘Hoa Mai’ thử giọng!” Tạ Vũ Phi vô cùng thích thú, giọng nói trong điện thoại cao đến tám đề-xi-ben, hình như là vừa nhận được thông báo xong, gọi cho Cố An Kỳ đầu tiên.

Bộ phim điện ảnh kia Cố An Kỳ có nghe nói, chế tạo bởi giám đốc sản xuất lớn, có không ít diễn viên đều tham gia vào, nếu như có thể được lồng tiếng bộ phim điện ảnh đấy thì tương lai phát triển của Tạ Vũ Phi hết sức thuận lợi.

“Làm người lồng tiếng cho ‘Hoa Mai’? Đây đúng là một chuyện tốt, chúc mừng em.” Cố An Kỳ rất thành tâm khiến cho cô vô cùng vui sướng. “Đề mục lồng tiếng này đã có rồi sao? Có nắm chắc không?”

“À...nói đến việc này, An Kỳ, gần đây chị có rảnh không? Cô Diệp vừa mới đi đến thành phố A họp giao lưu, thế nên tạm thời em vẫn chưa tìm ra người có thể giúp em.” Tạ Vũ Phi nhún nhó nói, “Cái này, nếu chị không có thời gian thì thôi, không cần để ý nhiều đâu.”

“Buổi thử giọng bắt đầu từ lúc nào? Cấp bách đến vậy sao? Ngày mới luyện tập có kịp không?” Cố An Kỳ suy nghĩ rồi hỏi. Lịch quay hôm nay của cô đã kín mít, nếu muốn ra ngoài cũng khó khăn, đâu sao chuyện quay phim không phải là của riêng mình mà còn là cả vấn đề của ekip.

“Không vội không vội, thứ hai mới thử giọng.” Tạ Vũ Phi vội nói.

“Như vậy đi, chị sẽ cố gắng quay xong sớm, khi nào xong sẽ gọi điện cho em.” Cố An Kỳ cảm thấy dù sao sớm một chút cũng tốt, như thế chuẩn bị sẽ khá hơn. Chuẩn bị càng đầy đủ, thì khả năng được chọn lồng tiếng càng cao, vì thế nên trả lời ngay.

Nghe thấy âm thanh của Tạ Vũ Phi, Cố An Kỳ có thể cảm nhận được cô bé dường như vẫn còn vô cùng cao hứng lẫn căng thẳng, đến nỗi nói chuyện còn lộn xộn. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên Tạ Vũ Phi đi thử giọng, trong lòng khó tránh khỏi có chút bất an. Cố An Kỳ cũng hiểu được sự lo lắng của cô, an ủi cô ấy vài câu, rồi lại hàn huyên một lát, này mới cúp điện thoại.

“Sao thế? Có chuyện gì tốt sao?” Trịnh Văn Quân nhìn thấy khoe miệng Cố An Kỳ cong lên, buột miệng hỏi một câu.

“Ừ, Vũ Phi được thông báo đến ‘Hoa Mai’ thử giọng.” Cố An Kỳ cất điện thoại vào túi xách, tâm trạng có vẻ rất khá.

“Là Tạ Vũ Phi?” Trịnh Văn Quân hơi kinh ngạc. Anh và Tạ Vũ Phi có gặp vài lần, cũng coi như là quen biết. Trong ấn tượng của anh về cô chính là một người hoạt bát đơn giản, là một “tiểu cô nương” không bao giờ lớn. Nhưng Trịnh Văn Quân chưa bao giờ nghĩ cô nàng có thể nhận được thông báo đến ‘Hoa Mai’ thử giọng.

“Ừ.” Cố An Kỳ đứng lên. “Tôi đi thay phục trang trước, đợi lát nữa rồi nói sau.”

“Được, đợi chút nữa rồi nói. Thời gian cũng không còn nhiều lắm, tôi cũng đi thay quần áo đây, chuẩn bị chuẩn bị nào.” Trịnh Văn Quân cũng đứng lên.

“Bảo Vệ Cửa Cô Bé Lọ Lem” dự tính sẽ chính thức lên sóng vào chín giờ tối thứ tư hàng tuần. Sau khi chọn hình thức mỗi tuần phát một tập phim, nhưng bởi vì lúc trước khi tuyển diễn viên cả ekip đã mất khá nhiều thời gian, cho nên bây giờ cũng chẳng còn thì giờ xem chiếu thử. Vì thế để có thể theo kịp lịch phát sóng, cả đội quay không thể không kéo dài thời gian quay phim, vừa tập kịch vừa chuẩn bị.

Nhân vật của Cố An Kỳ tuy chỉ là nữ phụ, nhưng đất diễn tuyệt đối không ít. Để rút thời gian đi ra ngoài, cô chỉ có thể giảm bớt thời gian quay phim lại, ra sức cố gắng phối hợp ăn ý với dàn diễn viên, từng cảnh quay đều thuận lợi thông qua.

Cố An Kỳ ngồi ở trên ghế, từ từ nhắm hai mắt hình dung về cảnh quay tiếp theo. Để cho người hóa trang tùy ý trang điểm, cô vẫn không nhúc nhích. Khoảng chừng hơn bốn mươi ohuts đồng hồ sau, tạo hình của cô cũng đã xong.

Cố An Kỳ bước ra khỏi phòng hóa trang, lọt vào tầm mắt của mọi người, mọi người cảm thấy người trước mặt mình không ngừng tỏa sáng, không nghĩ rằng cô gái nhìn thanh tú vậy mà cũng có thể cao quý như thế.

Cố An Kỳ vừa thay bộ quần áo học sinh, một lần nữa mặc vào bộ đồng phục màu trắng để hở vai, quần áo cắt may rất hợp với dáng người cô, chiếc áo choàng màu xám được vắt lên cánh tay, có vẻ diêm lệ nhưng không mất đi sự đoan trang. Mái tóc đen nhánh được túm cao, để lộ ra gáy thon dài trắng nõn. Hai lọn tóc hơi xoắn bên tai rũ xuống, hình tượng đơn giản già dặn lại có thêm vài phần dịu dàng.

Cô không đeo nhiều trang sức, nhưng không khiến người ta cảm thấy cô lãnh lẽo. Trên vành tai đính chiếc khuyên tai nam một bông hoa hồng trắng nhỏ nhỏ, đeo một sợi dây chuyền được đính kèm một bông hoa hồng trắng kim cương đơn giản, còn lại gần chín mươi chín hạt tròn xung quanh sợi dây, khéo léo dừng lại ở trên xương quai xanh, khiến cô vừa mới nhìn qua, giữa sự cao quý lộ ra vài phần dễ thương gợi cảm. Cô hơi nâng cằm lên, chậm rãi tao nhã bước đi về phía trước, nét mặt cực kì bình tĩnh, khiến người ta không

thể đọc ra suy nghĩ trong cô, nhưng không biết vì sao, dáng vẻ hờ hững kia của cô, mơ hồ làm người ta cảm thấy khó ở chung, sinh ra cảm giác khó gần. Dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng kia hoàn toàn giống như miêu tả Ôn Bội Quân trong kịch bản!

Diễn còn chưa diễn, nhưng khí khái của Ôn Bội Quân cô đã có đầy đủ, làm cho người ta cực kì kinh ngạc. Cố An Kỳ không cần mở miệng nói lời thoại, không cần làm bất kì động tác riêng biệt nào, mọi người cũng có thể phân biệt được xuất thân của cô là một vị thiên kim tiểu thư.

Ôn Bội Quân, thật giống như cô ấy đi ra từ kịch bản!

27. Chương 27: Vai Diễn Đáng Chú Ý

Không thể phủ nhận, Cố An Kỳ với cách ăn mặc này khiến cho phong cách tính tình lúc đầu của cô có bị thay đổi chút ít, rất có bóng dáng của Ôn Bội Quân, nhưng Diệp Y Dung vẫn như trước cảm thấy Cố An Kỳ là nhờ vào quần áo trang phục, trang sức lóng lánh, bộ lễ phục tinh tế mới có cảm giác của Ôn Bội Quân.

Cô ta, chẳng qua là một diễn viên hạng ba dựa vào đạo cụ trang phục mà thôi. Nghĩ như vậy, Diệp Y Dung có chút xem thường Cố An Kỳ.

Diệp Y Dung trông thấy đám người vây quanh Cố An Kỳ không ngừng khen ngợi cô ta, trong lòng bỗng xuất hiện vị giấm, hạ giọng lầm bầm: “Chẳng qua chỉ là dựa vào áo quần trang sức mới tạo hình được sao, có gì hay ho chứ? Lúc ở ‘Giải Trí Châu Á’ chẳng phải là một bình hoa vô dụng phí tiền sao?”

Âm thanh tuy không lớn, nhưng cô lại đứng quá gần Cố An Kỳ khiến những gì cô vừa nói Cố An Kỳ đều nghe rõ. Khóe miệng cô khẽ nhếch lên, nở một nụ cười nhạt, mà Đào Tiểu Mễ ở bên cạnh Cố An Kỳ cũng không nhịn được mà bĩu môi, giả trang cái quỷ cô.

Dùng trang sức phụ kiện đúng là có thể giúp diễn viên nhập vai nhanh hơn, lại càng dễ cho bọn họ xem mình như là nhân vật đó. Đây cũng là lý do tại sao nhân vật khác nhau tại các thời điểm khác nhau lại có trang điểm khác nhau. Nhưng chính là nếu không có kịch bản phim, thì tất cả đều chỉ là công cốc mà thôi, nhìn qua lại thấy buồn cười.

Diệp Y Dung chỉ thấy trang phục của Cố An Kỳ rất giống với thân phận của Ôn Bội Quân tiểu thư, nhưng lại không thể biết rằng Cố An Kỳ “Ôn Bội Quân” không chỉ diễn đạt mặt ngoài, mà là xâm nhập đến tận xương tủy.

Diễn nhập tâm, là phải diễn nhập vào tận trong tâm, như thế mới gọi là diễn nhập tâm.

Có lẽ Diệp Y Dung không hiểu chuyện, nhưng người đại diện của cô là Tống Văn Tường lại nhíu mày, không thể không nói, lúc Cố An Kỳ cười khiến anh không thoải mái tí nào.

Thông thường mà nói, khi mọi người nghe thấy người ta châm chọc mình, trong lòng đều không khỏi có chút buồn bực, cho dù là không nổi cáu lên với đối phương, thì trong lòng cũng sẽ âm thầm ghi nhớ, tích lũy dần dần, nhưng vẻ mặt của Cố An Kỳ đối với Diệp Y Dung khiến Tống Văn Tường cảm thấy cô không hề xem trọng Diệp Y Dung, thậm chí còn cho rằng cô ấy là tôm tép nhãi nhép.

Cố An Kỳ này, không phải là một người dễ đối phó.

Diệp Y Dung trông thấy Cố An Kỳ được mọi người hâm mộ, trong lòng cảm thấy khó chịu, sắc mặt cũng khó xem.

Tống Văn Tường thần nhiên nhìn cô một cái: “Lát nữa chạy máy rồi nếu cô muốn giữ nguyên bộ mặt đấy để lên màn hình thì tôi không ngăn cản đâu.”

Diệp Y Dung nghe vậy, bĩu môi, quay đầu sửa lại đồ hóa trang của mình, không lộ sắc mặt nữa, ngược lại bắt đầu chuẩn bị diễn.

Cố An Kỳ đứng ở vị trí, ôn lại một chút những gì cần diễn. Cô nhìn về mặt của Diệp Y Dung, hai mắt híp lại, xem ra nếu muốn một lần đã qua thì không đơn giản chút nào.

“Chuẩn bị quay!”

“Action!” Thư kí trường quay giơ clapperboard lên.

“Bội Quân, nghe nói hôm nay vị hôn phu Calvin của cậu sẽ đến tham dự tiệc?” Một tiểu thư xinh đẹp đứng bên cạnh Ôn Bội Quân nói.

“Đúng thì thế sao? Không đúng thì sao?” Ôn Bội Quân chậm rãi nâng ly rượu lên, lười nhác nhấp một ngụm, tựa hồ không thèm để ý.

“...” Đối phương ngen hòng, hình như không biết nên nói gì cho phải, xấu hổ nâng ly lên, đứng một bên.

Tổng Vũ Trạch đứng ở bên máy nhắm, cau mày nhìn Cố An Kỳ trên màn hình. Anh không biết gì nhiều về quay chụp phim, tuy nhiên có thể nhìn ra kĩ xảo biểu diễn xuất chúng của Cố An Kỳ. Cô mặt không chút thay đổi nhìn buổi vũ hội lúc nhúc người, tuy nói cô đứng ở trong đại sảnh, nhưng lại có cảm giác ngăn cách. Lạnh lùng quét mắt qua những vị thiếu gia tiểu thư trong buổi vũ hội, tựa như là khán giả đang đứng xem diễn.

Diệp Y Dung, kĩ thuật diễn của cô ta có thể chống lại Cố An Kỳ không, không sợ bị cô ấy “làm thịt” sao?

Không đợi Tổng Vũ Trạch có ý nghĩ này, Cố An Kỳ liền quay đầu, thoáng thấy một bóng người còn đang leo trèo ở phía ngoài phòng. Cô cau mày, chậm rãi cất từng bước đi đến hành lang.

Đương lúc Lưu Chân Chân còn đang khổ sở thì bắt gặp bộ quần áo của Ôn Bội Quân, Ôn Bội Quân liếc xéo cô một cái, thật sự Lưu Chân Chân không biết là nên tiến hay nên lui, cúi thấp đầu.

“Di Tổng, không phải đã bảo di canh gác cẩn thận các cửa sổ rồi sao? Nếu như có một tên trộm bò vào... thì chẳng phải sẽ quấy nhiễu đến cả sảnh đường sao?”

Bà Tổng sắm vai quản gia ngăn cả người, cái đẩy và trên kịch bản không giống nhau.

“Sao? Đã có người thứ nhất rồi, còn muốn để thêm người thứ hai vào?” Ôn Bội Quân lạnh lùng liếc bà Tổng, ý bảo bà nói tiếp.

“Rất xin lỗi, đại tiểu thư.” Bà kích động cúi người, nhanh chóng đi về phía sau, “Tôi phải đi canh giữ.”

“Lưu Chân Chân, không phải cô nhân cơ hội này làm thân chứ... quần áo tham dự tiệc rất đặc biệt, tranh thủ sự chú ý của mọi người sao. Cô không tham dự tiệc cũng không ai ép cô, cô muốn làm Lưu gia mất mặt, tôi cũng không xen vào, nhưng nếu muốn làm Ôn gia mất mặt thì...” Ôn Bội Quân kéo dài từ cuối rồi bỏ lửng, ý vị sâu xa nhìn Lưu Chân Chân.

“Chân Chân, còn không mau lên lầu thay quần áo!” Bà Lưu chặn ánh mắt của Ôn Bội Quân.

“‘Lưu’ phu nhân, đây là vũ hội của đứa con yêu quý của bà ư?” Ôn Bội Quân không để tâm đùa ý cái găng tay trắng của mình, thản nhiên nói, trong lời nói ít nhiều ám chỉ trực tiếp.

“Bội Quân, cô biết cháu không thích cô, nhưng cháu không thể không hiểu chuyện mà vu tội cho cô.” Bà Lưu cương trực đứng ở đó, sắc mặt vô cùng khó coi, ngay cả Lưu Chân Chân cũng dừng bước.

“A? Không phải ‘Lưu’ phu nhân đang chuẩn bị đem Lưu tiểu thư đóng gói đưa ra ngoài sao?” Ôn bội quân dừng một chút, giọng nói có vài phần khinh bỉ, “Cũng giống như lúc trước đưa bà vào nhà tôi vậy.”

“Cô!”

“Lưu Chân Chân tiểu thư, không định đổi lễ phục của mình sao?” Ôn Bội Quân cười cười quay đầu nhìn Diệp Y Dung, “À, đúng rồi, lần trước không phải cô đã đụng vào bộ lễ phục màu đỏ kia của tôi sao? Thấy cô cũng không có quần áo gì ra hồn, thôi thì bộ lễ phục kia bố thí cho cô vậy, dù sao tôi vẫn có thể đặt may bên Paris, ở đây tốt hơn.”

Trong kịch bản không có câu này! Diệp Y Dung sửng sốt. Cố An Kỳ! Cô... Cô dám! Cô ra rõ ràng là thâm mắng mình đi cướp của cô ta! Diệp Y Dung giận không kiềm chế được, nếu không phải là đang diễn, thì cô

đã bước lên tát cho cô ta một cái rồi. Không được, Lưu Chân Chân của cô là phải dịu dàng ngoan ngoãn, khiến người ta yêu thương. Diệp Y Dung cắn môi, cúi đầu xuống, nhưng bờ vai run run của cô đã tiết lộ cô rất tức giận.

Ôn Bội Quân nhìn thấy hai người đứng sừng sững ở kia, tâm tình có vẻ rất tốt, nhếch mép quay người nghênh ngang rời đi.

“Cắt! Cảnh tiếp theo!”

“Lâm đạo diễn, cảnh này không cần quay lại sao? Diệp Y Dung do dự hỏi, cô biết vừa rồi cảm xúc của mình không đúng, tuy nói đã che dấu nhưng vẫn để lộ ra ngoài.

“Không cần, Cố An Kỳ sửa đổi nhưng hiệu quả khá tốt, không cần quay lại.” Lâm Hạc Quần nghĩ rằng Diệp Y Dung muốn nói Cố An Kỳ tự sửa đổi kịch bản, đổi một chi tiết nhỏ. Tiểu nha đầu Cố An Kỳ này thật đúng là quỷ, thậm chí ngay cả tập trước không nói gì cũng làm ẩu, nhưng nếu không phải cô làm ẩu như vậy, thì xem ra diễn viên khác cũng khó phối hợp ăn ý một lần là qua.

“Cô đã biểu hiện đúng một Lưu Chân Chân, cứ nhớ rõ lần sau diễn như vậy.” Tâm trạng của Lâm Hạc Quần hiếm thấy tốt như vậy, thuận miệng nói một câu.

Cô đã biểu hiện đúng một Lưu Chân Chân? Diệp Y Dung ngẩn người, vừa rồi cô tức giận bừa là đúng? Tại sao?

Tống Văn Tường nhìn thấy dáng vẻ khó hiểu của Diệp Y Dung, thở dài một hơi.

Anh đi theo Diệp Y Dung có xem qua mấy cảnh quay của Cố An Kỳ, mỗi động tác của Cố An Kỳ đều ngấm vào tư tưởng người xem, giống như một Ôn Bội Quân ngạo mạn, đôi khi còn có thói quen vờ về thứ đồ trong tay thỏa đáng, cũng chẳng phạm sai lầm gì, bộ dáng thuần thực như vậy thật giống như những thứ đó là của cô vậy. Anh có thể nhìn ra, Cố An Kỳ diễn rất nhập tâm, nhân vật chính là cô, cô chính là nhân vật, cho nên diễn xuất mới làm rung động người khác như thế.

Tống Văn Tường vốn tưởng rằng với việc lúc này chẳng qua là hiểu rõ nhân vật mới thêm thất vào, thật không ngờ ngay đến cả phản ứng của Diệp Y Dung đều nằm trong tính toán của cô.

Vốn dĩ theo như kịch bản Diệp Y Dung phải diễn xuất tỏ ra là một Lưu Chân Chân yếu đuối, bị xem thường mà không dám phản kháng, nhưng cô lại xem nhẹ lòng tự trọng của Lưu Chân Chân. Có thật là Lưu Chân Chân không tức giận, không có kiêu ngạo của bản thân? Nếu không có, thì sao phải lén lút đi làm thêm, cố gắng rời khỏi cái nhà này? Nội tâm của cô cứng cỏi, kiên cường, nếu như Diệp Y Dung diễn theo kịch bản, thì có lẽ sức hút của cá tính nhân vật đã hoàn toàn biến mất.

Diệp Y Dung ơi là Diệp Y Dung, cô vẫn là quá non nớt, nhanh chóng bước lên “thảm đỏ” nhưng lại không rõ mình cần phải làm gì. Chả trách anh trai Tống Văn Trạch muốn mình đi theo Diệp Y Dung, là để tránh phải cô ta gây chuyện gì.

Cố An Kỳ, Tống Vũ Trạch nhìn theo bóng lưng của Cố An Kỳ, có chút mơ hồ, nhân tài như vậy tại sao lúc trước “Giải Trí Châu Á” lại dễ dàng bỏ qua như thế? Xem ra anh phải ngấm lại kế hoạch làm thế nào để kéo Cố An Kỳ về lại “Giải Trí Châu Á”...

28. Chương 28: Tính Kiên Nhẫn Của Tôi Không Tốt Lắm

Cảnh quay sau màn lúc này mới là quan trọng nhất, là ân oán rối rắm giữa ba người Ôn Bội Quân, Lưu Chân Chân và vị hôn phu của Ôn Bội Quân Calvin Nie – Niếp Chí Bằng thủ vai, bắt đầu. Tất cả mọi người đều chuẩn bị mười hai vạn tinh thần để giải quyết.

“Cắt! Diệp Y Dung, chú ý diễn cảm! Chuẩn bị, lặp lại lần nữa.”

“Cắt! Diệp Y Dung, nhập diễn nhập diễn! Có biết không?”

“Cắt cắt cắt! Diệp Y Dung, cô... cô lại đây.” Lâm Hạc Quần đèn lửa giận xuống, gọi Diệp Y Dung tới, giảng giải cách diễn cho cô ta. Biểu hiện của Diệp Y Dung càng ngày càng gay go, hoàn toàn không như vừa rồi diễn trôi chảy như vậy, cảm giác như là người máy cứng đờ, thật sự ông không chịu được.

Diệp Y Dung tuy nói đã cô gắng tìm lại cảm giác vừa rồi, nhưng vẫn không nắm bắt được, đã liên tục NG mấy chục lần, trong lòng càng muốn diễn ra thì lại càng hỏng bét.

“Vừa rồi không phải diễn rất tốt sao, sao bây giờ lại không có cảm giác gì? Rốt cuộc là cô làm sao vậy?” NG liên tục khiến cơn tức giận của Lâm Hạc Quần ngày càng bùng phát.

“Tôi...” Diệp Y Dung thật sự nói không nên lí do gì, trong lòng oan ức đầy bụng nhưng không thể nói ra. Nghĩ đến Cố An Kỳ chưa một lần NG, nhưng bản thân lại bị hô “Cắt” nhiều lần liên tiếp như vậy, khiến cô mơ hồ cảm thấy như Lâm Hạc Quần cố ý nhắm vào lỗi của cô. Lâm Hạc Quần mắng cô trước mặt mọi người, điều này làm cho cô vừa ngượng ngùng lại vừa tức giận, hai bên tai ửng đỏ.

Tổng Vũ Trạch ở một bên thấy cơn tức giận của Lâm Hạc Quần ngày càng chồng chất thì vội nói: “Đạo diễn Lâm, rất xin lỗi, rất xin lỗi. Đây là lần đầu tiên Y Dung đóng phim, có thể là do hồi hộp quá, ông xem có thể để cho cô ấy một nghỉ ngơi tĩnh táo lại được không?”

Cơn tức giận của Lâm Hạc Quân không giảm bớt mà trái lại còn tăng lên: “Tĩnh táo lại? Vừa rồi anh cũng bảo để cô ta bình tĩnh mười phút đấy thôi? Lần này bình tĩnh muốn bao lâu? Đã cho mấy người bình tĩnh rồi, còn không diễn tốt được sao?”

“Đạo diễn Lâm, xin bớt giận, xin bớt giận.” Tổng vũ Trạch lấy lòng đưa trà giải nhiệt cho Lâm Hạc Quần, vừa lúc đưa mắt ra hiệu cho Diệp Y Dung.

Diệp Y Dung cắn môi, nói: “Rất xin lỗi, đạo diễn Lâm.”

“Đạo diễn Lâm, anh xem, chuyện này cũng không gấp gáp đến vậy. Diệp Y Dung dù sao cũng là lính mới, anh bỏ qua cho cô ấy đi.” Giám sát Vương đứng bên cạnh nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ, dù sao cũng là người của “Giải Trí Châu Á”, nhìn thấy Diệp Y Dung bị thụ huấn như vậy, tự nhiên cũng nói giúp mấy câu, “Dù sao cô ấy cũng chịu lao động, là người mới thì không khỏi trải qua quá trình khổ luyện. Có một đại đạo diễn như anh chỉ giáo, cô ấy nhất định có thể học rất nhanh.”

Giám sát Vương dáng người mập mạp, trọng lượng hơi lớn, chỉ nói mấy câu mà đã thở gấp gấp hỏn hển rồi. Tuy ông nói không nhiều lắm, nhưng đều có ý cả.

Lâm Hạc Quần uống xong ly trà, cơn tức cuối cùng cũng trôi đi, Tổng Vũ Trạch cùng với giám sát Vương còn nói nhiều ý hay, cuối cùng là cũng khiến núi lửa sắp nổ tung của Lâm Hạc Quần dề xuống, đành nhẫn nại với Diệp Y Dung nói lát nữa quay lại. Tổng Vũ Trạch nhìn Diệp Y Dung, lại nhìn người ở trong góc kia, không khỏi nhú mày, bắt giác đi về phía cô.

Cố An Kỳ nhìn thấy Lâm Hạc Quần chỉ bảo Diệp Y Dung ở kia đã lâu, bắt đầu thấy mệt mỏi. Dù sao lâu lắm cũng đã chẳng thức đêm, cả người thấy có gì đó không quen, tới giờ là muốn ngủ. Cô gấp một cái, thuận tay mở điện thoại ra, chuẩn bị lên mạng xem có tình hình gì mới trong ngành giải trí không.

“Cô Cố An Kỳ.”

Bên tai truyền đến một giọng nói nam xa lạ, Cố An Kỳ ngẩng đầu liếc nhìn, à, thì ra là người đại diện của Diệp Y Dung. Khóe miệng hơi nhếch lên, cô phờ ra một nụ cười đã công thức hóa: “Anh Tổng Vũ Trạch, có chuyện gì sao?”

Tổng Vũ Trạch không thích ánh mắt của Cố An Kỳ, cái ánh mắt này tựa hồ như có thể nhìn xuyên thấu ý nghĩ của mọi người. Còn chưa nói gì, dường như cô ấy đã biết dụng ý của mình rồi: “Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân vì sao lúc trước cô rời khỏi ‘Giải Trí Châu Á’ không?”

“Điều này thì anh Tổng Vũ Trạch nên hỏi Tổng Văn Trạch tiên sinh, không phải tôi.” Cố An Kỳ uể oải nói, cũng không trả lời thẳng. Cô không thích vòng vèo, nhưng đối một Tổng Vũ Trạch thông minh lanh lợi như vậy, cô vẫn là nguyên ý đánh Thái Cực, đưa ra vấn đề.

“Nếu ‘Giải Trí Châu Á’ tiếp tục mời cô trở về, cô có đồng ý không?” Tổng Vũ Trạch đẩy gọng kính trên mũi, bổ sung một câu, “Ồ ‘Giải Trí Châu Á’ có thể cho cô không gian phát triển lớn hơn nữa.”

Cố An Kỳ không ngờ rằng Tống Vũ Trạch lại trực tiếp đến vậy, cô dừng một chút, nở ra một nụ cười, nửa đùa nửa thật nói: “Tống Vũ Trạch tiên sinh, đổi công ty đến ‘Giải Trí Châu Á’ làm việc như anh nói, thì vẫn là anh chưa hiểu tôi rồi. Tôi với ‘Đông Phong’ đã kí tên hợp đồng, tiền vi phạm hợp đồng tôi không gánh nổi. Nếu tương lai còn cơ hội hợp tác, xin được Tống Vũ Trạch anh chiếu cố nhiều hơn.”

Cô không nói xong hết, mà cũng lười để nói tiếp. Tống Vũ Trạch có gan nói chuyện này với cô, chắc hẳn là chưa thông qua ý kiến của Tống Văn Trạch, nếu không phải Diệp Y Dung gạt bỏ cô thì cô đã đến yêu cầu sắp lớn ở “Giải Trí Châu Á” phong chức cho mình rồi.

Khuyên cô quay về “Giải Trí Châu Á”? Vì muốn cho cô một địa vị tốt? Đừng mơ.

“Ngựa tốt còn không chịu quay đầu”, nếu cô đã lựa chọn ra khỏi “Giải Trí Châu Á”, thì dĩ nhiên sẽ không quay trở lại.

“...” Tống Vũ Trạch không nói gì, anh nghe ra được ý từ chối trong lời của Cố An Kỳ. Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Cố An Kỳ thì không ngừng cau mày, vẻ mặt nghiêm túc vốn có lại càng thêm trang trọng.

“Tôi có thể hỏi vì sao vừa rồi cô lại sửa lời kịch bản không?” Tống Vũ Trạch không biết Cố An Kỳ với Diệp Y Dung có đụng chạm gì, nhưng cũng biết được oán hận chất chứa giữa hai người tuyệt đối không phải một hai câu là có thể nói rõ, nhưng vì sao Cố An Kỳ phải đưa Diệp Y Dung nhập vào vai diễn, hay là...

“Sửa kịch bản...? Chỉ là khai triển ra mà thôi, sao thế?” Cố An Kỳ cười cười không hề nhắc lại, nụ cười đơn thuần mà mệt mỏi, vẻ mặt vô tội kia khiến ngực Tống Vũ Trạch hơi nhói đau.

“Tống tiên sinh, nếu thật sự anh không qua nổi, thì các nghệ sĩ của anh nên cố lên.” An Kỳ hài hước nói, nhìn thấy Diệp Y Dung hình như lại chọc giận Lâm Hạc Quần, bộ dạng cứ phải nén nhịn những lần bị mắng như sắp muốn điên lên, cô không khỏi cong khóe miệng. Tống Vũ Trạch nhìn thấy dáng vẻ này của Cố An Kỳ, đôi lông mày sắp thành một hàng, xem ra không thể nói gì, chỉ biết xoay người đi tìm Lâm Hạc Quần, nói tốt giúp Diệp Y Dung.

“An Kỳ, sao vừa rồi Tống Vũ Trạch tới tìm cô thế?” Trịnh Văn Quân vừa trở về thì thấy Tống Vũ Trạch rời đi, không khỏi hỏi han.

“À, đến giành góc tường.”

“Phụt.” Trịnh Văn Quân không nghĩ Cố An Kỳ lại nói thẳng đến thế, nhìn thấy bộ dạng hồ hững của cô, không biết là do phản ứng của mình thái quá, hay là cô gái kia có tinh thần cường tráng nữa.

“Nói lại, sao lúc này cô lại giúp Diệp Y Dung diễn xuất chứ. Cô ta đoạt vai diễn của cô, còn giúp cô ta làm gì?” Trịnh Văn Quân mơ hồ, vì hành động của Cố An Kỳ chẳng đáng giá.

“Diệp tiểu thư là diễn viên chính, cô ta dựa vào ‘thực lực’ để cạnh tranh, làm sao có thể nói là tôi giúp cô ấy diễn? Có nói cũng đừng nói lung tung.” Cố An Kỳ ra vẻ chính nghĩa, nếu không phải bị cô đùa giỡn nhiều lần, biết rõ bản tính của cô thì không chừng Trịnh Văn Quân cũng bị cô gạt tiếp. Làm vì cô ấy mà không đáng thì quả thật là đồ đần.

Cố An Kỳ... con người cô quả nhiên là người ghi thù, quả là cô cố ý...

Lúc trước đã dùng phương thức ‘mang diễn’, để cho Diệp Y Dung thông qua một lần. Sau đó lại không giúp nữa, khiến một mình Diệp Y Dung tự dựa vào sức mình để chống đỡ. Vừa rồi giúp cô ta nhập tâm khiến cho cảnh quay rất hiệu quả đặc sắc, thêm nữa lịch quay lại khẩn trương, căn bản Lâm Hạc Quần sẽ không cho Diệp Y Dung thời gian để tiêu hóa hoàn toàn cảm giác của vai diễn, cho nên những cảnh sau sẽ không hiệu quả như ban đầu nữa, cảm thấy cứng rần không được tự nhiên. Nếu như lúc đầu không diễn xuất sắc như vậy, nói không chừng Lâm Hạc Quần còn có thể giảng giải giúp Diệp Y Dung cách diễn, nhưng vì vừa lúc bắt đầu diễn đã quá sức hoàn hảo, xuất chúng, khiến cho Lâm Hạc Quần sinh ra cảm giác “Diệp Y Dung chỉ cần một lần là diễn tốt. NG liên tục mấy chục lần, với tính tình nóng nảy của Lâm Hạc Quần đương nhiên sẽ mắng mỏ cô.

Lâm Hạc Quần mắng Diệp Y Dung, bề ngoài thì chẳng liên quan gì đến Cố An Kỳ, nhưng trên thực tế phía sau đó bàn tay thúc đẩy chính là cô.

Ngay cả Lâm Hạc Quần mà Cố An Kỳ cũng tính kế, tuy nói cô không làm chuyện gì, nhưng sẽ có người thay cô giáo huấn Diệp Y Dung.

“An Kỳ, đột nhiên tôi phát hiện ra lúc trước không đối đầu với cô thật là một quyết định sáng suốt.” Cô quả nhiên là một ma nữ không thể chọc giận...

Cố An Kỳ nhú mày, không để ý nhún vai.

Chính xác cô không thèm để ý đến Diệp Y Dung, nhưng không có nghĩa là cô sẽ khoan hồng độ lượng không so đo với những chuyện mà Diệp Y Dung đã làm. Cho dù là con người không muốn so đo cùng lũ ruồi bọ, nhưng mà nghe âm thanh “vù vù” thật phiền phức, vẫn là ra tay đuổi chúng đi.

Sự kiên nhẫn của cô không tốt, không thể dung nhượng lần nữa. Không phải Diệp Y Dung có nhiều thời gian tìm cô gây chuyện sao? Như vậy khiến cho Lâm Hạc Quần chỉ đạo cô ta nhiều lần, sẽ làm tiêu tốn thời gian.

Cô mang diễn, mang ai diễn, khi nào thì màn diễn, quyền quyết định đều nằm trong tay cô. Vừa bắt đầu mang diễn là lúc sửa từ, không giống như trong kịch bản nguyên gốc, ai cũng khó có thể gò ép cô lần nào cũng sửa từ được.

Thoa thêm son, cô đắp má môi, kiểm tra lại trang điểm.

Chỉ có điều là chuyện này nên dừng lại ở đây, bởi vì đã lãng phí thời gian khá nhiều rồi, bây giờ thời gian quay vẫn có hạn, mọi thứ có thể diễn vào trọng tâm. Đánh bại đối thủ đối với cô cũng chẳng có gì hay. Mọi việc đều có giới hạn của nó, cô chẳng qua sửa lại một chút, lúc sau phải nghiêm chỉnh lại, lãng phí thời gian của mình cô thì không sao, nhưng còn phải tính đến thời gian của toàn bộ ekip.

“Đội lát nữa... cô cứ thoe những gì tôi vừa nói mà diễn là được rồi, nhớ kỹ chưa?” Cơn tức giận của Lâm Hạc Quần vẫn chưa tiêu tan hết, sắc mặt vẫn đen. Đã lâu rồi ông chưa vì một cảnh quay mà phải tức giận đến vậy. Nếu Diệp Y Dung không phải con gái, thì ông đã sớm chửi rửa thậm tệ, còn ném kịch bản vào mặt cô ta nữa. Lão tử ông đây, nợ nhân tình món đồ chơi trẻ con này thật là phức tạp, xem chút nữa đã gay go.

“An Kỳ, cô cứ theo lúc nãy mà diễn. Cả đội chuẩn bị!” Lâm Hạc Quần hô.

Diệp Y Dung nghẹn đỏ mặt, đến ánh mắt tức giận cũng đỏ lên. Cố An Kỳ, Cố An Kỳ, vì sao cô ả lại không bị Lâm Hạc Quần soi xét, mà bản thân lại bị giáo huấn đến nửa sống nửa chết? Tuy Lâm Hạc Quần không nói, nhưng ai thân ai xa cũng khiến cho người ta nhìn thấy rõ, giẫm lên Diệp Y Dung cô để nâng Cố An Kỳ lên cao.

Diệp Y Dung cô mới là diễn viên chính, muốn cướp vị trí của cô ư? Cố An Kỳ cô ta đừng có mơ!

29. Chương 29: Chuẩn Bị Thử Giọng

Bộ phim này có giọng hát và điệu bộ rất nặng, tuy rằng mọi người đã toàn lực chuẩn bị, nghiêm cẩn quay phim, nhưng vì nhân vật rất nhiều, cộng thêm gặp phải một số cảnh quay bị lỗi, nhiều nguyên nhân khác nhau dẫn đến Lâm Hạc Quần đối với lần quay này rất không vừa lòng, đi lui đi lại tới hàng chục lần, thẳng đến khi trời tờ mờ sáng mới quay xong cảnh lần này.

Cố An Kỳ đã liên tục ở vài ngày chỗ đoàn làm phim không nghỉ ngơi, Lâm Hạc Quần thấy hôm nay cũng không có cảnh cô diễn, cho cô về nhà trước.

Bởi vì quay phim ở sâu trong núi, cho nên đoàn phải nhờ nhân viên lái xe riêng chở cô xuống núi. Đến chân núi, cô tùy tiện gọi một công ty xe taxi có chút danh tiếng đến bến xe gần đây. Dù sao bây giờ cô cũng mới chỉ là một ngôi sao nhỏ, cũng không có gì phải giấu diếm, hết thảy đều có thể đơn giản hóa. Sau khi gọi cho Tạ Vũ Phỉ hẹn ở bến xe bus, cô liền tìm một vị trí không thu hút nhiều sự chú ý, kéo vành mũ xuống rồi dựa vào cửa kính ngủ một giấc, dù sao công ty của các cô cũng là ở bến cuối, cứ coi như là ngủ quên, chờ xe đến bến thì nào cũng có người gọi cô dậy.

Ngáp một cái, sửa sang lại một chút, sau đó cô xuống xe. Ở đầu đường mua hai tách cà phê, đi đến kí túc xá của Tạ Vũ Phi.

“An Kỳ. Ấy, sao chị còn mua bữa sáng!” Tạ Vũ Phi sắc mặt cũng không lấy gì làm đẹp mắt, tóc tai lộn xộn, nhìn qua thấy rất thiếu tinh thần, dường như cả đêm không ngủ.

“Biết em vội vàng nghiên cứu nhân vật, nhân tiện liền mang đến.” Cố An Kỳ cười cười, đem sữa đậu nành, cơm nắm gạo nếp đặt ở trên bàn.

Kí túc xá hiện giờ chỉ có một mình Tạ Vũ Phi, đáng nhẽ Liêu Nhã Hân ở cùng cô, chẳng qua Liêu Nhã Hân hiện tại còn đang phải tăng mạnh huấn luyện, thường xuyên phải thức đến nửa đêm mới có thể hoàn thành huấn luyện, trở về cũng đã là đêm khuya, vì không muốn quấy rầy Tạ Vũ Phi nghỉ ngơi, cô đành một mình chuyển ra ngoài.

“Lần này thử giọng là dạng nhân vật thế nào?” Cố An Kỳ hỏi.

“Một cô gái bị người hãm hại thành mù.” Tạ Vũ Phi rũ mi mắt, cau mày, buông xuống sữa đậu nành trong tay. Nghĩ đến buổi thử vai sắp tới, cô một chút khẩu vị cũng không có.

Nói chung, trước khi quay phim, để không làm lộ nội dung kịch bản, đều sẽ không cho diễn viên thử giọng biết quá nhiều tin tức hoặc nội dung diễn, chỉ nói cho anh biết là nhân vật gì. Tạ Vũ Phi chỉ biết bản thân sắp diễn một tiểu thư vốn có một đôi mắt rất sáng, nhưng bởi đấu tranh trong gia tộc, trở thành vật hi sinh, hai mắt bị làm cho mù, sau hồi phục thị lực.

Vị tiểu thư này có tính cách như thế nào, cảm giác ra sao, tâm tình trước và sau khi mù là gì, cô cái gì cũng không biết. Đây là trở ngại rất lớn cho cô, không biết diễn thế nào, không biết bắt tay từ đâu.

Cố An Kỳ cắn một miếng cơm nếp: “Em hiện giờ đối với nhân vật này có cảm nghĩ gì không?”

“Em không biết, hiện thông tin thực sự quá ít. Em thật sự không có cách nào để hình dung nhân vật.” Tạ Vũ Phi thở dài, bắt đầu nói.

“Hm...” Cố An Kỳ cân nhắc một lát. “Đến, ăn cơm trước đi, cơm nước xong, chúng ta thử một chút.”

Tạ Vũ Phi một lòng hướng đến buổi thử vai, ăn thế nào cũng không vào, bị Cố An Kỳ ép uống một ly sữa đậu nành cùng ăn hai nắm cơm nếp xong, Cố An Kỳ mới bỏ qua cho cô.

“An Kỳ, chị có biện pháp nào không?” Tạ Vũ Phi có chút nóng vội hỏi.

“Đừng vội” Cố An Kỳ thu thập túi rác ở trên bàn, lại nói. “Em trước nói cho chị nhận được thông báo tuyển vai của “Hoa mai” đi đã”

Tạ Vũ Phi nghĩ nghĩ: “Bởi cô Diệp mấy tuần nay đi thành phố A, cho nên hai ngày nay em đều đi theo ban huấn luyện diễn xuất. Bỗng nhiên mấy ngày trước có vài người đến nói là muốn cho chúng em thử giọng, lúc trước cũng chưa nói là dạng nhân vật gì, bộ phim nào. Em biểu diễn một đoạn kịch câm, bọn họ liền bảo với em, nói em tuần sau đi thử vai cho “Hoa mai”

Cố An Kỳ gật đầu, thoáng dừng một chút: “Trong đám người kia có phải có đạo diễn Nhậm Hoài Thu?”

“Vâng, ông ta có.”

“Vũ Phi, lần này em không cần suy nghĩ nhiều những thứ vô dụng gì đó, chỉ cần có phong cách biểu diễn riêng là có thể.” Cố An Kỳ nói xong thích ý uống một ngụm cà phê, thả lỏng người.

“Phong cách biểu diễn? Nhưng nếu vị tiểu thư kia cá tính so với em diễn...” Tạ Vũ Phi có chút không yên.

“Bọn họ sở dĩ tuyển em, trong đó nguyên nhân chủ yếu vì khí chất của bản thân em cùng vị tiểu thư kia tương đối gần gũi, cho nên em không cần lo lắng nhiều như vậy.” Cố An Kỳ trấn an “Chủ yếu em nên suy nghĩ nên thế nào diễn quá trình từ mù rồi lại hồi phục thị lực thì hơn.”

Cố An Kỳ tương đối khẳng định nhân vật tích cách cùng Tạ Vũ Phi có điểm giống nhau, đạo diễn của “Hoa mai” – Nhậm Hoài Thu cô có quen. Ông ta rất ít khi chỉ liếc mắt một cái đã cho người ta cơ hội đi thử vai, đặc biệt là cho một người mới cơ hội quý giá như vậy, cho dù kĩ thuật diễn có tốt đi chăng nữa, nếu ông ta cảm thấy người này cùng nhân vật trong phim có chút không phù hợp, ông ta sẽ không cho đối phương cơ

hội. Hành động khác thường như vậy chỉ có thể chứng minh một điều, Tạ Vũ Phỉ với hình tượng cô gái mù trong “Hoa mai” cực kì tương tự.

“Tin chị đi, sẽ không sai đâu.” Cố An Kỳ xem cô bộ dáng có chút không yên lòng, cười vỗ vai cô.

Tạ Vũ Phỉ cả người hầy còn buộc chặt, nhưng nhận được lời trấn an của Cố An Kỳ, thân thể đã thả lỏng một chút. Cố An Kỳ thấy cô thay đổi, nhàn nhạt nở nụ cười: “Tốt lắm, nói cảm giác của em đối với việc mù cùng hồi phục thị lực đi.”

“Kỳ thực em ngày hôm qua có thử từ từ nhắm hai mắt ở trong kí túc xá đi lại, cảm giác nếu là mù sẽ thấy thật bất an, hơn nữa sẽ rất không tiện.” Tạ Vũ Phỉ nghĩ nghĩ nói.

“Uhm, vậy hồi phục thị lực thì sao?” Cố An Kỳ hỏi.

“Có lẽ là vô cùng vui mừng hoặc thấy thật may mắn.” giọng điệu Tạ Vũ Phỉ có chút không xác định.

“Hm” Cố An Kỳ trong lòng đã có ý tưởng, đứng lên, kéo rèm cửa sổ màu đen, sau đó đột nhiên tắt đèn trong phòng.

“An Kỳ? Chị làm gì vậy?” Trong nhất thời bóng đêm làm Tạ Vũ Phỉ không thích ứng được.

“Nhập diễn” Cố An Kỳ nhàn nhạt nói, không nhiều lời, dựa vào cửa lẳng lẳng đứng.

Bốn phía bóng tối bao trùm, căn bản làm cho người ta không thấy rõ bất cứ cái gì. Cố An Kỳ tự nhiên cũng không thấy rõ tình huống của Tạ Vũ Phỉ, nhưng cô biết con đường này nhất định phải để Vũ Phỉ tự đi, bản thân không có biện pháp giúp cô bé.

30. Chương 30: Nhân Vật Cơ Bản Đặt Ra

Tạ Vũ Phỉ nghe những gì Cố An Kỳ nói, tâm dần dần yên tĩnh trở lại. Xung quanh thứ gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không rõ ràng, tất cả mọi chuyện dường như đều không bình thường, không biết khi lúc đó trôi qua, bản thân mình sẽ ở nơi nào, một giây bình thường tựa như một giờ thật dài, mà một giờ có lẽ như một giây qua đi trong nháy mắt. Thời gian như trôi qua thật lâu, Tạ Vũ Phỉ trong lòng có chút hốt hoảng, gọi vài tiếng “An Kỳ” nhưng Cố An Kỳ không quan tâm đến cô, giống như không tồn tại nơi đây.

Thời gian dần dần trôi qua, Tạ Vũ Phỉ cũng từ từ bình tĩnh lại, chậm rãi nhắm mắt lại. Cô vốn diễn vai đại tiểu thư trong cuộc đấu tranh gia tộc mà trở thành vật hi sinh, như vậy nếu đột nhiên cô bị mù, trong lòng cảm thấy như thế nào? Nội bộ gia tộc đấu đá nhau không ngừng, thời điểm vừa mới bắt đầu có lẽ là sợ hãi, sợ hãi. Mất đi thị giác, cuộc sống của cô sẽ không có ban ngày mà chỉ có màn đêm chi phối, nhưng con người phải chấp nhận hiện thực cho nên cô cũng dần thích ứng với hoàn cảnh này, cũng có thay đổi, về phương diện khác mà nói nếu vị đại tiểu thư kia thật sự mất đi năng lực đoạt thế, thì có lẽ số người trong nhà trời buộc cô càng lúc càng ít, không cần phải cuốn vào cuộc hỗn loạn phức tạp ấy.

Có lẽ... đối với cô mà nói, màn đêm so với ánh sáng càng làm cho cô có cảm giác an toàn.

Có lẽ...điều người ta sợ hãi nhất không phải là bóng đêm, mà chính là lòng người.

Không biết qua bao lâu, Tạ Vũ Phỉ đã bắt đầu quen với thế giới màn đêm, lúc mới bắt đầu thì sờ soạng, lúc sau đã có thể trực tiếp đi lấy đồ vật, cô dường như đã có thể nắm bắt vật nào để ở đâu.

“Két.” Cố An Kỳ đột nhiên kéo cửa mở, nhưng chỉ hé nhỏ cửa chứ không phải mở ra hoàn toàn. Một luồng sáng chậm rãi chiếu rọi lên mặt Tạ Vũ Phỉ, cô theo bản năng che mắt, ánh mắt vẫn chưa thích ứng kịp.

Cố An Kỳ nhìn vẻ mặt Tạ Vũ Phỉ, trong lòng biết được hơn phân nửa. Cô bé có thể nắm giữ nhân vật này.

“An Kỳ, em tập luyện bao lâu rồi?” Tạ Vũ Phỉ không mở mắt ra được, hỏi. Cô cảm thấy mình đã tiêu phí thời gian thật dài.

“Ước chừng ba giờ.” Cố An Kỳ không xem đồng hồ, bình thản nói.

Tạ Vũ Phỉ xoa nhẹ hai mắt, mở to mắt rồi nhắm lại, sau đó nhìn đồng hồ, quả thật là ba giờ. Tạ Vũ Phỉ ngẩn người, nhìn Cố An Kỳ với ánh mắt vài phần kinh ngạc, chẳng lẽ Cố An Kỳ trong bóng đêm mà vẫn có thể ước chừng được thời gian? Vừa rồi trong bóng đêm cô rõ ràng đến ngay cả phương hướng cũng mất, nhưng Cố An Kỳ không có một chút hoảng loạn nào ư? Chẳng lẽ màn đêm và ánh sáng trong mắt cô đều không khác biệt sao?

“Nghĩ gì thế? Cứ chăm chỉ như vậy là được rồi. Cảm thấy nhân vật thế nào?” Cố An Kỳ nhìn Tạ Vũ Phỉ đang mờ mịt nhìn mình, không khỏi cười hỏi.

“Hmm, hình như em hơi hiểu rồi, đợi lát nữa em lại xử lý.” Tạ Vũ Phỉ thì thào đáp.

“Được, cơ bản đã rõ ràng, sau này luyện tập một chút nữa là có thể.” Cố An Kỳ lại uống cà phê nâng cao tinh thần, rồi sau đó cùng Tạ Vũ Phỉ thảo luận làm thế nào để có phương pháp diễn nhân vật thật hơn.

“Xem phía xa, chú ý phía trước một chút, chăm chú nhìn, tập trung tinh thần.” Cố An Kỳ nói với Tạ Vũ Phỉ, dần dần vật thể trong mắt cô biến thành một màu trắng xóa, sợ tới mức khiến cô sửng sốt, nhưng chính sự sửng sốt ấy làm cô diễn được.

“Được rồi, lại một lần nữa. Chú ý tập trung tinh thần.” Cố An Kỳ nói, ánh mắt con người luôn có một tiêu cự rõ ràng, nếu thật sự muốn làm không có tiêu cự, không thấy rõ gì thì chỉ có chiêu này là dùng được nhất.

Nhìn Tạ Vũ Phỉ không quá khó nhập trạng thái, cô chậm rãi lắc lắc ngón tay ở trước mặt cô, Tạ Vũ Phỉ nhìn Cố An Kỳ, mắt không tự giác chớp chớp.

Cố An Kỳ nói: “Vũ Phỉ, sau đó em sẽ không nhìn thấy gì, đừng quên.”

Chờ Tạ Vũ Phỉ lại tiến vào trạng thái, Cố An Kỳ lại ở trước mặt cô nhanh chóng vung tay lên, Tạ Vũ Phỉ trừng mắt nhìn, cô lập tức phản ứng lại, ảo não nói: “A, em không nên nháy mắt như thế.”

“Không đúng, lần này em nên nháy mắt.”

“Nhưng không phải mắt em đã trở nên không hề mình mẫn sao, hơn nữa còn chẳng thấy vật gì mà?” Tạ Vũ Phỉ cau mày cười cười.

Cố An Kỳ bình tĩnh phân tích nói, “Lúc trước chị khoát tay với tốc độ cực nhanh, lăm nhăm trang sách là mang theo chút gió, cái chớp mắt của em chính là bảo vệ, cũng không phải bởi vì em nhìn thấy gì cả Nhưng em nói cũng đúng, cái nháy mắt chỉ có ở thời điểm mới bị mù là có thể dùng, nếu là thời kì sau, khả năng có thể sẽ không chớp mắt, bởi vì khi đó cảm giác của mắt cũng sẽ dần trì độn.”

“Oh... Động tác này có thể lưu loát một chút, có thể biểu hiện hiểu quả.”

Nói đi nói lại, hai người chơi đùa luyện tập với nhau ước chừng cũng hai ba giờ, lúc này mới cơ bản quen với cách diễn nhân vật kia, kế tiếp Tạ Vũ Phỉ phải tự mình củng cố việc luyện tập.

Thử bắt lấy cảm giác nhân vật xong, cả người Tạ Vũ Phỉ mới thả lỏng, cũng có tâm tình cùng Cố An Kỳ hàn huyên: “An Kỳ, chị biết không? Nghe nói thầy Thái tự động xin nghỉ rồi?”

“Hả? Thầy Thái? Ý em là thầy Thái ở lớp chụp ảnh hả?” Cố An Kỳ ngẩn người.

“Đúng vật, nghe nói mấy hôm trước thầy ấy tự động xin nghỉ đấy.”

“Aiz... “Cố An Kỳ chậm rãi lắc đầu, cô cũng không biết nên nói cái gì cho tốt, kỳ thực cô coi như có thể dự đoán được kết cục này, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi có chút tiếc nuối. Thầy Thái là một thợ chụp có tiếng, thật sự không cần phải vì vụ kiện nhỏ đó mà tự động xin nghỉ.

Ông ấy cũng không phải không có thực lực, chẳng qua là bị tình thân che mờ hai mắt thôi...

“Còn nữa, cái người Tống Lộ Lộ kia, còn nói cái gì là chị bức thầy Thái phải đi, Thái Nhược Lâm càng đáng ghét hơn, luôn lấy chị ra để nói gút nhưng thực chất lại bôi xấu chị, thực làm người ta nhìn không thoải mái.” Tạ Vũ Phỉ bĩu môi, nghĩ đến Thái Nhược Lâm cùng Tống Lộ Lộ, trong lòng cô liền thấy mất hứng. Lần trước hại Cố An Kỳ thiếu chút nữa bị ở lại một năm, lúc này lại ở đó mà bôi đen danh dự của chị ấy, thật là quá đáng.

“Các cô ấy thật nhiều chuyện, họ muốn nói thì cứ để họ nói đi. Chỉ cần chính bản thân chị rõ mình không làm là được rồi.” Cố An Kỳ vô tình thuận miệng “Nhã Hân chuyên tập thể nào rồi, gần đây chị cũng chưa liên hệ với cô ấy.”

“Không biết nữa, cậu ấy giống như nhiều việc bề bộn lắm, bắt đầu phong bế hần luyện. Gần đây cũng không biết thể nào lạo không gọi điện đến, em cũng không liên lạc được với cậu ấy nữa.” Tạ Vũ Phỉ đáp “Hí hí, An Kỳ chị nói đi, việc diễn của chị thế nào rồi? Studio có thích không?”

Tạ Vũ Phỉ mở to mắt nhìn, tò mò hỏi. Cô dù sao cũng mới mười sáu mười bảy tuổi, vẫn là đứa nhỏ tâm tính, studio rốt cuộc là thế nào, trong lòng vẫn cực kỳ tò mò.

31. Chương 31: Lâm Huyền Di Chưa Chết? !

“Tiến độ diễn ngày càng thuận lợi, càng lúc càng nhanh. Thứ tư này chính là lúc quảng bá, cho nên một ít hình ảnh nhỏ cũng nên chụp thêm thôi” Cố An Kỳ uống ngụm café cuối cùng “Về phần studio là như thế nào? Chờ em thử diễn rồi mới biết?”

“Nhưng mà nhất định em không thể qua được đâu... Lần này tuyển nhân vật này không ít, muốn được chọn ra thật sự rất khó” Tạ Vũ Phỉ nói đến chuyện thử vai, cảm xúc vẫn như trước có chút không yên. Tuy nói là chuẩn bị rất tốt, nhưng vẫn lo những người đến diễn có người tốt hơn, mà chính mình cũng là người mới, nên có chút tự ti.

“Vũ Phỉ, có biết ở trên sân khấu kiêng kị nhất là cái gì không?” Cố An Kỳ dừng một chút, thấy Vũ Phỉ lắc đầu, vẻ mặt mù mịt nhìn mình, mới tiếp tục nói “Là không tự tin, là không cố gắng. Nếu càng bần khoản nhiều, động tác sẽ không tốt. Em nghĩ đối thủ giỏi hơn, thì ngay từ đầu đã thua rồi”

“Trình độ của em không có vấn đề, mà vấn đề ở thái độ của mình. Vũ Phỉ, vì sao em chọn nghề diễn viên? Vì vì danh? Vì lợi? Chị nghĩ tất cả đều không phải, khi diễn tập, ánh mắt của em đã nói cho chị biết, em yêu diễn xuất nên mới chọn làm diễn viên” Cố An Kỳ lạnh nhạt nói “Ngày thường em diễn thế nào thì hôm nay cứ làm như vậy. Chị có thể cam đoan với em, chỉ cần có thể bình tĩnh mà diễn thì em có thể thông qua buổi thử giọng, không cần phải sợ hãi”

Cố An Kỳ nói vậy không phải là an ủi Vũ Phỉ, mà điều này không phải là không có căn cứ. Cô đối với Vũ Phỉ rất có tin tưởng, mà ánh mắt của cô càng có tin tưởng. Cô nhận rõ được Nhậm Hoài Thu sẽ lấy buổi thử vai để ngụy trang, tìm nghề nhân viên ngành. Hần mở cuộc thử vai này, tất cả chỉ vì muốn tìm diễn viên có năng lực. Cố An Kỳ có rất nhiều lí do để tin tưởng, chỉ cần Vũ Phỉ phát huy sở trường như bình thường, thì có thể diễn được nhân vật kia.

“Nguyên ước ban đầu của em là diễn xuất...” Tạ Vũ Phỉ nói. Cô rất yêu diễn xuất mới đi theo cô Diệp đến “Đồng Phong” cô cũng vì yêu diễn xuất nên chọn nghề diễn viên. Cô thật sự đặt nặng tâm lý, khiến cho tất cả những mong muốn lúc đầu bị cô bỏ qua.

“An Kỳ...” Tạ Vũ Phỉ có chỗ ngưng ngưng.

“Tốt lắm, cứ tự tin, chị chờ em mời đi ăn vì được thông qua buổi thử giọng.” An Kỳ cười, đứng lên “Thời gian không còn nhiều, chị phải về rồi, hai ngày nay còn phải quay cho bằng hết.”

“Ừ, chờ thử vai xong, em sẽ gọi cho chị nói kết quả. Còn có thứ tư tuần này, em sẽ đến xem” Vũ Phỉ cẩn thận suy nghĩ, trên mặt nở nụ cười tươi.

Cố AN Kỳ gật đầu cùng Vũ Phỉ, cô hiện tại phải chụp một ít cảnh, mà Vũ Phỉ cũng vì buổi thử vai mà chuẩn bị, cả hai không còn nhiều thời gian để nói chuyện phiếm. Cô ngồi xe công cộng nhanh chóng về nhà, rửa mặt một lát, chưa ngủ được chút nào liền thay đồ đi ra cửa.

Tối nay là buổi diễn còn lại của cô, tuy nói thứ tư tuần sau sẽ chính thức phát sóng tiết mục, nhưng bọn họ ngay cả cảnh quay cũng chưa chuẩn bị kịp, Cố An Kỳ không thể xin nghỉ, không thể vì bản thân mà liên lụy cả đoàn. Hoàn hảo hôm nay là chụp ở học viện, ekip cũng đi lên núi ở vùng ngoại ô chọn ngôi nhà mới xây làm trường. Cố An Kỳ có thể ngủ khi đi ra ngoại ô.

Hôm nay mùa đông lạnh lại chụp ngoài trời, khẳng định mọi người sẽ lạnh. Cố An Kỳ đến nhanh, ở bên cạnh nhỏ nhỏ mua một ít canh nóng, để một lát đưa vào cho họ dùng.

Vừa vào trường, Cố An Kỳ chưa kịp hỏi bảo vệ, bọn họ chụp ở đâu thì nghe thấy giọng của Lâm Hạc Quần.

Cố An Kỳ thấy anh ở đằng kia hô “Cắt” rồi lớn tiếng la người. Nghe âm thanh kia không chừng hẳn đang tức, mang xúc động phát ra. Chẳng qua mấy ngày nay ANnKỳ thường thấy Lâm Hạc Quần mắng người, nên cũng không để ý, chậm rãi đi qua. Mọi người trong tổ kịch đang khẩn trương chuẩn bị lại cảnh diễn, vài nhân viên hốc mắt đều hồng, có ánh lên tơ máu, xem ra thời gian ngủ cũng không có.

Cố An Kỳ hướng họ nhẹ giọng tiếp đón, bước vào. Hôm nay là thứ bảy, trường học nghỉ, nên cũng không nhiều học sinh ở đây, cùng lắm thì chỉ có mấy học sinh ở lại bổ túc đến xem, nhưng cũng bị nhân viên bên gnoaif ngăn cản.

Cố An Kỳ nhìn trên kia vẫn còn chụp, đánh giá còn hai cảnh nữa mới đến phiên mình, vì thế nên đi tìm chị Trương giúp chuẩn bị hóa trang. Cố An Kỳ đi vào phòng hóa trang, chị Trương liếc mắt nhìn cô một cái, giống như không thấy, ổn định ngồi bên cạnh tiếp tục hóa trang cho người khác.

Cố An Kỳ thấy bộ dạng của chị Trương, không thêm để ý, mỉm cười “Chị trương, xin chào.”

Chị trương lúc này mới ngẩng đầu “Ngồi bên này trước, chờ một lát.”

Cố AN Kỳ cũng không oán giận, chọn một chỗ ngồi chờ, thuận tiện xem một vài tin tức nhỏ. Mấy ngày nay đều vội quay phim, những tin tức này đều không để ý cho lắm.

Mở ra thì thấy tin tức chú ý nhiều ngày, cô không nhìn được nhếch mi. Tin tức là “Lâm Huyền Di vẫn còn sống?” Cô rõ ràng đã chết rồi, thi thể cũng đã vớt lên, như thế nào lại bảo còn sống? Chẳng lẽ cô cái gì cũng không biết? An Kỳ cau mày, nhanh chóng đọc tin tức.

“Ở tang lễ của Lâm Huyền Di, thì thấy bạn tốt là Tiêu Thắng Hình, Tô Dật Phàm tham dự. Ở giữa buổi tang thì thấy cô Huyền Di xuất hiện...”

Cố An Kỳ liếc mắt, nở nụ cười. Cái này nhìn là thấy, liên hệ sự kiện tang lễ trước sau, cô đã hiểu sự tình hơn một nửa.

Tám phần là “Thời đại tinh thượng” đã tìm được một nghệ nhân làm ra chuyện này. Cô gái kia chắc có phần tương tự cô, mặc đồ cô từng chụp, đeo khăn che mặt màu đen, nói ẩn tượng đầu tiên cũng khiến cô hoảng hốt một chút, nghĩ đến đó cũng là mình. Mà ảnh chụp ở góc độ kì lạ, bức ảnh này vừa mở lại bị rung, không rõ có thật hay không, muốn nói không ai phá rối, cô mới cảm thấy kì lạ.

“Thời đại tinh thượng” quả nhiên vẫn lấy tiền làm trọng. Cô nhàn nhạt nhìn vào, mang theo một chút hoài niệm, mang theo một ít... giễu cợt.

32. Chương 32: Cô Không Thể Bị Thay Thế

Không cphấn nộ, không oán hận, Cố An Kỳ chỉ cảm thấy buồn cười. Cô làm việc ở “Thời đại tinh thượng” cũng đã 5 năm, đã sớm hiểu được công ty này là như thế nào. Cô vẫn luôn tò mò, “thời đại tinh thượng” vốn luôn keo kiệt, sao lại dám chi ra một số tiền lớn như vậy, làm lễ tang long trọng cho cô? Thì ra là có dụng ý này.

Như vậy có được tính là ngay cả chết cô cũng bán mạng cho “thời đại tinh thượng”? “Thời đại tinh thượng” lợi dụng con phẩm chất, tiếng tăm của cô, mời bạn của cô đến dự. đại minh tinh đến đây, theo sát đó chắc chắn không thể thiếu đội ngũ paparazzi. Như vậy không cần tốn phí thông cáo, bọn họ vẫn có thể tuyên truyền cho người mới một cách hiệu quả nhất, hơn nữa bọn họ có thể lấy được thanh danh: đối xử tử tế với cố nghệ sĩ, thật sự là nhất cử lưỡng tiện. Đáng thương cho những người bạn của cô bị họ lừa tới đây, bị “Thời đại tinh thượng” chơi một vỏ.

Ngón tay Cố An Kỳ nhẹ nhàng gõ lên thành ghế, mắt hơi nheo lại. “Thời đại tinh thượng” tính toán thật tốt, chỉ có điều...có phải bọn họ đã xem thường cô?

Cố An Kỳ cô nếu thật sự có thể dễ dàng bị thay thế như vậy, thì trong giới đã sớm không có chỗ đứng cho cô. Hiện tại, trình độ khoa học kỹ thuật phát triển, bất kỳ người nào cũng có thể chỉnh sửa thành gương mặt giống cô. Khuôn mặt muốn làm giống nhau kỳ thật cũng không khó, nhưng linh hồn dưới thân xác kia vĩnh viễn không thể phục chế.

Bất luận là Lâm Huyền Di, hay là Cố An Kỳ, cô vẫn không hề thiếu tự tin. Cô là người không thể thay thế, là độc nhất vô nhị.

Cố An Kỳ nhướn môi, gọi lên một độ cong thần nhiên, tự tin mà không hiện rõ, hai tròng mắt trong suốt mà lại sáng ngời chiếu ra chỉ có hai chữ – “Kiêu Ngạo”.

“Thời đại tinh thượng” chuẩn bị ra sao, lăng xê người mới như thế nào đều không liên quan đến cô, cô chỉ cần làm tốt chính mình, cố gắng duy trì trạng thái tốt là được. “Vệ Sĩ Cửa Cô Bé Lọ Lem” tất nhiên là bước tiến đầu tiên của nàng, bất luận như thế nào, cô nhất định sẽ không làm cho bộ phim này thất bại.

Chị Trương hoá trang không sai biệt lắm, chỉ còn lại một mình Cố An Kỳ. Cô nhú nhú mày, gọi: “Cố An Kỳ, lại đây, hoá trang.”

“Vâng” Cố An Kỳ đóng cửa sổ tin nhắn giải trí, lưu loát thu hồi điện thoại vào túi. Trên gương mặt cô vẫn lộ vẻ thần nhiên mỉm cười, coi như tin tức vừa mới nhìn đến không chút nào ảnh hưởng đến tâm tình cô.

Chị Trương giúp Cố An Kỳ hóa trang trong 20 phút liền hoàn thành, Cố An Kỳ nhìn bản thân trong gương, lẳng lặng quay đầu, hướng chị Trương ngọt ngào nói: “Cám ơn chị Trương.”

Chị Trương theo xoang mũi hừ một cái, đại khái là có ý “ừ”, Cố An Kỳ cũng không để ý, vẫn duy trì tươi cười.

Hôm nay diễn cũng là không coi là khó, rất nhiều cảnh đều là diễn cùng Trịnh Văn Quân. Hai người dù sao cũng từng cùng nhau quay MV, coi như là có chút ăn ý, tin rằng không có khó khăn gì.

Cảnh này chủ yếu diễn là Ôn Bội Quân được mẹ của Nhiếp Chí Bằng nhờ vả, mang Nhiếp Chí Bằng đi tham quan khuôn viên trường. Cho nên hôm nay lời kịch của cô tương đương dài mà nhiều, tiêu điểm cũng đặt vào người cô.

Ôn Bội Quân thật là một người kỳ diệu, Cố An Kỳ càng diễn càng phát giác chính mình ngày càng thích nhân vật này. Cô ấy kiêu ngạo nhưng trước mặt trưởng bối cô vẫn mang một nét ôn thuận, rõ ràng có thể mang chuyện này giao cho người khác, nhưng cô lại tự mình đồng ý với bà Nhiếp, mang theo người mà mình không thích – Nhiếp Chí Bằng đến tham quan trường học.

“An Kỳ, cảm ơn. Mùa đông lạnh này có thể có canh nóng uống thật sự là sướng khoái.” Trịnh Văn Quân bắt tay vào làm ấm, uống hết bát canh trong tay. Ra là vừa rồi Cố An Kỳ Mang đến một ít canh nóng.

Cố An Kỳ khẽ cười:” Ăn nhanh đi, uống vào làm ấm thân mình, đợi lát nữa, đừng vào thời điểm quay phim mà cứng ngắc.”

Trịnh Văn Quân coi như đã quen với Cố An Kỳ miệng thì cứng rắn nhưng mềm lòng, không có thói quen người khác cảm ơn người khác. Nhìn nàng đang có hứng trí, chuẩn bị tiếp tục trêu chọc, anh cũng không nói cái gì, dù sao uống hết canh nóng trong tay mới là chuyện trọng yếu.

“An Kỳ, cảm ơn nhé.”

“An Kỳ, có muốn làm một bát không?”

Cố An Kỳ nhất thời bị nhân viên công tác chung quanh nhìn đến, đó là bị xông tới. Mọi người đều đông lạnh hai tay, lạnh cả người, ngay cả dụng cụ đều lấy không xong, cô đưa tới nóng canh giống như là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, làm cho bọn họ cảm thấy ấm lên. Cô mỉm cười trả lời vài câu, liền lại lui đi ra.

Diệp Y Dung nhìn Cố An Kỳ được mọi người hoan nghênh, trong lòng liền không thoải mái. Mua chuộc lấy lòng, lại là mua chuộc lấy lòng, Cố An Kỳ này chỉ biết mua chuộc lấy lòng. Tốn chút tiền mua mấy bát nóng canh có thể được nhiều người tán dương như vậy, bản tính của cô ta cũng thật là cáo.

Diệp Y Dung trong lòng không phục, liền nói: “Như thế này nếu sớm kết thúc sớm, tôi xin mọi người đi ăn cơm.”

Nếu nói vừa rồi trên mặt nhân viên bốn phía còn mang theo cười nói hòa khí hoà thuận vui vẻ, hiện tại không khí cũng chỉ có thể sử dụng hai chữ xấu hổ để hình dung. Liên tục mấy ngày, mọi người cũng chưa ngủ, không thể nào nghỉ ngơi được. Sau khi xong việc đều chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi, đều mệt hứng thú đó. Chẳng qua Diệp Y Dung lời này nói ra miệng, nếu không đi, chính là không nể mặt cô nàng, đắc tội với người. Nhưng nếu đi, lại...

“Tôi mời mọi người đến tiệm rượu Thượng Hải tiên”. Diệp Y Dung nghĩ mọi người là ngại cô dẫn họ đến quán nhỏ ven đường, nên nói thêm một câu. Tổng Vũ Trạch thật không biết nên nói như thế nào mới tốt, vừa rồi anh vẫn nháy mắt ra dấu cho cô nàng, Diệp Y Dung này sao lại không chịu hiểu cơ chứ? Không nên biến thành tình trạng xấu hổ như vậy, anh xoa trán, bắt đầu đi ra dấu tay với giám chế Vương.

“Tốt lắm tốt lắm, thời gian không còn nhiều, mọi người nhanh chuẩn bị đi. Quay phim quay phim nào.” Cái bụng to đùng của giám chế Vương lộ lên, nhưng không phải trắng trẻo gì. Lúc nói đều dồn khí lực vào huyết đàn điền, mười phần trung khí, dùng loa nói cho toàn bộ ekip nghe.

Mọi người nghe của ông ta nói thế thì hơi thở phào nhẹ nhõm, đều bắt đầu hoạt động. Phù, đến cuối lại được giám chế Vương cứu một bàn.

33. Chương 33: Để Lòng

Diệp Y Dung vô cùng tức giận. Tổng Vũ Trạch kéo cô ta sang một bên, nhỏ giọng nói: “Giám chế Vương đã nói giúp cô, cô không nhận ra à? Cô muốn mọi người đều khó xử à?”

“Tôi làm sai cái gì? Tôi mời mọi người đi ăn cơm là sai à?” Diệp Y Dung bắt đầu cãi lại. Tổng Vũ Trạch chán nản nhìn cô ta, hẳn biết nếu không giải thích rõ cho cô ta thì Diệp Y Dung nhất định sẽ không hiểu mình sai chỗ nào. Cho đến giờ hẳn vẫn không thể hiểu, rốt cuộc Tổng Vũ Trạch nghĩ cái gì mà lại đuổi Cố An Kỳ đi rồi giữ lại cái cô Diệp Y Dung này.

“Cô được nghỉ ngơi một đêm, coi như là được ngủ bù. Nhưng những nhân viên hậu cần thì không được thế, họ làm việc cả ngày lẫn đêm, mấy ngày liền không ngủ rồi. Họ chỉ cầu quay nhanh nhanh để được nghỉ ngơi, cô còn mời người ta đi ăn cơm? Bọn họ còn sức để đi ăn à? Cô đang nghĩ cho họ sao? Lời đề nghị này của cô như thể châm chọc họ thì đúng hơn!” Tổng Vũ Trạch đã bị Diệp Y Dung đầu đất này hạ gục. “Cô tự nhìn những người uống canh đi! Giờ đang tiết đông lạnh lẽo, Cố An Kỳ cố ý chọn đồ nóng lại để ăn, đương nhiên sẽ hợp lòng họ. Cô nên tự xem lại bản thân mình đi!”

“Có mấy lời mà cô không thích nghe, tôi cũng chẳng muốn nói. Nhưng mà cô nên nhìn nhận lại thực trạng đi. Mọi người trong đoàn phim đều đang nhìn, cô muốn gây chuyện với Cố An Kỳ thì cũng phải xem xét tình huống chứ. Cô khiêu khích như vậy chỉ khiến người khác nghĩ cô là người không độ lượng, kiêu ngạo mà thôi!” Tổng Vũ Trạch lắc đầu “Diệp Y Dung, tôi hi vọng cô có thể hạ mình xuống một chút. Làm diễn viên, cô không được phép để bộc lộ cảm xúc, nếu không thay đổi thì sau này người chịu thiệt chỉ là cô mà thôi. Đừng tưởng rằng mọi chuyện xảy ra trong đoàn phim thì bên ngoài sẽ không biết, những người trong đoàn phim đều có mối quan hệ thân thiết với giới truyền thông. Sau này dù có chuyện gì xảy ra, tôi hi vọng cô suy nghĩ cho kĩ rồi hẵng làm. Nếu không... Cô cũng biết là ‘Giải trí Châu Á’ không hề thiếu người.”

Tổng Vũ Trạch tuy nặng lời nhưng không phải không có lý. Tuy Diệp Y Dung và thái tử có chút quan hệ, nhưng cũng chỉ là chơi đùa mà thôi, nếu Diệp Y Dung gây ra chuyện gì loạn, chỉ sợ thái tử cũng không muốn giúp đỡ.

Diệp Y Dung nghe xong lời của Tổng Vũ Trạch, hơi run người. Bây giờ cô ta chỉ là người mới, vẫn phải chú ý hình tượng trước công chúng, nếu vì Cố An Kỳ mà bị hủy trong chốc lát thì mất nhiều hơn được. Trong lòng cô ta cũng hiểu, những lời của Tổng Vũ Trạch đều có lý, nhưng cô ta thực sự không thích Cố An Kỳ. Cục tức này cô ta thật sự không nuốt xuống được. Chờ đi, Cố An Kỳ, cô cứ chờ xem!

Tổng Vũ Trạch nhìn biểu tình của Diệp Y Dung, mặt càng nhăn lại. Hẳn biết cô ta vẫn chưa để tâm hoàn toàn lời của mình, nhưng ít nhất cô ta cũng biết hạ mình một chút. Hẳn là người quản lý của Diệp Y Dung

nên phải quan tâm cô ta nhiều hơn một chút.

Tiếp theo là đoạn diễn của Cố An Kỳ và Trịnh Văn Quân, hai người đã thử vai trước khi quay. Cố An Kỳ nhìn Tống Vũ Trạch và Diệp Y Dung đi ra từ phòng nhỏ, cười thản nhiên, cũng không nói gì. Tống Vũ Trạch nhìn Cố An Kỳ cười lễ phép, không biết có ý gì, chỉ cảm thấy rằng dường như tất cả những hành động của mình đều bị nhìn thấu tất cả.

Cảm giác bị người nhìn thấu... Thật sự rất tệ. Tống Vũ Trạch chán nản đứng bên cạnh Diệp Y Dung, cố gắng đem gạt ánh mắt của Cố An Kỳ đi. Cố An Kỳ cười ý vị, không đi tới chỗ bọn họ mà đi tới vị trí của mình, chuẩn bị diễn.

“Vào vị trí... Action!” Clapperboard xuống.

*Clapperboard: Được làm bằng chất liệu gỗ , Clapper Board dùng trong điện ảnh dùng để đánh dấu các cảnh cụ thể cho công đoạn edit phim sau này , ngoài ra để đồng bộ hình ảnh và âm thanh . Khi đập slater của Clapper-Board thì nó phát ra âm thanh rõ ràng , chắc . Ngoài ra nó còn được sử dụng để làm bảng ghi chú . Người ghi thông tin phân cảnh (từng đoạn một) vào hộp thì sau này khi edit , dựng phim trên bàn dựng, đạo diễn và các editor sẽ biết nó là ở phân đoạn nào ,trong phim nào .

“Đây là dãy nhà chính của học viện, bên trái là phòng nhạc, còn bên phải là phòng giáo vụ. Lát nữa nếu anh muốn đến làm thủ tục chuyển trường thì đến phòng giáo vụ là được. Tòa nhà màu lục ở kia là kí túc xá, ký túc xá nam ở bên phải, ký túc xá nữ ở bên trái. Nhớ kỹ trái phải, đừng đến nhầm nơi.” Ôn Bội Quân nói nhanh, chân cũng bước nhanh không dừng, cả đường đi không thèm nhìn Nhiếp Chí Bằng một cái.

“Cô Ôn, nếu cô bận thì có thể đi trước, một mình tôi đi tham quan cũng được.”

“Tôi đã nhận lời bác gái dẫn anh đi tham quan trường rồi, anh muốn tôi làm trái lời hứa sao?” Ôn Bội Quân ngập ngừng chốc lát. “Anh ghét tôi, không thích nhìn thấy tôi, vậy thì đi nhanh lên, xong việc là chúng ta mỗi người một hướng”

Nhiếp Chí Bằng nhú mày, hẳn thật sự không thích Ôn Bội Quân, nhưng bị cô nói thẳng như vậy vẫn khó tránh việc cảm thấy không được tự nhiên. “Tôi không ghét cô, chẳng qua không thích nhìn cô đối xử với em gái cô như vậy”

“Em gái?” Ôn Bội Quân nhẹ giọng nói hai từ này, cười nhạo một tiếng. Cô dừng bước làm cho Nhiếp Chính Bằng suýt nữa đập mặt vào lưng cô. “Được rồi, cậu Nhiếp, cậu không ghét tôi, tôi cũng trình trọng nói cho cậu biết, tôi – cực – kì – ghét – cậu, đáp án này vừa lòng cậu rồi chứ?”

Trong mắt Ôn Bội Quân là sự khinh thường, hèn mọn lẫn chán ghét. Cô không che giấu sự chán ghét của mình với Nhiếp Chí Bằng, tuy nhiên vẫn không hiện ra quá rõ. Trịnh Văn Quân cảm thấy ánh mắt của cô mang theo sự đau đớn. Sự trào phúng lẫn tức giận trong đôi mắt kia khiến cho hắn thấy nao nao, tuy biết rõ Cố An Kỳ đang diễn, nhưng hắn nhìn không được cảm thấy Cố An Kỳ thật sự ghét cậu, mà chính mình lại giống như giẫm lên chỗ đau của cô, mở vết sẹo của cô ra. Hắn chưa bao giờ thấy biểu tình này của Cố An Kỳ nên trong khoảng thời gian ngắn, hắn sững người.

“Có thể đi rồi chứ, cậu Nhiếp?” Cố An Kỳ nhìn Trịnh Văn Quân thất thần, không thèm chờ hắn mở miệng đã gằn từng chữ gọi tên nhân vật của hắn.

Trịnh Văn Quân nhăn mày một cái, lại nhập mình vào vai một lần nữa, nhìn Ôn Bội Quân đang im lặng nhìn mình, hắn nhỏ giọng nói. “Cô ghét Lưu Chân Chân như vậy sao?”

“Cậu Nhiếp đa tình thật, mới gặp qua một hai lần đã nhớ được tên của cô ta rồi.” Ôn Bội Quân châm chọc nói, sau đó không nói gì, ngược lại đi nhanh về phía trước, cũng nhanh chóng giới thiệu “Hai tòa nhà phía trước là căn-tin và phòng thông tin, đối diện là phòng truyền thông, bên cạnh là phòng nghiên cứu. Nhiệm vụ giới thiệu trường học tôi đã hoàn thành. Nếu anh muốn biết những thứ khác có thể tìm Lưu Chân Chân, tôi đi trước.”

Ôn Bội Quân thản nhiên nói, sau đó xoay người rời đi, chỉ lưu lại bóng dáng ngạo nghễ thẳng đứng. Nhiếp Chính Bằng nhìn bóng dáng càng lúc càng xa của cô, mặt nhăn lại.

“Cut! Tốt lắm, cảnh tiếp theo!” Lâm Hạc Quần rất vừa lòng, chỉ cần có Cố An Kỳ thì những cảnh quay đó rất ít khi phải quay lại, mỗi lần quay cô gái này đều sang cảnh rất nhanh.

“An Kỳ, cô...” Trịnh Văn Quân nhăn mặt, mở miệng.

“Hả?” Cố An Kỳ khó hiểu, quay đầu nhìn Trịnh Văn Quân, chờ hắn nói tiếp.

Trịnh Văn Quân nhìn biểu tình của Cố An Kỳ, thở dài một cái rồi nói “Thôi, không có gì đâu.”

Cố An Kỳ nhún vai không hỏi, xoay người đi tới địa điểm quay tiếp.

34. Chương 34: Ký Tên

Sau đó đoàn làm phim quay tiếp mấy tiếng nữa, cho đến khi trời sắp tối cũng chưa quay xong một cảnh. Cũng không biết vì sao, Lâm Hạc Quần vẫn không cảm thấy hài lòng. Chỉ có một cảnh mà anh phải quay đi quay lại mấy lần. Hôm nay trời tối sớm, họ đã lỡ mất thời gian tốt nhất để quay, bây giờ ánh sáng không tốt, xem ra để quay tiếp là rất khó. Lâm Hạc Quần không còn cách nào khác đành phải chọn kết thúc công việc. Quay phim liên tục mấy ngày mọi người cũng đã mệt mỏi, anh cũng nên thả mọi người về nghỉ ngơi, ngày mai dậy sớm tiếp tục quay.

Anh chỉ vừa mới nói “Hôm nay dừng quay ở đây” thì các fan đứng thật lâu bên ngoài hào hứng đi vào. Lúc Cố An Kỳ đến thì mới chỉ có rải rác vài người, không nghĩ mới qua mấy tiếng số người đã nhân lên gấp mấy lần. Chắc những người có mặt gọi điện thoại cho bạn bè mình đến.

Bên ngoài người tuy không ít, nhưng cũng coi như có trật tự, sau khi bị nhân viên ngăn không cho dùng di động cùng máy ảnh thì họ cũng không lấy ra quay phim chụp ảnh nữa, tránh cho việc lộ kịch bản. Họ bị ngăn ở bên ngoài, hét lớn tên thần tượng nhà mình, nếu nghe kĩ, có thể phát hiện phần lớn đều là “Quân Quân”, “Y Dung”, kiểu này xem ra, Trịnh Văn Quân hôm nay sẽ bị phần đông các bông hoa vây quanh.

Cố An Kỳ nheo mắt, cười nhìn Trịnh Văn Quân một cách trêu chọc. Trịnh Văn Quân thấy Cố An Kỳ vui sướng khi người gặp họa, trên mặt lại là buồn bực vài phần, cô gái này...

Bên ngoài tiếng người ồn ào, xem ra là không gặp được người thì sẽ không cho đi.

Diệp Y Dung nghe thấy có người gọi tên của cô ta, dường như là vô cùng hưởng thụ, liếc Cố An Kỳ một cái, cười khiêu khích. Hãy chờ xem, cho dù cô vào nghề lâu hơn tôi, nhưng lượng fan vẫn không bằng tôi. Quay phim tốt ư? Hừ, để làm gì? Người ngoài kia, fan ngoài kia mới đại diện cho địa vị trong giới.

Cố An Kỳ dường như cũng chú ý tới tầm mắt của Diệp Y Dung, cười thân thiện với cô ta, vẻ mặt điềm tĩnh như tâm trạng không hề bị ảnh hưởng, đối với việc không nhiều fan như Diệp Y Dung cũng không biểu lộ một chút bất mãn hay hâm mộ nào.

Cô chỉ im lặng đứng một bên, cười như gió xuân ấm áp, trong bình tĩnh lại lộ ra vài phần thanh nhã, như hoa hồng trắng nở rộ, cao thượng mà lại tao nhã. So với cô, Diệp Y Dung ngồi bên cạnh, ngược lại khí thế lại giảm xuống.

Cô tuy nhìn Diệp Y Dung, nhưng Diệp Y Dung lại cảm thấy, cô không đem mình để vào mắt. Cô ta, chán ghét ánh mắt của Cố An Kỳ, vẻ mặt của cô, cả sự bình tĩnh của cô nữa.

Tống Vũ Trạch nói gì đó vào tai cô ta, Diệp Y Dung hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

Nghe tiếng fan bên ngoài càng ngày càng lớn, dường như còn có chút không kiên nhẫn, Diệp Y Dung khẽ nói thầm một câu. Tống Vũ Trạch chú ý tới vẻ mặt của cô ta, sắc mặt có chút khó coi, thì thầm vài câu bên tai cô ta.

Diệp Y Dung sắc mặt cứng đờ, lập tức đổi lại vẻ mặt tươi cười.

“Cho bọn họ vào đi, họ đợi cũng lâu rồi.” Trịnh Văn Quân liếc mắt nhìn cảnh tượng bên ngoài rồi nói. Kỳ thật bên ngoài nhìn qua rất nhiều người, ước chừng cũng phải lên đến mấy chục. Mùa đông lạnh thế này mà phải đứng nhìn họ (đoàn làm phim) quay phim, không thể nói chuyện cũng thật là làm khó bọn họ (fan). Quay thì cũng xong rồi, lát nữa anh cũng không có việc gì, trò chuyện với fan một lúc cũng không sao.

“Yeah!” Có tiếng vỗ tay từ bên ngoài truyền tới, rồi một đám người lập tức đi vào.

Cố An Kỳ lùi lại vài bước, dần dần tránh xa Trịnh Văn Quân, từ xa xa thờ ơ nhìn anh và Diệp Y Dung bị rất nhiều fan vây quanh. Trợ lý Minh Nhiệm của Trịnh Văn Quân và Tống Vũ Trạch cố gắng bảo vệ nghệ sĩ của mình ở đằng sau, muốn duy trì trật tự.

Tuy hai người bị fan vây quanh đến mức không còn đường đi, song Diệp Y Dung khiến cho người ta cảm thấy không được bình tĩnh cho lắm.

Nhìn Trịnh Văn Quân chắc phải mất rất lâu nữa mới xử lý xong, cô nghĩ không nên đi nhờ xe của anh làm gì. Cô tự thu dọn một chút rồi chuẩn bị ngồi xe về nhà, không nghĩ tới lại bị một cô bé gầy yếu chặn đường: “À ừm... chị An Kỳ, chị có thể ký tên cho em không?”

“Chị?” Cố An Kỳ hơi ngạc nhiên, bây giờ cô không danh tiếng không người hâm mộ, không ngờ là vẫn có người muốn cô ký tên.

“Vâng.” Cô gái gật gật đầu, hai má do khấn trương mà đỏ lên, chờ mong hỏi, “Chị An Kỳ, em rất thích cách diễn của chị, chị có thể cho em xin chữ ký không?”

Cố An Kỳ hoàn hồn, nhận lấy quyển sổ nhỏ từ trong tay cô bé, ký ba chữ “Cố An Kỳ” thật to lên đó, đây cũng không phải là lần đầu tiên cô ký tên, nhưng lại là lần đầu tiên cô ký với danh nghĩa “Cố An Kỳ”.

Cảm giác này... Thật sự rất đặc biệt...

“Em đã xem MV của chị và anh Trịnh Văn Quân đóng rồi, Tiểu Thu trước đây hay

Ôn Bội Quân bây giờ đều vẫn hay như vậy.” Cô bé học sinh nhìn Cố An Kỳ ký tên, giọng nói có chút hưng phấn.

Cố An Kỳ ký xong tên ngẩng đầu, mỉm cười nhìn cô gái, “Có thể nói cho chị biết tên của em không?”

“Tên em là Dư Tri Thu. Dư trong còn lại, Tri trong quen biết, Thu trong mùa thu.” Cố An Kỳ gật gật đầu, ký “To Dư Tri Thu”.

“Cám ơn chị An Kỳ, chị An Kỳ quay phim cố lên nha!” Cô học sinh cười, nhận lấy bản ký tên từ trong tay Cố An Kỳ, thuận thể nắm tay Cố An Kỳ “Buổi ra mắt em nhất định sẽ xem, em cũng sẽ gọi cả bạn bè em xem nữa. Em sẽ luôn ủng hộ chị!”

Cố An Kỳ lặng lẽ cười, lại nói chuyện với cô gái thêm một lúc nữa. Cuối cùng cô bé đó bắt tay cô chào tạm biệt, rồi đi tới một chỗ tụ tập với bạn bè.

Cho đến bây giờ Cố An Kỳ vẫn biết MV bán rất chạy, nhưng cô không biết MV đó còn mang cả người hâm mộ đến cho cô.

Trên đường về nhà, cô nhìn chăm chăm vào tay phải. Rõ ràng đã là trời đông giá rét, nhưng dường như tay cô vẫn còn vương lại chút ấm áp. Cô nhìn cảnh vật không ngừng lùi lại phía sau, môi từ từ cong lên.

Sau khi sống lại, cô đã có fan hâm mộ đầu tiên.

35. Chương 35: Ngủ Ở Trường Quay Cũng Là Một Nghệ Thuật

Thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã đến thứ Hai. Còn có vài cảnh phải quay lại, Cố An Kỳ cũng khấn trương tiến hành quay, mấy tập vừa rồi Ôn Bội Quân và mẹ có khá nhiều cảnh diễn nên đoàn làm phim cũng không cho cô quá nhiều thời gian nghỉ ngơi.

Nói chung, diễn viên phải quay rất nhiều cảnh trong một ngày, nếu tạo hình giống nhau thì diễn viên tuyệt đối không được ngủ, bởi vì một khi đã ngủ, tư thế ngủ có thể thay đổi, sẽ làm hỏng kiểu tóc và trang phục ban đầu, đến lúc quay mới đi chỉnh sửa lại thì mất rất nhiều thời gian.

Chẳng qua Cố An Kỳ là trường hợp đặc biệt. Vào lúc không phải diễn, cô sẽ tự động đi tìm nơi có mái che tránh gió, ngồi thẳng mà ngủ, vừa không làm hỏng kiểu tóc, cũng sẽ không làm rối loạn trang phục.

Tư thế ngủ độc đáo này làm cho không ít người thấy phải há hốc mồm, nếu không thấy cô nhắm mắt, phần lớn đều nghĩ cô còn thức. Đoan đoan chính chính, đúng là không thể nhìn ra là cô đang ngủ.

Kỳ thật Cố An Kỳ không phải mới đầu đã làm được như vậy, chẳng qua việc phải quay phim rất nhiều làm cô cũng quen ngủ kiểu này, khả năng quay phim ở đâu ngủ ở đó cứ như vậy mà thành. Dựa vào cách ngủ độc đáo này, thời gian ngủ của cô cũng không ít, ngủ cũng luôn đủ giấc.

Tiếp theo tập này là quay cảnh của Diệp Y Dung, Cố An Kỳ ngồi tại chỗ, nhắm mắt nghỉ ngơi một lát.

Vì thế Trịnh Văn Quân vừa tới đã thấy dáng vẻ đang ngủ của Cố An Kỳ. Thở dài, anh bảo Minh Nhiệm đi lấy cho Cố An Kỳ một cái chăn mỏng, trời này ngủ mà không đắp chăn rất dễ bị cảm lạnh.

Trịnh Văn Quân cho tới bây giờ mới chỉ nghe nói tới dáng ngủ của Cố An Kỳ chứ chưa bao giờ nhìn thấy, lúc này đúng là cơ hội.

Lúc cô ngủ và không ngủ có sự khác biệt rất lớn, khi thức cô luôn như nữ vương kiêu ngạo đứng trên đỉnh núi, đôi mắt giảo hoạt híp lại, lạnh nhạt mà lại tự tin đối diện với mọi người mọi việc, trông mắt luôn bình tĩnh không gợn sóng tựa hồ biểu thị tất cả đều không thoát khỏi dự đoán của cô. Nụ cười của cô ôn hòa mà lại mang thêm phần xa cách, cho dù Trịnh Văn Quân quen biết cô lâu như vậy nhưng có lúc cũng không đoán được cô đang nghĩ gì.

Nhưng khi ngủ cô lại lặng lẽ như người gỗ bất động, lông mi dài phủ xuống như chiếc quạt che khuất bóng, nhìn qua điềm tĩnh mà lại khiến người ta thương tiếc.

Cố An Kỳ lập tức mở mắt, thấy Trịnh Văn Quân đang đánh giá mình, thản nhiên chào hỏi: “Hôm nay không phải anh không phải quay sao? Sao lại đến đây?” Trong tập đầu tiên, kỳ thật số cảnh có mặt Trịnh Văn Quân cũng không tính là nhiều, chủ yếu chỉ xuất hiện trong bữa tiệc với ở trường học mà thôi. Hai cảnh này anh đã quay xong, Cố An Kỳ không ngờ anh vẫn đến trường quay.

“Tĩnh rồi à?”

“Ừ...” Cố An Kỳ gật đầu, ngồi thẳng dậy. Kỳ thật lúc anh tới gần cô đã tỉnh rồi. Cô miễn cảm từ nhỏ, sự phòng bị cũng rất cao. Chỉ cần có người đến gần cô, cho dù ngủ say thế nào cô cũng có thể cảm nhận được. Trịnh Văn Quân đến đây lâu như vậy tất nhiên là cô phát hiện ra.

Cố An Kỳ vừa ngủ dậy, đầu óc còn hơi hỗn loạn nên không muốn nói chuyện, mà Trịnh Văn Quân cũng không biết mở miệng như thế nào nên không khí giữa hai người lúc đó hơi xấu hổ.

“Linh cái leng keng linh cái leng keng đồng...” Di động Cố An Kỳ đứng lúc vang lên, phá vỡ không khí xấu hổ vừa rồi. Cô chào Trịnh Văn Quân tỏ ý xin lỗi, xoay người nghe điện thoại.

“An Kỳ An Kỳ, là em.” Bên tai truyền đến giọng nói hưng phấn của Tạ Vũ Phi.

“Thông qua thử giọng đúng không, chúc mừng em.” Cố An Kỳ cười nói, nghe giọng là có thể biết Tạ Vũ Phi đã qua, giành được nhân vật kia.

“Ồ? Sao chị biết em thông qua thử giọng?” Tạ Vũ Phi kinh ngạc hỏi, “À! Đúng rồi, An Kỳ, em nói cho chị biết nha. Động tác vẫy tay trước mắt lần trước chúng ta tập ý, trong buổi thử giọng có kiểm tra thật luôn! May mà đã chuẩn bị trước. An Kỳ, chị thật giỏi, đoán được cả đề kiểm tra.”

“Ha ha...” Cố An Kỳ cười không nói tiếp, cẩn thận nghe Tạ Vũ Phi nói lại quá trình thử giọng.

“An Kỳ, thứ năm chị về một lúc nhé, em mời chị ra ngoài ăn cơm để cảm ơn chị đã giúp em qua buổi thử giọng.” Tạ Vũ Phi tính một chút, thứ Năm đã chiếu tập đầu tiên, Cố An Kỳ chắc sẽ có thời gian nghỉ ngơi.

“Ừ được, cứ vậy đi. Thứ Năm gặp.” Cố An Kỳ nói chuyện với cô ấy thêm lúc nữa rồi mới cúp điện thoại.

Khi xoay người đi ra khỏi ngõ nhỏ thì đột nhiên có một cậu bé chạy vọt vào, va vào Cổ An Kỳ, sau đó không đứng vững nên té ngã. Cổ An Kỳ liếc nhìn cậu bé kia, xem ra nhiều nhất mới có năm sáu tuổi. Chẳng lẽ là diễn viên của đoàn làm phim? Sao cô không nhớ hôm nay có cảnh diễn cần trẻ em nhỉ?

“Cô xin lỗi, cháu không sao chứ?” Cổ An Kỳ cũng không nghĩ nhiều, nâng cậu bé lên, cẩn thận giúp nó phủi bụi, “Cháu có bị đau ở đâu không?”

Cậu bé lắc đầu, chỉ yên lặng nhìn Cổ An Kỳ, chớp chớp đôi mắt màu hổ phách.

“Cậu bé, bố mẹ cháu đâu? Có phải cháu bị lạc không?” Cổ An Kỳ ngồi xổm xuống hỏi.

Cậu bé vẫn im lặng như trước, chỉ lắc đầu lần nữa, ánh mắt hổ phách vẫn lảng lảng nhìn Cổ An Kỳ. Cổ An Kỳ không còn cách nào khác, chỉ đành mang thằng bé về đoàn làm phim, đợi lát nữa lại nhờ nhân viên hỏi hộ xem có ai lạc con hay không.

“Con yêu, con yêu con chạy đâu rồi?” Chị Trương chạy vọt đến bên cạnh Cổ An Kỳ ôm chặt lấy thằng bé, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, “Có biết mẹ lo lắng lắm không? !”

Cậu bé vỗ vỗ lưng chị Trương như an ủi, sau lại chỉ chỉ Cổ An Kỳ.

Chị Trương gương mặt nhìn Cổ An Kỳ, hơi nhú mày, ôm cậu bé vào trong ngực, thúc giục nó rời đi.

36. Chương 36: Phải Chuyển Nhà

Cổ An Kỳ cũng không quá để ý, sau này cô mới biết cậu bé kia là con chị Trương. Theo như mấy câu chuyện phiếm mà nhân viên hay nói thì chị Trương đã li hôn, một mình nuôi con lớn lên quả thật cũng không dễ gì. Con của chị ấy mới năm tuổi, còn đi học nhà trẻ, để tiện chăm sóc thì đôi khi chị Trương đi làm cũng mang con đến đoàn làm phim. Đứa bé kia cũng yên tĩnh không đùa nghịch lung tung. Mọi người cũng hiểu được nỗi khó xử của chị Trương cộng thêm đứa bé cũng ngoan ngoãn nên cũng để mặc đứa bé ngồi một chỗ xem diễn.

Dáng người cậu bé có vẻ nhỏ, hơn nữa thích ở trong góc, lại không thích gặp người lạ nên Cổ An Kỳ chưa bao giờ gặp được. Sau vài lần quay phim, Cổ An Kỳ cũng thấy thấp thoáng bóng dáng đứa bé kia tránh sau cây cột nhìn mọi người quay phim, nhưng quay xong thì lại không biết bé đã trốn đi từ lúc nào.

Chuyện này đối với Cổ An Kỳ mà nói thì chỉ là một nốt nhạc đệm nên cô không đặt trong lòng. Cộng thêm việc mấy ngày dậy sớm quay phim làm cô sức tàn lực kiệt không còn hơi sức đâu mà quan tâm mấy chuyện khác.

Nháy mắt đã đến thứ Tư, đây chính là buổi ra mắt phim mà mọi người mong chờ, đoàn làm phim hôm nay được nghỉ sớm, mọi người đều tự về nhà chuẩn bị xem buổi công chiếu, nhân tiện tặng rating cho phim luôn.

Nhà Cổ An Kỳ không có tivi, xem bằng máy tính thì không được tính vào rating, nên cô vừa về đến nhà thì rửa mặt rồi ngủ không biết trời đất là gì.

“Linh cái leng keng linh cái leng keng đông...” Cổ An Kỳ vươn tay ra khỏi chăn, sờ soạn tủ quần áo bên cạnh, tìm được di động.

“Alo, tôi là Cổ An Kỳ.” Cổ An Kỳ tiếp nhận cuộc điện thoại.

“An Kỳ, có rating của bảo vệ cô bé lọ lem rồi, 15.3%.” Từ đầu bên kia truyền đến giọng nói của Trịnh Văn Quân, dường như còn mang theo vui sướng không kiềm chế được.

“Ừ...” Cô bình thản lên tiếng. Bị cuộc điện thoại này quấy nhiễu làm cô cũng không buồn ngủ nữa, khoác áo khoác đi xuống giường. Trên sàn gỗ vang lên tiếng bước chân “Loẹt quẹt loẹt quẹt”, nhưng đã quá quen với nó nên Cổ An Kỳ không thèm để ý, tiếp tục đi tìm vài lá trà.

“Có không ngạc nhiên sao? Thành tích trong buổi ra mắt này coi như đã nằm trong top mười trong năm nay. Có thể còn lọt top ba nữa đó.” Cổ An Kỳ không ngạc nhiên lại làm cho Trịnh Văn Quân sửng sốt.

“Ừ...” Cô chuyển sang chế độ loa ngoài, trả lời cho có lệ, tự pha cho mình một ly trà đặc để nâng cao tinh thần.

Trịnh Văn Quân nhận ra Cố An Kỳ không thêm đề ý, vì thế lập tức nói sang chuyện khác nhằm lôi kéo sự chú ý của cô: “Cô biết trong tập này raiting cao nhất là ở đoạn nào không?”

“Không có hứng đoán.” Cố An Kỳ hai tay cầm ly trà, thản nhiên nhấp từng ngụm nhỏ, hai mắt híp lại, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

“...” Trịnh Văn Quân đột nhiên không biết nói gì nữa, lúc quay phim Cố An Kỳ cố gắng như vậy, vốn tưởng rằng cô làm thế vì đề ý đến raiting, nhưng không ngờ cô không thêm đề ý, giống như cô chỉ quan tâm đến quá trình quay, còn sau đó thành tích thế nào không liên quan đến cô.

“Còn chuyện gì không? Nếu không còn chuyện gì tôi cúp máy đây ?” Phí điện

thoại cũng không rẻ, tiền lương cô còn chưa nhận được nên phải chi tiêu tiết kiệm.

“Chờ đã, đoạn raiting cao nhất là sau khi Diệp Y Dung rời đi, cô và tôi tranh chấp.”

“Hả?” Cố An Kỳ hơi hơi nhú mồm, điều này đúng là nằm ngoài dự đoán của cô, cô vẫn nghĩ là cảnh “Ôn Bội Quân giáo huấn Lưu Chân Chân” chứ.

“Có thời gian thì lên trang web xem đi, đúng rồi phó đạo diễn bảo tôi nói với cô hôm nay được nghỉ một ngày, không cần đến đoàn làm phim. Được rồi không nói nữa tôi cũng phải đi ngủ đây. Cả đêm ngồi đợi thu raiting đã được ngủ đầu.” Trịnh Văn Quân cả đêm không ngủ, dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh đảm nhiệm vai nhân vật chính. Nhân vật chính là người có ảnh hưởng lớn nhất đến raiting. Nếu tập này raiting cao, đương nhiên là chuyện tốt, nhưng nếu thấp... vậy thì anh sẽ gánh trên lưng tiếng xấu nam chính raiting thấp. Dù cho bộ phim mới có xảy ra vấn đề gì thì anh cũng không thoát khỏi liên quan.

“Ừ, anh đi ngủ trước đi.” Cố An Kỳ ngắt điện thoại.

Đã ngủ mười lăm tiếng, nếu lại ngủ nữa thì sẽ không tốt, Cố An Kỳ dù sao cũng không ngủ được nữa, quyết định ra khỏi giường nấu chút đồ nhét cho no bụng. Nước đường nóng chảy xuống dạ dày làm cô ấm hơn một chút. Dạ dày của cô không tốt nên Cố An Kỳ luôn cẩn thận, cho dù ở trường quay thì cũng luôn mang theo túi trà gừng cùng ít đồ ăn nhẹ.

“Cốc cốc cốc...” Cửa phòng bị gõ vài lần. Gì vậy? Mới sáng sớm ra ai đã đến? Cố An Kỳ hơi khó hiểu, chậm rãi mở cửa phòng.

“Dì Trương, có chuyện gì vậy?” Cố An Kỳ nhìn vợ của chủ nhà cho thuê phòng trước mắt, trong lòng buồn bực, nếu nói đến tiền thuê nhà thì cô đã ứng trước rồi mà.

“À, An Kỳ này, dì mới được thông báo là nơi này sắp bị phá bỏ, cháu xem...”

Cố An Kỳ ngẩn người, cô đúng là không nghĩ tới chuyện ngõ này sẽ bị phá bỏ : “Hả, phá bỏ? À vâng, dì Trương, cháu biết rồi, cháu sẽ nhanh chóng thu dọn chuyển ra ngoài.”

Mỗi gia đình trong ngõ này đều đối xử rất tốt với Cố An Kỳ, bởi vì Cố An Kỳ tuổi còn nhỏ, cộng thêm đáng vẻ ngoan ngoãn nên rất được mấy người lớn tuổi yêu quý. Ở đây, mọi người đều xem cô như người một nhà, vô cùng chăm sóc. Mới ở đây hai tháng nhưng Cố An Kỳ đã quen với nó, đột nhiên bảo cô phải chuyển đi thì đúng là có hơi đột ngột.

“Việc này cũng không gấp, cháu cứ từ từ tìm, dù sao mấy tháng nữa mới phá bỏ. Dì chỉ báo trước để cháu có thêm nhiều thời gian chuẩn bị thôi.”

Dì Trương nói, nhân tiện lấy ra một ít tiền, “Này, đây là tiền thuê nhà lần trước cháu đưa cho dì, chỗ này sắp phá đi, dì Trương cũng không phải người không biết phải trái, tiền này trả lại cho cháu.”

“Sao có thể như thế chứ, cháu đã ở đây hai ba tháng rồi, tuy chỗ này sẽ phá đi nhưng tiền thuê cháu vẫn phải đóng mà.” Cố An Kỳ đem tiền trả lại cho dì Trương.

“Dì Trương cũng biết cháu khó xử, từ trước đến nay cháu luôn là đứa bé hiểu biết. Công việc đi sớm về khuya cũng vất vả cho cháu. Tiền này cháu cứ giữ bên người mà dùng.” Dì Trương thật ra không biết Cố

An Kỳ là diễn viên, chỉ biết cô hay đi sớm về khuya, dường như cũng chẳng kiếm được bao nhiêu nên vô cùng đau lòng cho cô.

Hai người tranh chấp một lúc, cuối cùng Cố An Kỳ vẫn phải nhận lại tiền thuê nhà.

“Vâng... Cảm ơn dì Trương” Cố An Kỳ ngoan ngoãn gật đầu.

“Thế này mới đúng!” Dì Trương cười cười, lại cầm tay Cố An Kỳ liên miên cẩn thận nói một hồi. Con gái bà đều ở nước ngoài, lâu lâu mới trở về một lần. Bà chăm sóc Cố An Kỳ như con gái mình, lần này chuyển đi cũng không biết đến khi nào thì mới có thể gặp lại, nếu được, bà hi vọng Cố An Kỳ có thể bên cạnh bà đến lúc chỗ này bị phá bỏ.

Nói trong chốc lát, dì Trương bị hàng xóm bên cạnh gọi đi.

Cố An Kỳ nhìn căn phòng nhỏ cô vất vả sắp xếp, thở dài thật sâu. Hoàn cảnh ở đây rất hợp với sở thích của cô, giao thông cũng thuận tiện, cho dù phải đi đến trường quay hay đài truyền hình đều có thể bắt xe rất nhanh. Cái chính là, ngõ này khá phức tạp, cho dù có paparazzi theo dõi cũng rất khó để theo sát cô, bởi vì những người trong ngõ sinh ra ở đây nên có ý thức cảnh giác rất cao, sẽ dạy dỗ những tên paparazzi một trận rồi đuổi đi.

Ai, kế hoạch không cần được biến hóa, xem ra bây giờ lại xuất hiện thêm một vấn đề nữa cần quan tâm rồi.

37. Chương 37: Ngôi Sao Cũng Là Người Thường

Cố An Kỳ suy nghĩ, vẫn cảm thấy nên sớm chuyển ra ngoài thì tốt hơn. Nơi này sắp phá bỏ có nghĩa sẽ có nhiều người ra người vào. Người xuất hiện nhiều, paparazzi mà trà trộn vào thì khá là phiền toái.

Tuy dì Trương nói không cần chuyển đi vội nhưng với cô mà nói thì lại vô cùng gấp gáp. Việc này phải giải quyết nhanh chóng, càng sớm chuyển đi càng tốt. Ai... Tiền thuê nhà ở đây có thể nói là rất hợp lý, bây giờ muốn thuê phòng có diện tích tương đương như vậy thì cũng phải mất ít nhất mấy tháng tiền thuê nhà, cộng thêm chuyện để tránh paparazzi cô còn phải tìm nơi nào có biện pháp bảo vệ tương đối tốt, tiền thuê lại tăng thêm vài lần. Hiện tại cô mới chỉ là diễn viên hạng ba quèn mà thôi, lương của phim mới cũng chưa được phát, mấy ngày nay đã phải rất tiết kiệm rồi, giờ lấy đâu ra nhiều tiền như vậy chứ.

Ai, đời trước số tiền kiếm được đủ để cô ăn uống mấy đời, không ngờ đời này cô phải thắt lưng buộc bụng mà sống. Cái chính của chuyển nhà không phải là nằm ở nhà, mà nằm ở tiền.

Cố An Kỳ day huyệt thái dương, cảm thấy thật đau đầu.

“Linh cái leng keng linh cái leng keng đồng...” Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, Cố An Kỳ nhìn hai chữ “Âu Dương hồ ly” hiện lên, lập tức nhíu mày. Từ khi cô làm việc cùng Dương Văn Lâm thì không hề liên lạc với Âu Dương Thừa nữa, có việc gì cũng do Dương Văn Lâm nói lại, anh ta gọi điện thoại tới làm gì?

“Alo, xin chào, tôi là Cố An Kỳ.”

“An Kỳ, tôi là Âu Dương Thừa.” Giọng nói hơi trầm của Âu Dương Thừa từ bên kia điện thoại truyền đến, “Hôm nay cô không phải quay phim đúng không?”

Giọng điệu nói chuyện của Âu Dương Thừa trước sau như một, luôn mang theo chút lười biếng, tuy nhiên Cố An Kỳ lại biết Âu Dương Thừa trước khi làm chuyện gì cũng đều đã điều tra hết rồi, lần này chắc chắn cũng đã nắm được lịch trình của cô. Cô rót cho mình thêm chút trà, ngồi tựa vào đệm.

“Âu Dương tiên sinh tìm tôi có việc sao?” Cố An Kỳ cũng không dong dài, hỏi thẳng.

“Hôm nay có thời gian không, đến công ty một chuyến đi.”

“Khi nào?” Cô thản nhiên uống chút trà, cũng không vòng vèo.

“Càng sớm càng tốt.” Âu Dương Thừa nheo lại cặp mắt hồ ly, ngón tay như có như không gõ lên mặt bàn. A, đến lúc đó tình huống chắc chắn sẽ rất thú vị. Chỉ cần nghĩ đến dáng vẻ hai người kia anh lại cảm thấy đứng ngồi không yên.

“Được, tôi biết rồi.” Cố An Kỳ thờ ơ trả lời, gác điện thoại.

Việc chuyển nhà cứ để tính sau đi, bây giờ công việc quan trọng hơn.

Âu Dương Thừa mỗi lần tìm cô đều không có chuyện gì tốt, mà trực giác nói cho Cố An Kỳ biết lần này cũng thế, cô phải cẩn thận để ứng phó. Mà thôi, bình đến tướng đỡ, nước đến đất chặn. Ít nhất hiện tại cô vẫn còn giá trị lợi dụng đối với Âu Dương Thừa, anh ta sẽ không đến mức làm hại cô.

Cố An Kỳ suy nghĩ, tìm qua vài đồ trang sức trang nhã, mang theo chiếc mũ len màu xám rồi ra khỏi nhà.

Để tiết kiệm tiền nên cô định ngồi xe buýt.

Bên cạnh có hai nữ sinh cũng đang đợi xe lên nhìn Cố An Kỳ, lén lút nói với nhau: “Ai, cậu nói cô ấy có phải người diễn Ôn Bội Quân hay không?”

“Ày, chắc không phải đâu, mình tinh không phải đều đeo kính râm để ngụy trang hay sao?”

“Không phải đâu, tớ thấy rất giống.”

Cố An Kỳ nghe thấy hai người nói chuyện nhưng không nói gì, chỉ im lặng ngồi trên ghế nghỉ ngơi.

“À ừm, xin hỏi chị có phải Ôn Bội Quân không?”

Cố An Kỳ liếc nhìn hai cô gái, lại nhìn bốn phía xung quanh. Không ngoài dự đoán của cô, mấy người chờ xe cũng đang lên xem xét tình huống bên này.

“Ôn Bội Quân ư? Xin lỗi, chị nghĩ các em nhận nhầm người rồi.” Cố An Kỳ ôn hòa nói, thản nhiên mỉm cười lễ phép.

“A, xin lỗi xin lỗi.” Cô bé áo đỏ đỏ mặt, lập tức kéo tay cô gái bên cạnh chạy sang một bên, vừa đi vừa căn nhắc, “Đấy, tớ đã nói là không phải rồi mà cậu không tin cơ! Thấy chưa, bây giờ làm trò cười rồi đó. Mình tinh như người ta sao có thể ngồi chờ xe buýt được chứ! Tất nhiên là phải có tài xe riêng đưa đón rồi!”

Hai cô gái vừa nói vừa đi sang góc khác, cách Cố An Kỳ khá xa.

Cố An Kỳ nghe thấy lời của cô bé kia đúng là dở khóc dở cười. Mình tinh cũng là người thường, không có tiền, tất nhiên cũng phải đi xe buýt. Kỳ thật mình tinh cũng không phải sung sướng như mọi người nghĩ. Đối với ngôi sao hạng ba như cô mà nói, có nhà để ở đã là tốt lắm rồi.

Lại nghĩ tới chuyện chuyển nhà, cô bắt đầu dĩ lắc lắc đầu.

Dọc theo đường đi ngồi cạnh ba người nhưng cũng không ai lại hỏi cô có phải “Cố An Kỳ” hay không, chẳng qua bị chú ý thì cô cũng không tránh được.

Xem ra tập phim này cũng được đón nhận không ít, ít nhất trên đường đi cũng có người nhận ra cô là nhân vật trong đó.

Cố An Kỳ nhìn tấm biển quảng cáo bay trên cao, rồi lại lặng lẽ nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ dần dần lùi về phía sau. Tấm biển quảng cáo này ban đầu thuộc về “Lâm Huyền Di”, nhưng dần dần bị thay bằng những ngôi sao có tên tuổi khác. Lâm Huyền Di, đang dần bị người ta quên lãng...

Cố An Kỳ cũng không buồn, cũng không khó chịu. Bởi vì cô tin tưởng không lâu sau, ở vị trí đó sẽ treo quảng cáo của “Cố An Kỳ”.

Cô một ngày nào đó sẽ trở về, sẽ trở về vị trí vốn thuộc về cô.

Cô chắc chắn tin như vậy.

Đến trạm, Cố An Kỳ xuống xe rồi lại đi bộ một đoạn đường, cuối cùng mới đến công ty. Cô đứng ở cửa thang máy đợi một lát, sau đó lên tầng tầng 12 nơi làm việc của Âu Dương Thừa.

Lúc Cố An Kỳ vào văn phòng của Âu Dương Thừa thì anh ta đang xem xét văn kiện.

“Cô ngồi trước đi, chờ lát nữa người đến đông đủ rồi nói.”

Đám người đến đông đủ? Còn có người khác đến? Cố An Kỳ nhú mày, nhìn Âu Dương Thừa cười càng ngày càng có thâm ý. Cô cũng không hỏi gì, chỉ xoay người ngoan ngoãn ngồi xuống ghế dựa yên lặng chờ người còn lại.

Âu Dương Thừa nhìn phản ứng của Cố An Kỳ, hơi híp mắt. Cố An Kỳ bình tĩnh hơn so với tưởng tượng của anh. Về mặt của cô cực kì thần nhiên, không có chút khẩn trương nào. Cô chỉ im lặng ngồi một chỗ, đối với sự đánh giá của anh không hề lảng tránh mà còn mỉm cười nhìn lại.

Cố An Kỳ, quả thật là người thú vị.

38. Chương 38: Tiếng Xấu Chu Á Kiệt

Đợi khoảng 10 phút, ở cửa ra vào xuất hiện một người đàn ông mặc tây trang, sắc mặt anh ta hơi tái, mang theo chút bệnh trạng. Người này gầy như da bọc xương, dường như gió thổi qua cũng có thể ngã. Nhưng nếu vì vậy mà nghĩ anh ta là người yếu ớt dễ bắt nạt thì sai hoàn toàn. Người này tuy bề ngoài nhìn qua trông vô hại nhưng ánh mắt rất sáng, thi thoảng lại vô cùng sắc bén, tuyệt đối là một nhân vật tàn nhẫn.

Cố An Kỳ vừa nhìn thấy người thì lập tức nhú mày. Cô biết anh ta, người này tên là Chu Á Kiệt, trong giới giải trí cũng coi như nổi tiếng. Tuy nhiên danh tiếng cũng không phải được tốt đẹp cho lắm.

Anh ta là một cao thủ trong việc đào tạo sao, Cố An Kỳ đã từng được lĩnh ngộ thủ đoạn của anh. Trong một tháng anh ta có thể tạo cho ngôi sao dưới tay mình đủ loại scandal, hơn nữa còn cam đoan tất cả sẽ được lên trang nhất, chẳng qua scandal này tốt hay xấu thì anh ta không hề quan tâm, mục tiêu của anh ta là giúp cho nghệ sĩ nổi tiếng trong thời gian ngắn nhất.

Ngày trước cô còn nghe nói một vị mỹ nữ nổi tiếng dưới tay anh ta đột nhiên nói vì mấy scandal anh ta tạo ra khiến cô bị áp lực tâm lí, mất ngủ hàng đêm, sau khi dùng thuốc ngủ quá liều thì suýt chút nữa mất mạng.

Tin tức này cũng không biết là thật hay giả, nhưng sau đó Tổng Chi Chi và Chu Á Kiệt như đã bị đuổi giết, bốc hơi khỏi làng giải trí không thấy tăm hơi, cũng chưa từng xuất hiện lại. Sao lần này lại bị Âu Dương Thừa gọi đến chứ? Muốn tái xuất giang hồ sao?

Cố An Kỳ nhìn sâu vào Âu Dương Thừa, càng cảm thấy mình không thể nhìn thấu con hồ ly kia.

”Ngồi xuống cả đi. Ngồi rồi nói sau.” Âu Dương Thừa mời hai người ngồi xuống.

”An Kỳ, cô cũng biết Dương Văn Lâm gần đây phải đi theo Tô Dật Phàm ra nước ngoài để chụp ảnh trang bìa cho một vài tạp chí, có thể không lo cho cô được nữa, cho nên tôi mời Chu Á Kiệt Chu tiên sinh làm quản lí mới của cô. Chu tiên sinh là đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong giới, nếu hợp tác tốt với anh ấy, cô nhất định sẽ được lợi rất nhiều.”

”Á Kiệt, anh cũng thấy đấy, Cố An Kỳ gần đây đang diễn bộ phim được hưởng ứng khá tốt tên là Bảo vệ cô bé lọ lem, cô ấy là diễn viên rất có tiềm năng. Tôi tin chỉ cần anh chịu ra tay giúp, cô ấy nhất định có thể đạt được vị trí rất cao.”

Âu Dương Thừa nói hai tràng dài nhưng chẳng có nội dung gì, toàn là lời khen, kỳ thật cũng như chưa nói. Chu Á Kiệt không nghe lời anh ta nói, nhìn vào mắt Cố An Kỳ, lạnh lùng nói: “Đây là nghệ sĩ anh đưa cho tôi sao?”

Âu Dương Thừa híp ánh mắt hoa đào gật gật đầu, môi mỏng cong lên như có như không.

Chu Á Kiệt cẩn thận đánh giá Cố An Kỳ, phê phán không lưu tình: “Khuôn mặt phổ biến, dáng người bình thường, diễn xuất cũng khá tốt, tuy nhiên không biết có phải khả năng thật hay không, khí chất miễn cưỡng cho qua, nhưng không nổi bật lắm. Nếu không có người chuyên nghiệp uốn nắn, xác suất gặp may trở thành đại minh tinh còn thấp hơn trúng xổ số. Âu Dương tiên sinh nếu thật muốn đào tạo cô ấy để sau này cạnh tranh với các sao công ty khác, sợ là phải đầu tư không ít.”

Lời nói của Chu Á Kiệt mang theo châm chọc, từ nào cũng vô cùng sắc bén, coi Cổ An Kỳ không đáng một đồng. Phong cách nói chuyện khá ngạo mạn, cho rằng chuyện Cổ An Kỳ trở thành một đại minh tinh là điều không thể. Anh ta mở miệng, định nói thêm gì đó nhưng lại bị Cổ An Kỳ cướp lời.

“Âu Dương tiên sinh, ” Cổ An Kỳ phủi bụi vô hình trên người, cười khê đứng lên, giọng điệu nhẹ nhàng chậm chạp mà lại bình tĩnh, “Tôi nghĩ có một số việc vẫn nên đợi Dương tiên sinh về rồi nói sẽ tốt hơn.”

“À, vì sao?” Âu Dương Thừa neho mắt, chờ đáp án của Cổ An Kỳ.

“Chu tiên sinh không tin tôi, tôi cũng hoài nghi anh ta, như vậy thì quan hệ hợp tác sẽ không duy trì được lâu.” Cổ An Kỳ thẳng thắn giải thích, cô đúng là không có hứng quanh co với Âu Dương Thừa. Cô quay đầu nhìn Chu Á Kiệt thấy trong mắt đối phương có cùng suy nghĩ.

“Văn Lâm một thời gian dài nữa mới trở về, trước đó cứ để Á Kiệt làm quản lí của cô.” Âu Dương Thừa dường như không nghe thấy Cổ An Kỳ và Chu Á Kiệt bất mãn, cũng như không để ý kiến của hai người trong lòng, “Tôi tin vào năng lực của cả hai người, nếu có thể hợp tác thành công, nhất định sẽ trở thành một đội tuyệt vời.”

Âu Dương Thừa nhìn hai người tức giận rời khỏi văn phòng của anh ta, hơi nghiêng đầu neho mắt.

Anh không phủ nhận, Dương Văn Lâm là một quản lí xuất sắc, cũng rất mát tay, xử lý mọi việc đều biết chừng mực ở đâu, chẳng qua anh ta không bốc đồng, tất cả đều đặt nghệ sĩ lên đầu. Bảo vệ, che chở quá nhiều đôi khi cũng làm hại hạt giống tốt.

Âu Dương Thừa không quên lời Cổ An Kỳ đã nói, cô nói cô phải giẫm Hứa Toa Toa ở dưới chân. Bắt đầu từ lúc đó, Âu Dương Thừa biết cô là người có dã tâm. Cô muốn thành công, lại còn thành công trong khoảng thời gian ngắn, Dương Văn Lâm chắc chắn không thể giúp cô hoàn thành, bởi Dương Văn Lâm theo chiến lược ổn định không thể giúp cô trong khoảng thời gian ngắn đột phá hình tượng bản thân, thu hút nhiều người hâm mộ.

Chu Á Kiệt không phải người đơn giản, anh ta cũng có dã tâm. Âu Dương Thừa hôm nay đi nước cờ này vô cùng nguy hiểm, là thành công hay thất bại còn rất khó nói, nhưng anh có một dự cảm: Mục tiêu của Cổ An Kỳ phải có dã tâm của Chu Á Kiệt trợ giúp mới có thể thực hiện được, không những thế còn thành công vang dội.

Hai người kia chắc chắn sẽ có nhiều màn hay, anh...vô cùng chờ mong.

Âu Dương Thừa đã quyết định là làm, không gì có thể thay đổi được. Tư liệu về Cổ An Kỳ tư liệu rất nhanh đã được chuyển đến tay Chu Á Kiệt.

Cổ An Kỳ sớm ra khỏi văn phòng Âu Dương Thừa, nhưng trong lòng như tồn tại một cái mụn, rất khó chịu. Chuyện này đối với Cổ An Kỳ mà nói quá hoang đường, cô không hiểu vì sao Âu Dương Thừa lại đổi quản lí cho cô, mà lại còn đổi thành tên Chu Á Kiệt tiên sinh danh tiếng xấu này nữa.

“An Kỳ, sắc mặt chị không tốt lắm, xảy ra chuyện gì sao?”

Đang chuẩn bị đi ăn cơm Tạ Vũ Phỉ cẩn thận hỏi.

“Không có việc gì lớn cả...” Cổ An Kỳ vừa hút đồ uống vừa cố gắng đè nén ức chế trong lòng.

“An Kỳ, chị biết không, nam chính của hoa mai lần này đã xác định là Tô Dật Phàm Tô thiên vương đó!”

“Tô Dật Phàm? Anh ta không phải còn ở nước ngoài mấy tháng nữa sao?” Cổ An Kỳ nhú mày.

“Hả? Không phải đâu, lúc em thử giọng anh ấy còn xuất hiện mà. À, điều chị nói là khoảng thời gian trước, hình như nghe nói lúc đó anh ấy đi nước S chụp ảnh trang bìa gì đó.”

Lúc này Cổ An Kỳ coi như đã hiểu hoàn toàn, cô bị Âu Dương Thừa chinh ! Anh ta nhất định là cố ý làm vậy ! Tô Dật Phàm ở trong nước, như vậy Dương Văn Lâm cũng sẽ không ra nước ngoài.

Âu Dương Thừa, rốt cuộc thì tại sao anh phải làm như vậy.

“An Kỳ An Kỳ, em nói cho chị nghe nha, trí nhớ của Tô thiên vương thật tốt, anh ấy vẫn còn nhớ khóa học vô hình của chúng ta lần trước. Anh ấy còn bảo em cố lên trước khi diễn đó!” Đáng vẻ hiện tại của Tạ Vũ Phỉ không khác gì một fan hâm mộ.

Cố An Kỳ cười cười, yên lặng nghe Tạ Vũ Phỉ nói chuyện, nhưng suy nghĩ càng bay càng xa. Vốn định nhờ Dương Văn Lâm tìm phòng ở giúp cô, bây giờ xem ra là công dã tràng.

Hai người ăn hai chén bún thang nóng hổi, sau đó liền chia tay ai về nhà người nấy.

Đi một mình ở đầu đường, Cố An Kỳ hà hơi làm ấm hai tay, tất cả suy nghĩ trong đầu chỉ xoay quanh làm thế nào để giải quyết vấn đề chuyển nhà và chuyện quản lí.

“Linh cái leng keng linh cái leng keng đông...” Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên. Cố An lấy điện thoại di động ra, sau khi nhìn vào tên người gọi thì không khỏi nhướn mi.

Số lạ? Là ai?

39. Chương 39: Paparazzi? Sắc Lang?

Cố An Kỳ nhú mào, cũng không nghĩ nhiều lập tức nhận điện thoại: “Xin chào, tôi là Cố An Kỳ.”

“Cố tiểu thư, là tôi, Chu Á Kiệt.” Giọng nói lạnh lùng mà xa cách của Chu Á Kiệt từ điện thoại truyền tới, “Tôi đã xem qua tư liệu của cô, theo như trên này viết thì cô đang ở trong một cái ngõ nhỏ ở phía Đông đúng không?”

“Đúng thế.” Cố An Kỳ cũng không muốn cùng anh ta nhiều lời, chỉ trả lời ngắn gọn mấy mồm.

“Tôi vừa nghe được tin nói là ở đó sắp xây trung tâm thương mại, chỗ của cô sớm hay muộn thì cũng bị phá bỏ, cô mau sắp xếp để chuyển ra đi, tôi sẽ an bài phòng ở cho cô.”

Cố An Kỳ nhú mào, không lập tức trả lời. Có người giúp cô an bài một địa điểm chuyển nhà mới tất nhiên là tốt, nhưng người này lại là Chu Á Kiệt, cô không thể không cân nhắc cẩn thận. Cô cũng không trực tiếp đáp lời, nói quanh co: “À, thế khi nào Chu tiên sinh tìm được nơi ở mới thì nói sau.”

“Được.” Chu Á Kiệt dường như cố ý lơ đi sự không tín nhiệm trong lời nói của cô, tiếp tục nói, “Buổi chiều ngày mai cô không phải quay phim, tôi sắp xếp để cô chụp ảnh cho hai tạp chí, giữa trưa tôi sẽ qua đón cô.”

Thật lòng mà nói, Chu Á Kiệt nếu bỏ qua hình tượng không mấy tốt đẹp cùng với cách làm việc áp bức thì hiệu suất làm việc của anh ta làm cho Cố An Kỳ rất vừa lòng. Rõ ràng là hoàn toàn không quen biết với Cố An Kỳ, nhận được tư liệu về cô cùng lắm mới chỉ mấy tiếng mà anh ta đã điều tra rõ ràng hoàn cảnh nơi ở của cô, lại còn liên lạc xong với bên tạp chí giúp cô.

“Tôi biết rồi.” Cố An Kỳ thản nhiên đáp.

Chu Á Kiệt nói chi tiết một chút rồi cúp điện thoại. Cuộc nói chuyện của anh ta và Cố An Kỳ khá máy móc, ngắn gọn rõ ràng, không có một từ vô nghĩa, dù sao thì hai người vẫn chưa quá thân thiết, cũng không tồn tại quan hệ tin tưởng hay ý lại. Tuy hai người bọn họ nói chuyện nghe có vẻ cứng rắn, nhưng song phương dường như đều thưởng thức sự dứt khoát của đối phương.

Quanh co từ chối thì chính là không có năng lực. Người có năng lực, sẽ không bao giờ tốn thời gian đi khoa môi múa mép với người khác.

Cố An Kỳ thả lại điện thoại di động vào túi, run run chà xát hai tay.

Mùa đông trời luôn nhanh tối, mới bảy tám giờ đã tối om. Cố An Kỳ một mình đi về nhà, kéo cái mũ xuống trùm qua tai, gió đông tạt vào mặt vẫn khiến người ta đau buốt. Vốn cô không biết cơ thể này sợ lạnh, nhưng hôm nay vừa gặp đã thấm, may mà cô chuẩn bị đồ chống rét từ trước.

Ngõ nhỏ tối tăm chỉ có ánh sáng của mấy ngọn đèn đường chiếu xuống, dọc theo đường đi bất chợt lại nghe thấy tiếng kêu của chú mèo nào đó lưu lại, ngoài ra thì không có tiếng vang nào khác, yên tĩnh đến mức làm cho người ta sợ hãi.

“Cộp cộp” Cố An Kỳ chậm rãi bước đi trên đường.

Cô hôm nay đi boots, vừa dày vừa nặng, đập trên mặt đất cũng phát ra âm thanh. Rõ ràng chỉ có tiếng giẫm chân xuống đất của cô, song không hiểu vì sao, trực giác của cô cho biết có người đi theo, xoay người nhìn lại nhưng không phát hiện ra điều gì.

Cảm giác như có như không này làm cho cô không khỏi nhướn mi, hay là...nhìn lầm rồi

“Gâu gâu! Gâu gâu gâu!” Phía sau chó của nhà nào đó đột nhiên sủa lên, Cố An Kỳ loáng thoáng nghe thấy tiếng chủ của nó hùng hổ bật đèn chạy ra. Cô nhìn lại, dưới cột đèn bên góc đường có một cái bóng đen dài mờ mờ. Chẳng qua khoảng cách hơi xa, cô cũng nhìn không rõ.

Đến khi cô sắp nhìn thấy rõ, chủ nhà lại tắt đèn, vào phòng.

Không đúng! Vừa rồi không phải ảo giác! Cố An Kỳ nhăn mày, chắc chắn có người nào đó theo dõi cô. Nếu là paparazzi còn đỡ, chứ là tên háo sắc hay kẻ cuồng theo dõi thì...

Cố An Kỳ sắc mặt có chút khó coi, bây giờ thân thể này vẫn còn yếu, đừng nói ném qua vai, ngay cả động tác phòng thân đơn giản làm cũng khó khăn.

Càng vào lúc này lại càng không thể cuống, Cố An Kỳ trong lòng tuy vội vã muốn về nhà, nhưng trên mặt cũng không biểu lộ nửa phần. Tim cô đập vô cùng nhanh, nhưng đầu óc lại bình tĩnh dị thường. Cô vẫn đi trong ngõ nhỏ, bước chân không nhanh cũng không chậm, cứ chậm rãi đi về phía trước giống như lúc này, giả vờ như không biết sau lưng có người đang theo dõi mình.

Phía trước có hai ngã tư, trước khi đi vào, Cố An Kỳ đột nhiên tăng tốc thành chạy chậm. Ngã tư có một ích lợi là vòng vòng vèo vèo, người không quen đường sẽ không thể tìm được cô, ngược lại lại bị lạc trong đó.

Cố An Kỳ chạy chậm trốn vào một góc nhỏ tối tăm. Dè lại tiếng thở dốc, cô lẳng lặng núp vào.

Ở trước ngã tư xuất hiện một người, Cố An Kỳ ở phía xa cũng không dám nhìn thẳng mặt đối phương, chỉ thấy anh ta vòng trái vòng phải rẽ tới rẽ lui nhưng cũng không thấy bóng dáng cô.

Anh ta nhìn vào ngõ nơi Cố An Kỳ đang trốn, cô cảm thấy tim như sắp vọt lên cổ họng đến nơi, theo bản năng ngừng thở.

“Chết tiệt! Thế mà cũng để mất dấu!” Cố An Kỳ nghe thấy tiếng chửi, nhưng vẫn không phát ra âm thanh gì, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm. May thật, người tới là paparazzi.

Người nọ hình như vẫn chưa từ bỏ ý định nhìn xung quanh ngã tư hai lần nữa rồi đành bỏ đi.

Qua khoảng 10 phút, Cố An Kỳ không còn nghe thấy âm thanh gì nữa. Có lẽ đối phương đã đi xa, cô mới đi ra, nhẹ nhàng thở phào.

Là do cô bất cẩn, vốn loại chuyện theo dõi này nên để ý từ sớm mới đúng, hôm nay nếu không có ngã tư này thì không chừng không những không bắt được tên kia mà còn bị anh ta chụp ảnh nhà cô rồi.

Tuy rằng cô bắt được tên paparazzi kia nhưng việc cô ở quanh đây cũng không còn là bí mật nữa, cô càng ở chỗ này lâu thì càng bất lợi.

Cố An Kỳ có chút đau đầu, ôm đầu chậm rãi trở về nhà. Sau khi rửa mặt chải đầu qua loa, cô ngã xuống giường, không muốn nhúc nhích. Tuy nói hôm nay không quay không chụp gì, nhưng cô lại cảm thấy còn mệt hơn lúc quay phim... Thật mệt mỏi...

Có lẽ là nên tìm lúc rời khỏi nơi này sớm thôi ...

Nếu Chu Á Kiệt tìm nơi coi như yên tĩnh, vậy sớm đi khỏi đây đi. Cố An Kỳ mơ mơ màng màng tựa vào bên gối, lẳng lặng vào giấc mơ.

40. Chương 40: Không Có Cơ Hội? Vậy Tạo Ra Cơ Hội!

Lịch trình mấy ngày tiếp theo của Cố An Kỳ đã bị Chu Á Kiệt xếp kín, cô căn bản không có thời gian đi tìm nhà mới, chỉ toàn lịch trình với lịch trình. Lượng công việc so với khi Dương Văn Lâm còn làm quản lý của cô thì rõ ràng nhiều lên, mà tiền thưởng dường như cũng tăng lên theo.

Chu Á Kiệt gần đây cũng không bắt Cố An Kỳ cố ý tạo ra scandal nào, điều này làm cho Cố An Kỳ an tâm rất nhiều, đối với Chu Á Kiệt lại hơn vài phần đoán không ra. Theo như cô biết về anh, anh đã sớm nên nghĩ tất cả các loại biện pháp để tạo scandal cho cô mới đúng. Nhưng bây giờ anh lại khác thường vô cùng, dường như đem hết lực chú ý đặt lên công việc của Cố An Kỳ. Cố An Kỳ không rõ Chu Á Kiệt ăn năn không đi theo con đường cũ nữa hay là lại có phương pháp khác.

Cô cùng Chu Á Kiệt vẫn không quá thân thiết, hai người nói chuyện cũng chỉ để sắp xếp cho công việc, cho nên cô thật sự không hiểu Chu Á Kiệt rốt cuộc là muốn làm gì.

Từ khi về nhà bị paparazzi theo dõi, Cố An Kỳ cố gắng hạn chế số lần về nhà. Ngõ chỗ nhà cô thật sự rất hẻo lánh, cô lại thường làm việc đến đã khuya mới về. Đêm khuya khoắt, ngõ lại tối đen như mực, cô đi một mình cũng không an toàn. Trước khi tìm được nhà mới có thể không về thì cố gắng không về, khi nào mệt mỏi cần nghỉ ngơi thì đến kí túc xá của Tạ Vũ Phi. Công ty là chỗ nhộn nhịp, cho dù nửa đêm trở về cũng không sợ bị người ta theo dõi.

Ai... Cũng không biết khi nào thì mới tìm được chỗ ở mới, Cố An Kỳ lắc lắc đầu, đem suy nghĩ bỏ ra, nhìn lại tư liệu trong tay.

“Đây là ít tư liệu về dòng mỹ phẩm mới nhất của hãng Octavia cô cần thận xem đi, không hiểu gì thì đi tra cứu sau đó học thuộc lòng. Khi hãng mỹ phẩm này tổ chức buổi casting, nó sẽ phát huy công dụng.” Chu Á Kiệt nói.

(Sabj: chẳng hiểu Octavia là hãng nào, theo convert thì là mỹ phẩm, google ra xe hơi, ném tiếng trung tìm kiếm hình ảnh thì ra nội thất --)

Xe hơi xóc nảy cho nên Cố An Kỳ xem tư liệu cũng có chút khó khăn, cô liếc nhìn tư liệu một lần rồi đóng lại, nhìn thẳng vào hai mắt Chu Á Kiệt: “Tư liệu có đáng tin không? Octavia hình như còn chưa hoàn thành tư liệu về dòng mỹ phẩm mùa tiếp theo mà...”

Octavia là một hãng mỹ phẩm của Châu Âu và Mỹ vô cùng nổi tiếng, sản phẩm đều bán giá trên trời. Octavia mỗi mùa đều có một phong cách trang điểm mới, ý tưởng và thành phần mỗi năm lại không giống nhau, vì vậy sản phẩm luôn cực kì dễ bán. Cho dù mọi người đều biết Octavia rất đắt, nhưng vì để bắt kịp xu hướng nên cho dù phải trích máu cũng phải mua một hai thứ về để giữ thể diện. Octavia mỗi quý đều chụp một quảng cáo mới, mà vị trí người phát ngôn cho quảng cáo này tất nhiên các nữ diễn viên nhắm như hổ rình mồi, đều muốn tranh đoạt.

(Sabj: Thì ra là do tác giả nghĩ ra cái hãng này --)

Chẳng qua mấy năm trước đây vị trí địa diện cho quảng cáo này đều rơi vào túi Lâm Huyền Di, mà đã chiếm rất nhiều năm. Nay cô qua đời, vị trí lớn như thế này tất nhiên sẽ bỏ trống. Lần này tuyệt đối là cơ hội vô cùng tốt, nếu có thể làm người địa diện cho quảng cáo này, đối với Cố An Kỳ mà nói là vô cùng có lợi.

“Tư liệu đáng tin, còn lấy từ ai cô không cần biết.” Chu Á Kiệt nói đúng một câu, dường như không muốn nhiều lời.

Cố An Kỳ gật đầu, cô vốn cũng chẳng quan tâm anh ta lấy tin tức từ đâu, đối với cô chỉ cần xác định tư liệu này đáng tin là đủ rồi: “Chu tiên sinh, tôi hình như không nhớ Octavia có gửi cho tôi thông báo casting.”

“Đúng vậy, bọn họ đúng là chưa thông báo, cho nên cô phải bằng thực lực của mình đoạt được vị trí này.” Chu Á Kiệt thần nhiên nói, khẩu khí vô cùng nhẹ, giống như buổi casting của Octavia căn bản anh không để vào mắt.

Cố An Kỳ không nói nữa, nhưng khóe môi cũng hơi giương lên. Không thể không nói, cô rất thích cách nhìn cùng sự bốc đồng của Chu Á Kiệt.

“Tôi cần làm gì?” Cô híp mắt hỏi.

“Không có cơ hội, vậy tạo ra cơ hội. Cô bây giờ danh tiếng chưa đủ, không thể ngang hàng cùng các nữ diễn viên khác, điểm ấy rất thiết thòi, cho nên không thể đánh bừa. Nếu muốn thành công đạt được vị trí đại diện, nhất định phải đi con đường mới.” Chu Á Kiệt dường như đã định liệu từ trước, “Thời gian casting là hai tuần nữa, trong khoảng thời gian này có thể chuẩn bị một ít việc.”

Chu Á Kiệt trầm ồ nói: “Diệp Y Dung gần đây nổi tiếng rất nhanh, nghe nói cô ta được Octavia nhìn nhận như một minh tinh. Octavia có thói quen quan sát nghệ sĩ trước khi casting, cho nên bọn họ nhất định sẽ đến trường quay. Nếu cô có xuất sắc hơn Diệp Y Dung, như vậy danh sách casting...”

“Tôi biết nên làm như thế nào.” Cố An Kỳ giương môi cười nhẹ.

“Cô cũng nên biết lúc nào thì nên ra tay, cứ diễn trò mãi cẩn thận mắc bệnh đó.” Chu Á Kiệt cười lạnh châm chọc “Cơ hội lúc nào cũng chỉ chợt đến chợt đi, có đoạt được nó hay không tất cả đều phụ thuộc vào cô”

Cố An Kỳ nhú mày: “Chu tiên sinh cho rằng tôi là người dễ dàng để cơ hội vượt mắt như vậy sao?”

“Tôi sẽ chờ nhìn cô diễn.” Chu Á Kiệt cũng không trực tiếp trả lời, qua một lát, anh dường như là nghĩ tới điều gì đó, bổ sung vài câu, “Đúng rồi, phòng ở của cô tôi đã giúp cô liên lạc rồi. Ở vùng ngoại ô phía đông, một phòng ngủ một phòng khách, có thời gian thì chuẩn bị đồ đạc để chuyển ra ngoài đi.”

“Tôi biết rồi.”

Cố An Kỳ thần nhiên lên tiếng, cân nhắc vẫn nên nhanh chóng xử lý tốt việc chuyển nhà cho thỏa đáng thì hơn. Vài ngày nữa cô sẽ gọi công ty chuyển nhà đến giúp, cô đã dọn dẹp hết rồi, dù sao đồ đạc của cô cũng không nhiều, đóng gói vài đồ điện gia dụng rồi mang đi là được.

Trong lúc Cố An Kỳ đang lo lắng nên đóng gói đồ đạc lúc nào, bọn họ đã đến đoàn làm phim Bảo vệ cô bé lọ lem .

Bảo vệ cô bé lọ lem bây giờ đã chiếu được ba tập, tương đối được hưởng ứng. Nó không hề nghi ngờ chính là ngọn lửa, chẳng những thành tích tốt, rating tăng vọt, điểm trực tuyến lại cũng tương đối cao. Diệp Y Dung cùng Trịnh Văn Quân tất nhiên cũng vì mấy tập phim thành công mà bị chú ý khắp nơi, nhưng Cố An Kỳ tình huống lại khá tốt, trong khoảng thời gian ngắn, lượng fan chiếm được đã nhanh chóng tăng lên.

Fan của cô ở trên chuyên mục Bảo vệ cô bé lọ lem trên mạng đã mở ra một mục mới tên là “Ôn Bội Quân hoa hồng”, dường như không ít người chờ mong vai diễn Ôn Bội Quân của cô.

Thành tích của bộ phim vượt xa dự liệu của Cố An Kỳ, tiền thưởng của cô cũng bắt đầu tăng lên. Hôm nay là ngày quay mở cho fan xem cho nên bên ngoài đã có người đứng chờ, chẳng qua mọi người đều im lặng, cũng không ảnh hưởng đến quá trình quay phim.

Cố An Kỳ đi theo con đường nhỏ, đến đằng sau đoàn làm phim chuẩn bị trang điểm.

Cô cùng Diệp Y Dung gặp thoáng qua, Diệp Y Dung hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

41. Chương 41: Hành Vi Khác Thường Của Diệp Y Dung

Cố An Kỳ không thèm để ý đến cô ta, chỉ cười nhạt đi qua, cất tiếng chào hỏi những người xung quanh. Chu Á Kiệt vẫn duy trì khoảng cách nửa thước phía sau cô, khoảng cách này vừa không làm Cố An Kỳ cảm thấy áp bách, vừa kịp bảo vệ cô nếu có chuyện gì xảy ra. Chu Á Kiệt luôn như thế...Lạnh lùng, yên lặng quan sát mọi hành động cử chỉ của Cố An Kỳ.

“Đừng có làm vẻ mặt đó nữa, tôi đâu có nợ tiền anh.” Cố An Kỳ đầu cũng không quay lại, vừa cười gật đầu với người khác, vừa khẽ nhắc nhở Chu Á Kiệt.

“Đi đường thì nhìn về đằng trước, đừng chú ý phía sau làm gì. Đi trước trang điểm đi.” Chu Á Kiệt hạ mắt xuống, vẫn lạnh lùng như cũ, “Hôm nay chắc sẽ quay xong sớm, sau khi kết thúc, cô, Trịnh Văn Quân, Diệp

Y Dung và Lâm đạo diễn sẽ tham gia Ngôi sao thi tài . Chương trình này rating khá cao, cô chuẩn bị một chút đi, nên nhớ lúc nào có thể nói được thì nhớ chen vào, nếu không sẽ không được lên hình đâu.”

Cố An Kỳ nghe anh nói, chỉ cười khẽ không nói gì, giẫm giày cao gót lên mặt đất, đi nhanh về phía trước.

Chu Á Kiệt không nghe thấy Cố An Kỳ trả lời, nhíu mày thật sâu, từ phía sau đuổi kịp cô. Cố An Kỳ không giống với những ngôi sao mà anh quản lý trước đây, anh nói gì nghe vậy, nói cái gì là làm cái đó.

Đáng nói là, cô cũng là người biết chừng mực, sẽ không phá vỡ sự chuyên nghiệp của bản thân. Anh không cần nói quá nhiều, cô chỉ cần hiểu biết đại khái trong lòng là đủ rồi.

“Bóp bóp bóp!” Lâm Hạc Quần vỗ tay vài cái, hét to: “Nâng cao tinh thần, nâng cao tinh thần! Quay càng sớm thì kết thúc càng nhanh!”

“Nâng cao tinh thần, tinh thần nâng cao nào.” Giám sát Vương cũng theo Lâm Hạc Quần ủng hộ sĩ khí.

“Chuẩn bị quay!” Lâm Hạc Quần hét to.

Cố An Kỳ ngồi dựa vào trên chiếc ghế nằm, ngẩng lên một chút, nhẹ nhàng đưa đẩy chiếc ghế. Cô nhắm mắt lại, vẻ mặt bình thản, nhưng Lâm Hạc Quần biết, Cố An Kỳ đã chuẩn bị tốt.

“Action!” Bảng Clapperboard đập xuống.

“Cót két... Cót két...” Chiếc ghế mây kiểu cũ trong sân nhẹ nhàng lắc lư, nghe âm thanh phát ra cũng biết nó đã được dùng lâu năm.

“Bội Quân tiểu thư, Bội Quân tiểu thư...”

Ôn Bội Quân chậm rãi mở mắt. Con ngươi màu nâu như được phủ một màu vàng nhàn nhạt, hai mắt trông rõ ràng như ánh mắt của búp bê, thông suốt mà lại cất giấu vài phần yếu ớt, làm cho người ta không thể dời mắt, nhưng cảm giác kia chỉ lướt qua trong giây lát, cô nhắm mắt lại, dùng lông mi thật dài che đi đôi mắt ấy.

Khi mở ra, trong mắt của cô dường như có cái gì đó thay đổi, sóng mắt lưu chuyển dường như có vài phần xa cách, lạnh lùng mà lại cao ngạo. Cô không hề mở miệng nói chuyện, chỉ liếc mắt nhìn người bên cạnh một cái, đối phương lập tức nơm nớp lo sợ lui ra sau vài bước.

“Tôi xin lỗi, Bội Quân tiểu thư...” Người tới ngập ngừng nói, không tự giác cúi đầu, dường như không dám nhìn thẳng vào Ôn Bội Quân.

Cô ấy, là sợ hãi thật sự, sợ hãi này... Chu Á Kiệt có thể cảm nhận được.

“Có chuyện gì cứ việc nói thẳng.” Ôn Bội Quân không kiên nhẫn nhướn mi.

“Lưu Chân Chân, cô ấy gần đây rất hay qua lại cùng Nhiếp tiên sinh, nghe nói hôm nay còn hẹn nhau ăn cơm.” Đối phương cẩn thận nói, dường như đang cố nói giảm nói tránh.

“À... Thế ư?” Đôi mắt màu nâu của Ôn Bội Quân sâu không thấy đáy, dường như có thể nhìn thấu mọi chuyện, “Vậy bà tới đây làm gì?”

“Nhiếp tiên sinh là vị hôn phu của Bội Quân tiểu thư, cho nên tôi...”

“Không thể nào ngờ được mấy người lại để ý tới chuyện nhà tôi như vậy.” Ôn Bội Quân trào phúng nhếch môi, “Bọn họ muốn làm gì cũng không liên quan đến tôi, bà cũng không cần phải báo cáo.”

“A, vâng! Tôi xin lỗi, Bội Quân tiểu thư.” Người tới kích động cúi đầu xin lỗi, sau khi thấy Ôn Bội Quân vẫy tay thì lập tức rút lui.

“Nhiếp Chí Bằng và Lưu Chân Chân ư? Hừ...” Ôn Bội Quân cười lạnh, mặt không chút thay đổi ngăm nhìn phương xa.

“Ok! Cut!”

Cố An Kỳ cười cười, cả người ngã ra sau. Chu Á Kiệt tuy đã nhìn thấy cô diễn rất nhiều lần, nhưng đến bây giờ vẫn ngạc nhiên với tốc độ nhập vai của cô.

“Sao? Xem đến choáng váng rồi à?” Cố An Kỳ nhú mày, ngửa đầu nhìn

Chu Á Kiệt.

Chu Á Kiệt cau mày, không trả lời. Cố An Kỳ dường như đã dự liệu được phản ứng của anh, cũng không nói tiếp, tự đi đến phòng trang điểm thay quần áo. Quay phim xong sẽ đi đến chương trình của đài truyền hình. Giống như lời Chu Á Kiệt, bọn họ hôm nay nhất định sẽ sớm kết thúc công việc.

Lâm Hạc Quần còn có vài chuyện cần xử lý cho nên một lúc nữa mới xong việc. Cố An Kỳ cùng Chu Á Kiệt đi trước, không lâu sau bọn họ đã tới đài truyền hình.

“Diệp Y Dung và Trịnh Văn Quân là nam nữ nhân vật chính, cho nên để tạo scandal sẽ chia họ cùng một đội. Còn lại cô và Lâm đạo diễn sẽ ở đội còn lại.” Chu Á Kiệt xem xét về mặt Cố An Kỳ, lại phát hiện về mặt cô chẳng thay đổi gì, chỉ lẳng lặng nhìn anh, chờ anh nói hết.

“Cô cũng biết bản thân cần phải được đưa lên một vài tin tức, đừng nói với tôi là cô không biết làm thế nào.”

“Chu tiên sinh, tôi nghĩ tôi đã nói rõ ràng với anh rồi, tôi không muốn dựa vào scandal để nổi tiếng. Nếu anh đã biết điều này thì xin không cần nhắc lại.” Cố An Kỳ hít một hơi thật sâu nói. Tuy rằng về mặt của cô vẫn bình thản như trước, nhưng giọng điệu lại không thể nghi ngờ.

“Một nghệ sĩ không hay có tin tức mới sẽ bị người ta quên lãng rất nhanh ...”

“Chu tiên sinh, tôi có nguyên tắc của tôi, hy vọng anh có thể tôn trọng lựa chọn đó.” Cố An Kỳ không muốn nhiều lời cùng anh, thản nhiên đáp.

Chu Á Kiệt không lập tức đáp lời, nhìn về mặt Cố An Kỳ nghiêm túc, cuối cùng đáp: “Tôi hiểu.”

Cố An Kỳ biết Chu Á Kiệt vẫn chưa từ bỏ được ý định này, chỉ mới tạm thời đem kế hoạch trì hoãn một thời gian mà thôi, nhưng cô cũng sẽ không từ bỏ. Nếu hai bên đều không thuyết phục được đối phương, vậy thì cứ giả vờ ngu ngốc nghe không hiểu anh ta nói gì đi.

“An Kỳ? Sao đến sớm vậy?” Trịnh Văn Quân vừa đuổi tới, nhìn chằm chằm Cố An Kỳ hỏi.

“Quay phim xong sớm nên đến đây luôn.” Cố An Kỳ thản nhiên đáp.

“Quay thể nào?”

“...”

Trịnh Văn Quân cùng Cố An Kỳ cứ trò chuyện như vậy, một lúc sau,

Diệp Y Dung cũng đến. Khác với ngày trước là, cô ta lại còn cười chào hỏi

Cố An Kỳ, điều này làm cho Cố An Kỳ nổi hết cả da gà.

Không lâu sau, cô ta thành công đứng chen vào giữa cô cùng Trịnh Văn Quân, trò chuyện với bọn họ như thân thiết lắm.

Cố An Kỳ cảm thấy Diệp Y Dung hôm nay hình như có gì đó khác thường, nói chuyện cũng dịu dàng nhỏ nhẹ hơn, thái độ thù địch mãnh liệt đối với cô cũng ẩn giấu đi, còn đột nhiên thân thiện với Trịnh Văn Quân.

Hay là Tổng Vũ Trạch uốn nắn tính cách cho cô ta rồi? Cố An Kỳ nhú mày, có cảm giác quái dị không thể nói rõ...

42. Chương 42: Mười Lăm Bông Hoa Hồng Trắng

“Đây là kịch bản chương trình, mọi người nhìn xem có vấn đề gì không.” Cố An Kỳ nhận lấy kịch bản từ phó đạo diễn, tiện thể đọc qua. Đại khái mở đầu chương trình đầu tiên truyền một chút cho bộ phim mới của bọn họ. Bảo vệ cô bé lọ lem, sau đó tiến hành chia đội, đội nào thua sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Nói như vậy, người xem chờ mong nhất chính là phần trừng phạt, trừng phạt lần này là uống hết nước ép của một đồng loại rau củ quả. Chất lỏng màu xanh kia không những kì lạ lại còn dính dính, chỉ nhìn thôi đã làm người ta cảm thấy ghê tởm, càng không nói đến chuyện uống hết.

“Cô nhớ phải thua đó, như thế sẽ tốt hơn.” Chu Á Kiệt khẽ nhắc nhở. Khán giả rất thích xem các sao luống cuống sau khi bị trừng phạt, như vậy họ cảm thấy sao thân thiết hơn, sao cũng là người bình thường mà thôi. Số lượng fan của Cố An Kỳ đang tăng lên, nếu cô thắng, không mang lại lợi ích gì, nhưng nếu thua... ngược lại cô sẽ nhận được nhiều thứ, tất nhiên với điều kiện là không để cho Lâm Hạc Quần phát hiện ra.

Cố An Kỳ hí mắt khẽ nói: “Tôi hiểu rồi.”

Trước khi chính thức phát sóng, mọi người làm ấm thân, đứng theo sơ đồ đã định.

“An Kỳ tiểu thư, vừa nãy có người gửi đóa hoa này cho cô.” Một nhân viên cầm một bó hoa hồng trắng đưa cho Cố An Kỳ.

Cố An Kỳ nghi ngờ hỏi: “Xin hỏi, anh có biết là ai gửi không?”

Nhân viên công tác lắc đầu, Cố An Kỳ nhận lấy hoa, mỉm cười cảm ơn.

Cô cẩn thận xem xét bó hoa hồng trắng trong tay. Bó hoa hồng trắng vẫn còn nhiều nụ chưa nở hết, ở phía trên được rắc bột màu vàng phấn. Phần vàng này không những làm cho hoa hồng trắng càng thuần khiết điểm lệ mà còn giúp kéo dài thời gian nở hoa. Dưới là hoa hồng trắng kiêu diễm trên là bầu trời đầy sao, nhìn qua trông thật đẹp mắt, nhưng sắc mặt Cố An Kỳ thì không thể nào tốt được.

Nhìn cái thiệp trên bó hoa, cô nhú mày thật sâu. Trên thiệp viết “An Kỳ, ngoan, đừng trốn tránh anh nữa. Đêm nay tám giờ, anh sẽ ở chỗ cũ chờ em.” Chỗ cũ? Chỗ cũ nào? Sao cô không hiểu gì hết? Cách viết này vừa ngả ngón lại có lệ, chẳng khác gì lừa gạt trẻ con, chẳng lẽ đây là người quen của thân thể này?

Cố An Kỳ cau mày, đếm số bông hoa hồng trắng. Quả nhiên chỉ có mười lăm bông. Mười lăm bông hoa hồng trắng tượng trưng cho lời xin lỗi. Rốt cuộc thì xảy ra chuyện gì? Cố An Kỳ im lặng, đưa bó hoa cho Chu Á Kiệt, dùng ánh mắt bảo anh xử lí nó.

Chưa nói đến việc cô không biết người kia nói chỗ cũ là chỗ nào, cho dù biết, cô cũng sẽ không đi. Cô không biết đó là ai, sao biết đó có phải cái chỗ chờ cô nhảy xuống hay không?

Cô, không bao giờ vì tìm ra chân tướng mà mạo hiểm.

Diệp Y Dung bên cạnh nhìn thấy Cố An Kỳ đưa hoa cho Chu Á Kiệt, hai mắt nhìn chằm chằm Cố An Kỳ rồi lại nhìn bó hoa, dường như muốn nhìn thấu xem trên mặt cô viết cái gì. Đợi đến khi Cố An Kỳ quay đầu, cô ta lại trở về với khuôn mặt tươi cười: “An Kỳ, có người tặng cô hoa à? Ai vậy?”

“Một fan mà thôi...” Cố An Kỳ nhìn sâu vào cô ta, thản nhiên trả lời, sau đó xoay người đi tìm Lâm Hạc Quần thương lượng những điều cần chú ý trong trận đấu. Diệp Y Dung thấy Cố An Kỳ không muốn nhiều lời, không muốn nói tiếp, trong lòng lại chắc chắn người tặng hoa và Cố An Kỳ có điều gì đó khúc mắc. Cô ta nhú mày, đắc ý nhếch môi.

Cuối cùng cũng bắt được nhược điểm của cô ... Diệp Y Dung nhìn bóng dáng Cố An Kỳ bỏ đi, hèn mọn hừ lạnh một tiếng.

“Đếm ngược năm giây trước khi ghi hình, 5, 4, 3...” Đến 2 với 1 thì làm dấu tay ra hiệu bắt đầu.

“Ngôi sao thi tài, PK không lưu tình.” Hai MC cùng nhau nói.

“Mật Mật này, khách mời hôm nay của chương trình đều là thành viên của bộ phim truyền hình gần đây đó.” MC nam cười nhìn MC nữ nói.

“Đúng vậy, nghe người này người kia nói là có vài người trong số họ gần như không có thời gian hoạt động trùng nhau, hơn nữa tiến độ quay phim cũng nhanh, tôi lo họ không tới được đâu.” MC nữ tỏ vẻ “Tôi rất lo lắng”.

“Tôi vừa mới nhìn thấy lúc trong cánh gà cô chỉ còn kém không chảy nước miếng mà! Thế nào, được kí tên chưa?”

“A, đáng ghét, chuyện này sao có thể đem lên sân khấu nói chứ?”

Nữ nhân vật chính không thuận theo không buông tha nói, “Kí tên là tất nhiên rồi, không những thế mỗi người còn ôm tôi một cái ấm oi là ấm đấy.”

“Ha ha, Mật Mật, khi ra ngoài nhớ chuẩn bị công tác phòng hộ nhé, cẩn thận bị oánh đó. Đoàn làm phim Bảo vệ cô bé lọ lem của chúng ta sao có thể để cô nói ôm là ôm chứ?” MC nam vừa nói xong, dưới sân khấu vang lên nhiều tiếng vỗ tay, một tiếng lại cao hơn một tiếng, nếu nghe kĩ, có thể nghe thấy có người gọi tên Lâm Hạc Quần.

“Chào mừng đoàn làm phim Bảo vệ cô bé lọ lem của chúng ta: đạo diễn Lâm Hạc Quần, Trịnh Văn Quân, Diệp Y Dung, và Cố An Kỳ!”

“Xin chào anh Triệu, chị Mật Mật, cùng toàn thể các khán giả và người đang theo dõi chương trình.”

Mấy người từ phía sau chậm rãi đi đến.

Mật Mật là một MC làm việc rất hiệu quả, chỉ chốc lát sau, bằng cách vô cùng hài hước đã giới thiệu lần lượt từng người, trong lúc nói chuyện cũng không bỏ sót một ai: “An Kỳ, đây là lần thứ hai em và Trịnh Văn Quân hợp tác, em có suy nghĩ gì không? Đợi lát nữa hai người ở hai đội đối đầu nhau, em đã chuẩn bị cho sự đối đầu này chưa?”

“Văn Quân là người hợp tác rất tốt, rất hay chăm sóc mọi người trong đoàn làm phim, làm việc cùng với anh ấy khiến người ta rất thoải mái. Để báo đáp cho sự chăm sóc trong khoảng thời gian này của anh ấy, em quyết định ‘Nhịn đau’ đem ‘Đại thuốc bổ’ vô cùng dinh dưỡng này cho anh ấy dùng.” Đôi mắt to của Cố An Kỳ tràn ngập “Hồn nhiên” cùng “Vô tội”, buổi nói chuyện khiến cho khán giả cười liên tục.

Chu Á Kiệt luôn nhìn Cố An Kỳ từ dưới sân khấu, càng cảm thấy không thể nhìn thấu tính cách thật của cô. Cô giống như người hai mặt, trong cuộc sống bình thường tuy không tính là ít nói, nhưng cũng không nhiều, song chỉ cần trên chương trình, cô luôn dí dỏm làm người ta phải chú ý.

Cô khá hiểu được cách đối phó với các câu hỏi bất quá, làm thế nào để trả lời vòng quanh, làm thế nào để điều chỉnh không khí. Cô dường như lúc nào cũng biết nên nói gì trên sân khấu, bản thân biểu hiện như thế nào thì đạt được kết quả tốt nhất.

Cho dù trên sân khấu có bao nhiêu người, cô luôn có thể nâng bản thân lên vị trí cao nhất, khiến cho người ta nhớ mãi không quên.

43. Chương 43: Cô Chưa Bao Giờ Thua

Cố An Kỳ điều chỉnh bản thân, hòa vào hoàn cảnh, rất nhanh cô đã thích ứng được với tiết tấu của Lưu Mật Mật. Lưu Mật Mật hỏi Cố An Kỳ mấy vấn đề đều bị cô khéo léo hỏi ngược lại. Lưu Mật Mật tò mò nhìn cô một cái, ngày trước cô cũng đã từng ghi hình với Cố An Kỳ nhưng cô chưa từng thấy cô ấy đối đáp trôi chảy như hôm nay, lúc nào cũng nói lấp ba lấp báp, hoặc là khê nói “Tôi không biết” “Tôi xin lỗi” linh tinh. Hôm nay cô ấy như trở thành một người khác, mình không thu được gì từ trên người cô ấy đã đành, mà một vài thông tin về cô ấy và Trịnh Văn Quân cũng không moi được.

Bắt đầu từ khi nào thì sự phòng bị cùng với khả năng trả lời của cô ấy tốt lên như vậy?

MC thường rất nhạy cảm với không khí buổi nói chuyện, Triệu Húc Đồng lập tức nhận ra Mật Mật kinh ngạc cùng hoảng hốt. MC có một quy định thép, tuyệt đối không thể “Im lặng quá ba giây”. Nhìn Mật Mật có chút không yên, không khí cũng trở nên kì lạ, nhất thời có hơi nhạt nhẽo.

Triệu Húc Đồng quyết định lập tức vào thẳng vấn đề chính: “Hai đội hôm nay của chúng ta đều đến từ một đoàn làm phim, thật sự là làm cho người ta hiểu kì không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Hôm nay đội nào thua sẽ phải uống hết nước ép trái cây đặc biệt này, tuy rằng nó rất bổ, nhưng mà vị của nó thì... ầy, tóm lại thì mọi người cố lên.”

Mật Mật dường như cũng đã hồi hồn, lập tức cười khê: “Trong lúc quyết đấu không thể gian lận nha, nếu mà bị phát hiện gian lận thì ‘Nước trái cây vô cùng dinh dưỡng này’ thuộc về đội đó luôn đó. Đến đây nào, ngửi mùi của nó trước, đảm bảo có thể kích thích quyết tâm thắng lợi của mọi người”

Mật Mật đặt nước trái cây dưới mũi từng người để tất cả mọi người cùng ngửi. Cố An Kỳ biết trước mùi vị của nó chắc chắn không thể nào dễ ngửi, cho nên ngừng thở, giả vờ nhứ mày làm như mình vừa ngửi xong.

“Được rồi, chúng ta sẽ bắt đầu vòng đầu tiên của cuộc thi ngay bây giờ. Nội dung thi chính là nhảy và đánh. Từng người một sẽ cầm cái bao tay đánh chạy về phía trước, chạy lấy đà sau đó nhảy lên, đánh bao tay lên bảng điểm. Chúng tôi bên cạnh có thẻ điểm, sẽ ghi lại số điểm của mọi người.”

Đội của Trịnh Văn Quân thi trước, Trịnh Văn Quân đánh được 8 điểm, nhưng thành tích của Diệp Y Dung lại không được tốt, chỉ được 4 điểm, cộng lại là 12 điểm. Thành tích của đạo diễn Lâm lại ngoài dự liệu của Cố An Kỳ, được đúng 10 điểm. Không ngờ đạo diễn Lâm trông như chẳng bao giờ tập thể thao mà lại có thành tích tốt đến thế, Cố An Kỳ nhìn bảng điểm, trong lòng tính toán một chút.

“An Kỳ, chỉ cần được 3 điểm là chúng ta thắng rồi. Cô hãy cố lên!”

Lâm Hạc Quần hơi khấn trương nói. Lâm Hạc Quần gì cũng không sợ, chỉ sợ loại chất lỏng màu xanh kinh tởm này, bắt anh phải uống hết nó ư , ọe, nghĩ thôi đã làm cho anh cảm thấy buồn nôn. Nếu không có loại thuốc gây nôn này kích thích thần kinh, còn lâu anh mới có khả năng nhảy cao ngoài dự đoán mọi người như vậy.

Hồ, quả nhiên, có đôi khi có chút kích thích luôn có thể làm cho người ta càng phấn đấu.

“Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ thắng, nếu không nước trái cây kia cứ để tôi uống.” Cố An Kỳ cười nói.

Trò chơi này, cô không thể thắng, cho nên phải động não một chút.

Cố An Kỳ đứng ở điểm bắt đầu, sau khi có hiệu lệnh, lập tức chạy về phía trước, đến trước bảng điểm thì bật nhảy lên, nhắm đến vị trí 6 điểm, Cố An Kỳ đưa tay lên đánh, đáng tiếc không đánh chắc, đến lúc đánh được thì còn chưa tới 1 điểm.

Kết quả tất nhiên là thua, Cố An Kỳ thở dài, ảo não nói:

“Sao lại không đánh chắc chứ? Ai!”

“Vòng thi này không tính. Tôi muốn khiếu nại chương trình cắt xén nguyên vật liệu, gọi là bao tay đánh mà còn không đánh, thế thì gọi là bao tay đánh để làm gì?” Lâm Hạc Quần hét, muốn có một vòng thi công bằng, còn về chuyện khác... Anh tất nhiên là không muốn uống loại nước kia rồi. Bảng này tuổi đầu, anh không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ thứ vừa kì quái vừa đánh đánh thế này thôi!

“Đạo diễn Lâm, bao tay đánh của chúng tôi là sản phẩm chính hãng, đã qua kiểm nghiệm.” Mật Mật cười trộm nói “Kết quả vòng thi vẫn như cũ, đội Trịnh Văn Quân, Diệp Y Dung thắng!”

“Đừng nản lòng, còn hai vòng thi nữa, chúng ta tuyệt đối có thể thắng!” Lâm Hạc

Quần an ủi Cố An Kỳ. Dù sao Cố An Kỳ cũng đã làm hết sức, bao tay không đánh cũng không thể trách ai được, nên không thể đổ hết trách nhiệm lên người cô.

Cố An Kỳ cúi đầu, nhẹ nhàng gật đầu. Mái tóc thật dài che đi khuôn mặt cô nhưng người ta có thể cảm nhận được sự không cam lòng. Đáng về hồi hận của cô như cảm thấy lần thua vừa rồi là không đáng. Sự nhu nhược với hồi hận đã giấu đi suy nghĩ thật của cô, cô chỉ đang đeo mặt nạ mà thôi.

Không ai, không ai biết được vừa rồi là cô cố ý. Bao tay đánh chưa bao giờ có vấn đề, mà người dùng bao tay mới có vấn đề...

Tên chương trình này là Ngôi sao thi tài, cộng thêm việc bọn họ đến đây là để tuyên truyền cho phim mới nên không thể thiếu phần thi khảo nghiệm diễn xuất. Đạo diễn Lâm tất nhiên không được, cho nên vòng này Cố An Kỳ cùng Diệp Y Dung so tài.

Vòng này thi diễn cảnh khóc. Xem ai có thể trong thời gian ngắn nhất rơi lệ.

Cố An Kỳ liếc mắt nhìn bột màu đỏ trong móng tay Diệp Y Dung, không khỏi nhếch môi. Diệp Y Dung ơi Diệp Y Dung, vì có thể thắng, cô đúng là tổn không ít tâm tư, chiêu giấu bột ớt trên người thể mà cô cũng nghĩ ra được.

Chẳng qua... Cô cũng không có ý định thua ở vòng này.

“Sẵn sàng chưa? Chuẩn bị... Bắt đầu!” Triệu Húc Đồng nói.

Triệu Húc Đồng vừa dứt lời, Cố An Kỳ liền ngẩng đầu lên, hàm răng cắn chặt môi dưới. Đầu cô bắt đầu lay động vài cái, mang theo vài phần thần nhiên phiến muộn. Về mặt dần dần mềm mại, mang theo một sự thương cảm không tên. Nước lã lẽ tràn đầy nơi hốc mắt, từng giọt rơi xuống.

Lúc này Diệp Y Dung nước mắt từ lâu đã chảy đầy mặt, tay cô ta giả bộ lau mắt, bột ớt liền phân tán ra. Khả năng của bột ớt không thể coi thường, cô ta không những bị kích thích đến khóc, mà còn bị sự nồng của ớt làm cho ho khan.

Tốc độ khóc của hai bên tương đương nhau, nhưng nếu xét theo trình độ diễn xuất thì tuyệt đối là Cố An Kỳ tốt hơn.

Tuy nhiên họ đang tham gia chương trình chứ không phải so tài diễn xuất thật. Nhân vật nữ chính lần này là Diệp Y Dung nên mọi người thiên vị cô ta hơn, Cố An Kỳ chỉ làm nền nên vòng này phải thua. Quả nhiên, kết quả trận đấu này là Cố An Kỳ thua sát sao Diệp Y Dung.

Chương trình cứ như vậy kết thúc, nhưng người xem đều biết, người thua, chưa bao giờ là Cố An Kỳ.

44. Chương 44: Người Chưa Từng Xuất Hiện Trong Nhật Ký

Thắng hai vòng có nghĩa là không cần thi nữa, nhưng xét đến thời lượng chương trình, Lưu Mật Mật và Triệu Húc Đồng vẫn cho tiếp tục vòng thi cuối cùng, chẳng qua lại do Lâm Hạc Quần phạm sai lầm nên tiếp tục khiến cho đội Cố An Kỳ thất bại.

“Haha, lần này đội chiến thắng là đội của Trịnh Văn Quân và Diệp Y Dung! Chúng ta cùng vỗ tay chúc mừng họ đã tránh được nước trái cây đặc biệt kia nào!” Lưu Mật Mật nheo mắt, cười như mèo trộm được cá, “Hắc hắc, có người thắng tất nhiên cũng có kẻ thua. Sau đây chúng ta sẽ dành thời gian cho Cố An Kỳ và đạo diễn Lâm Hạc Quần từ từ thưởng thức nước trái cây này.”

“Uống một ngụm lớn đi, chắc chắn, hương vị tuyệt đối khó quên...” Triệu Húc Đồng mang cốc nước trái cây to đùng ra, “Đạo diễn Lâm, thân là đàn ông, hay là anh chịu thiệt uống hết để cứu em gái An Kỳ nhà chúng ta vậy?”

Trong lòng Lâm Hạc Quần đã đối với Triệu Húc Đồng mà chữ Tam Tự Kinh, bỏ nó, không thấy anh toát hết mồ hôi lạnh vì cái chất lỏng màu xanh ghê tởm kia sao? Không cho anh từ chối đã đành, lại còn bắt anh uống hết trong một hơi.

“Tôi trước đi, thử xem nước trái cây này rốt cuộc thì có vị gì.”

Cố An Kỳ cười cười, cầm cốc nước trái cây lên, uống một ngụm lớn.

Mọi người cẩn thận quan sát vẻ mặt của cô, chờ cô buồn nôn.

Uống hết một ngụm, lông mày Cố An Kỳ cũng không nhăn chút nào, ngược lại vẻ mặt còn rất tốt. Cô kinh ngạc bịt miệng, dường như khó hiểu mà thở dài: “Ồi chao?”

“Sao? Sao? Rốt cuộc thế nào?”

“Vị không được ngon cho lắm, tuy nhiên cũng không tồi. Có cảm giác rất độc đáo.” Cố An Kỳ trở về vị trí cũ rồi trả lời.

“Hà? Ha, Mật Mật, hay là cô gian lận hả? Ai nha, tôi biết cô hâm mộ ‘Ôn Bội Quân’ Ôn nữ vương, nhưng cũng không thể gian lận ngay trong chương trình chứ!” Triệu Húc Đồng thở dài nói, dường như rất thất vọng với Lưu Mật Mật.

Gian lận? Nhất định không thể nào! Lưu Mật Mật điên cuồng gào thét trong lòng. Phải biết rằng nước trái cây này là tự tay cô chế ra, để đảm bảo cô còn thử một ngụm, hương vị kia nhất định sẽ khiến người ta không nhin được muốn ỏi, nhìn dáng vẻ Cố An Kỳ vừa nếm thử, trong lòng cô cũng giật mình, chẳng lẽ là bị tráo?

” Không khó uống thật sao?” Lưu Mật Mật hồ nghi hỏi, nhìn Cố An Kỳ trịnh trọng gật đầu, cô mới nhận lấy cốc nước trái cây kia, ngửi thử mùi vị. Mùi vừa tanh vừa chua, đúng là mùi mà cô chế ra mà.

“Mật Mật, cô không nếm thử sao?” Triệu Húc Đồng giả hoạt nhìn đồng nghiệp, thúc giục Mật Mật uống.

Khóe miệng Lưu Mật Mật co rút, lại liếc nhìn Cố An Kỳ, chỉ thấy đôi mắt nâu mở to chân thành nhìn cô, không hề giả dối, niềm tin của cô bắt đầu dao động.

Cô nhấp một ngụm nhỏ, kết quả dường như đủ loại mùi vị quay cuồng trong miệng cô, chất lỏng dính đặc ngập đầy trong họng, cô không hề nghĩ ngợi lập tức nhổ ra. Phụt, đây không phải vị mà cô đã chế ra sao? !

“Phụt, khụ khụ, khụ khụ!” Lưu Mật Mật bị sặc, trừng mắt nhìn cốc nước trái cây một lúc không nói nên lời. Cái gì gọi là tự làm tự chịu? Cô chính là người tự gánh lấy hậu quả!

Tự làm ra rồi lại phải tự ăn.Ặc, vị của nước trái cây này thật ghê tởm.

Sao Cố An Kỳ lại chịu đựng được chứ? Trừ Lưu Mật Mật và Cố An Kỳ biết mùi vị thật sự của nước trái cây, không ai biết nó như thế nào, ngay cả Triệu Húc Đồng cũng nghĩ Lưu Mật Mật làm quá lên. Nhìn phản ứng trái ngược của hai người, lòng hiếu kỳ của mọi người nổi lên. Trừ Lâm Hạc Quần và Trịnh Văn Quân hiểu rõ tính cách tà ác của Cố An Kỳ, tất cả đều đi thử một ngụm, cuối cùng tất nhiên là mọi người đều ghen nói không nên lời.

“An Kỳ, sao cô có thể lừa chúng tôi như vậy, cái này đúng là... Khụ khụ...”

“Ọc ọc” Cố An Kỳ không nói một lời, mặt không đổi uống nốt chỗ nước trái cây còn lại, “Tôi đã từng uống thử còn ghê hơn, thế này đã là gì?”

Cuối cùng người bị chính không phải Cố An Kỳ và Lâm Hạc Quần mà ngược lại là Lưu Mật Mật cùng Triệu Húc Đồng. Nhìn Cố An Kỳ uống một hơi hết nước trái cây, bọn họ cũng chẳng thể phản bác được. Họ cứ tranh cãi ầm ĩ như vậy, thời gian cho một tập cũng đã đủ , Triệu Húc Đồng cùng Lưu Mật Mật lập tức nói lời chào tạm biệt.

Ghi hình xong mọi người đều tản ra, Lưu Mật Mật gọi Cố An Kỳ lại: “Hi, An Kỳ, đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, đã lâu không gặp.” Cố An Kỳ trả lời, cũng không biết nên nói gì với Lưu Mật Mật. Dù sao người quen với Lưu Mật Mật là chủ nhân thân thể này chứ không phải cô. Cô cũng không biết quan hệ hai người nông sâu ra sao, nếu nói sai thì sẽ phiền toái.

“Em càng ngày càng lợi hại , như thay đổi thành người khác vậy...”

Lưu Mật Mật cười vỗ vỗ lưng cô, “Nhưng sự thay đổi này tốt đó, cố lên nhé.”

“Ừ...” Cố An Kỳ cười cười trả lời, “Chị cũng thế, MC cố lên.”

“A, đúng rồi, vừa nãy em cố ý đúng không?” Lưu Mật Mật đột nhiên hỏi.

“Cố ý gì?” Cố An Kỳ vẫn mang dáng vẻ vô tội như cũ, chiêu này của Lưu Mật Mật như đánh vào bóng, không thu được kết quả gì.

Xem ra Cố An Kỳ sớm đoán được cô sẽ hỏi như vậy cho nên đã chuẩn bị nên phản ứng thế nào.

Lưu Mật Mật buồn bực, nhưng không quá ba giây lại trở về như cũ, “Được rồi được rồi, dù gì thì chương trình hiệu quả, người xem thấy vui là được. Không nói chuyện với em nữa, lát nữa chị còn phải làm MC cho chương trình ngoài trời, chị đi trước đây.”

“Ừ, hẹn gặp lại.” Cố An Kỳ nhìn Lưu Mật Mật rời đi, sau đó nhún mày. Hiện tại trong lòng cô tràn đầy nghi vấn.

Nhật kí của chủ nhân thân thể này ngay cả những việc nhỏ nhất như hôm nay làm gì, ăn gì đều ghi lại, tại sao lại thiếu thông tin về Lưu Mật Mật cùng người đưa hoa hồng trắng?

Nhìn quan hệ thân thiết giữa chủ nhân thân thể này và Lưu Mật Mật, chắc là bạn tốt của nhau. Người đưa hoa hồng trắng chắc chắn có nhiều điều mờ ám với cô ấy. Nhưng... Vì sao? Vì sao trong nhật kí không hề đề cập đến hai người này?

Khác thường, thật sự quá khác thường.

Rốt cuộc thì Cố An Kỳ còn cất giấu bao nhiêu chuyện mà cô không biết?

Cố An Kỳ xoa xoa huyệt thái dương, chậm rãi mát xa. Cô vốn nghĩ rằng đã nắm được phần lớn thông tin về chủ nhân thân thể này, nhưng cô chưa bao giờ đoán được, thực ra cô không biết gì hết.

45. Chương 45: Tôn Trọng Lẫn Nhau

Edit: Sabj

Sau khi kết thúc ghi hình, Cố An Kỳ như thường lệ chào tạm biệt các nhân viên, sau đó chuẩn bị cho lịch trình tiếp theo.

“Lịch trình tiếp theo là gì?” Cố An Kỳ thuận miệng hỏi.

Chu Á Kiệt nhíu mày, không lập tức đáp lời, Cố An Kỳ quay đầu nhìn anh, cười nhẹ: “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì à?”

“Chiều nay cô không có lịch trình, về nhà nghỉ ngơi rồi thu dọn đồ đạc chuyển nhà đi.” Chu Á Kiệt vốn định mở miệng hỏi cô chuyện liên quan đến bó hoa hồng trắng kia, nhưng lời nói đến bên miệng lại không phát ra được.

Đúng vậy, anh rất tò mò không biết ai là người tặng hoa cho Cố An Kỳ, tình hình này xem ra người kia không còn giá trị lợi dụng với Cố An Kỳ nữa, nhưng trong lòng anh cũng biết cho dù anh có hỏi, Cố An Kỳ cũng sẽ nói vài câu đánh trống lảng, không chừng còn để phòng anh nhiều hơn.

Mà chuyện này đối với anh không phải là chuyện tốt.

Hơn nữa, với tính cách của Cố An Kỳ, anh cũng phần nào đoán ra đêm nay nhất định cô sẽ không đi gặp người kia. Nếu chưa có phiền toái gì xảy ra thì tạm thời không nên quá tò mò, sau này còn rất nhiều thời gian để tìm hiểu cô ấy.

Cố An Kỳ mang theo suy nghĩ nhìn anh, cong khóe miệng: “Tôi biết rồi. Đưa địa chỉ và chìa khóa cho tôi đi, trong hai ngày nữa tôi sẽ chuyển qua.”

“Cần tôi đến giúp không?”

“Tôi sẽ nhờ công ty chuyển nhà đến xử lý, không cần ngài đại giá.” Cố An Kỳ thản nhiên trả lời, Chu Á Kiệt dường như đã sớm biết cô sẽ nói như vậy, cười như không có việc gì.

Thời gian quay phim hôm nay dừng ở đây, Cố An Kỳ cũng không còn lịch trình nào khác. Thừa dịp rảnh rỗi này, cô về nhà cũ tranh thủ thu xếp mấy thứ đơn giản trong phòng trước. Sáng mai cô cũng không phải làm việc, có thể mời công ty chuyển nhà chuyển tất cả đồ đạc của cô ra ngoài. Chuyển ra ngoài càng sớm cô càng có nhiều thời gian thích ứng hoàn cảnh mới. Mỗi ngày về nhà cũng không cần lo lắng đề phòng như trước nữa.

Kỳ thật cô cũng không có nhiều đồ đạc lắm, ngoài một ít quần áo và trang sức mỹ phẩm thiết yếu thì cô cũng không còn gì để lưu luyến.

Cố An Kỳ thu dọn rất nhanh, tay nghề gấp hộp, căng dây thùng vô cùng thành thạo. Bây giờ nghĩ lại, dường như cô đã làm mấy việc này từ đời trước, Cố An Kỳ nghĩ, tay đang sắp xếp đồ đạc cũng ngừng lại. Từ nhỏ cô đã phải chuyển nhà rất nhiều lần, chẳng ở nơi nào lâu dài, chắc chuyển nhiều quá nên mới luyện cho cô tay nghề thu dọn như thế này đi.

Đúng là quen tay hay làm. Cô cười tự giễu, nhanh chóng buộc chặt dây thừng, thắt một cái nút trên hộp rồi xếp nó ngay ngắn vào một góc.

“Rầm rầm” tiếng đập cửa dồn dập truyền đến.

Giờ đã tám chín giờ tối, còn có ai đến đây? Cố An Kỳ nhú mào, phủi phủi bụi trên người rồi đi ra cửa.

“An Kỳ, mở cửa mau, mở cửa mau.”

Từng tiếng giục mở cửa vọng tới, dường như người tới sợ người khác phát hiện ra nên giọng nói vô cùng nhỏ. Tuy vậy nhưng Cố An Kỳ vẫn nghe ra đó là giọng của dì Trương phu nhân chủ nhà!

Sao dì Trương lại đến đây? Cố An Kỳ sửng sốt, lập tức mở cửa: “Dì Trương, có chuyện gì vậy?”

“An Kỳ, dì bảo cháu này, có người cứ cầm cái gì đó đi qua đi lại ở dưới cửa sổ phòng cháu suốt thôi. Cháu lên nhìn xem có quen người đó không, nếu không thì mau báo công an đi.” Dì Trương dường như còn khẩn trương hơn cả Cố An Kỳ.

Có người canh giữ dưới phòng cô? Cố An Kỳ nhú mào, sau đó cười nói: “Cháu biết rồi, dì Trương, cháu sẽ giải quyết.”

“Đúng rồi, dì Trương, cháu đã tìm được phòng trọ khác rồi, ngày mai cháu sẽ chuyển đi. Cảm ơn dì đã chăm sóc cháu trong khoảng thời gian vừa qua.” Cố An Kỳ nhân tiện đề cập tới chuyện ngày mai chuyển đi. Dì Trương từ trước tới nay đều chăm sóc cô, cho dù lần này chuyển đi vội vàng cũng phải chào tạm biệt dì ấy.

“Hả? Chuyển đi nhanh vậy sao? Vậy... Vậy cháu thu xếp xong hết chưa? Có cần dì giúp gì không?”

“Cháu làm xong hết rồi, chỉ chờ sáng mai người của công ty chuyển nhà đến là được. Dì Trương, cảm ơn dì. Mấy năm qua đều là dì chăm sóc cháu, cháu đã làm phiền dì nhiều rồi.”

“Được rồi được rồi, đừng nhiều lời nữa. Sáng mai cháu chuyển nhà thì hôm nay đi ngủ sớm đi, dì Trương cũng không quấy rầy cháu nữa.” Dì Trương phát phát tay, “Sáng mai nếu có thời gian thì dì sẽ qua nhìn giúp xem. Chuyển nhà ấy mà, có người nhìn giúp thì sẽ tốt hơn.”

Cố An Kỳ gật gật đầu cảm ơn dì Trương rồi mới quay lại phòng. Cô vén một ít rèm cửa sổ nhìn ra ngoài xem xét, quả nhiên thấy một người đàn ông đi qua đi lại dưới cửa sổ nhà cô. Theo lý mà nói, nếu là paparazzi thì luôn có xe theo dõi chuyên dụng. Cố An Kỳ đoán do ngõ nhà cô nhỏ nên chiếc xe không vào được, tên này không thể không một mình đi vào.

Cố An Kỳ vẫn nghĩ tên paparazzi này ngồi vài ngày sẽ đi, không ngờ nhóm paparazzi này chuyên nghiệp như vậy, cô chỉ là một diễn viên chưa có danh tiếng mà còn theo dõi nhà cô hai mươi tư trên hai mươi tư, bất chấp đang là mùa đông giá rét.

Nếu đối phương nói thẳng muốn chụp vài tấm ảnh của cô để về báo cáo kết quả công tác thì cô cũng không đến mức không thông tình đạt lý như vậy, dù sao paparazzi cầm chốt ở đây thì cô cũng khổ mà họ cũng vì kiếm ăn, phải hoàn thành chỉ tiêu này nọ. Đời trước cô cũng đã gặp chuyện như vậy, hơn nữa, cũng có nhiều bạn là paparazzi. Có đôi khi cần mượn sức giới truyền thông thì họ cũng sẽ giúp cô. Kỳ thật paparazzi với nghệ sĩ không hề như mọi người nghĩ là đứng ở hai phe đối lập, hai bên đều xem xét thái độ đối xử với nhau như thế nào rồi thiết lập quan hệ. Chụp ảnh cũng không phải không được, nhưng trước hết phải xem xét hoàn cảnh. Lần trước đã là nửa đêm mà cô còn bị mấy tên paparazzi theo dõi trong ngõ nhỏ sẽ làm cô cảm thấy không an toàn. Nếu đối phương không suy nghĩ cho cô thì cô cũng không việc gì phải nghĩ cho bọn họ. Nếu họ muốn cô mệt mỏi, vậy tất cả cùng mệt đi. Dù gì thì ngày mai cô cũng chuyển nhà, cứ để mấy người đó chơi ở đây vài ngày nữa.

46. Chương 46: Hàn Dịch Phong Kỳ Lạ

Edit: Sabj

Sáng sớm, Cố An Kỳ đã gọi công ty chuyển nhà, chuyển vài thứ đến phòng mới ở khu ngoại ô phía đông. Đồ đạc của Cố An Kỳ không nhiều, chuyển qua cũng không mất nhiều thời gian, chỉ cần một buổi sáng đã chuyển hết sang nhà mới.

Phòng mới ở tầng 7 trong khu nhà trọ ở ngoại ô phía đông, tuy không có nhiều trạm xe buýt nhưng cách nhà không xa có một trạm xe điện ngầm, giao thông cũng coi như tiện lợi. Một phòng ngủ một phòng khách, rộng hơn nhiều so với phòng cũ của Cố An Kỳ. Bên ngoài diện tích đất được phủ xanh không nhiều lắm, nhưng Cố An Kỳ cũng không để ý, cô chỉ chú ý phương tiện đi lại và hệ thống an ninh có tốt không là được.

Cô thấy trong phòng đã đầy đủ đồ đạc thì thở phào nhẹ nhõm. Phòng bây giờ đã tạm ổn, cô lấy vài thứ rồi khóa cửa, chuẩn bị đi chụp ảnh tranh bìa tạp chí.

“Linh cái leng keng linh cái leng keng đông...” Tiếng chuông di động vang lên. Cố An Kỳ nhìn tên người gọi, là Chu Á Kiệt.

“Xin chào, tôi là Cố An Kỳ.”

“Cố An Kỳ, cô bắt xe đến công ty ngay đi.” Chu Á Kiệt nói thẳng, không hề có một câu vô nghĩa. Cố An Kỳ nghe ra giọng của anh mang theo sự kích động không kiềm chế được.

Cố An Kỳ nhíu nhíu mày trả lời: “Chuyện gì? Chiều nay tôi không phải còn đi chụp ảnh tạp chí sao?”

“Tôi đã giúp cô từ chối rồi, bây giờ cô cứ đến công ty trước đi, đến rồi nói sau.” Chu Á Kiệt dường như đã bình tĩnh lại, giọng điệu trở về lạnh lùng như trước, chẳng qua khi nói chuyện vẫn hơi vội vàng.

Cố An Kỳ tuy không hiểu nhưng cũng biết Chu Á Kiệt vội vã gọi cô đến công ty như vậy là có cái lí của anh ta, sau khi cúp máy cô lập tức gọi xe đi đến. Dọc theo đường đi cô đều suy nghĩ, rốt cuộc thì xảy ra chuyện lớn gì mà có thể khiến Chu Á Kiệt bỏ qua công việc của cô rồi vội vàng gọi cô đến công ty.

“Chu tiên sinh, rốt cuộc là chuyện gì?” Cố An Kỳ vào văn phòng của Chu Á Kiệt, túi xách còn chưa bỏ xuống đã mở miệng hỏi.

“Cô có quen Hàn Dịch Phong không?” Vừa bắt đầu Chu Á Kiệt đã ném vấn đề đó cho cô, làm cho cô cảm thấy khó hiểu.

“Hàn Dịch Phong? Người mẫu đang lên như diều gặp gió ư?” Thấy Chu Á Kiệt gật gật đầu, cô không khỏi nhíu mày, “Tôi không biết người này, sao vậy?”

“Cô thật sự không biết anh ta?” Chu Á Kiệt thấy đáng vẻ Cố An Kỳ không giống giả vờ mới nói, “Quảng cáo quý này của Octavia dường như chọn anh ta là nam chính, mà anh ta đề cử cô.”

Chu Á Kiệt nhìn thẳng vào mắt Cố An Kỳ, như muốn nhìn thấu quan hệ giữa cô và Hàn Dịch Phong.

“Tôi?” Cố An Kỳ nhăn mi, trong lòng càng ngày càng cảm thấy kì quái. Hàn Dịch Phong sao lại muốn hợp tác với cô? Cô còn chưa gặp anh ta bao giờ mà. Hơn nữa, Hàn Dịch Phong đã nổi tiếng là tay ăn chơi trong giới, scandal về chuyện bạn gái của anh ta rất nhiều nhưng đa số đều là tuyền đồn. Cố An Kỳ chưa bao giờ nghe chuyện anh ta đặc biệt đề cử một minh tinh nào.

“Anh ta... Không phải người tặng hoa hồng trắng cho cô sao?” Chu Á Kiệt thử hỏi, “Kỳ thật nếu cô hẹn hò với Hàn Dịch Phong thật thì đúng là chuyện tốt, cô không cần phải giấu tôi. Dù sao nếu phát tán scandal của cô và anh ta thì đối với cô càng có lợi.”

“Chu tiên sinh, tôi nghĩ tôi lại phải nhắc lại một lần nữa, tôi không biết ai là người tặng hoa hồng trắng, cũng không biết Hàn Dịch Phong bị làm sao.” Cố An Kỳ cảm thấy phản cảm với câu hỏi của Chu Á Kiệt, không chỉ là vì anh ta không tin tưởng cô, mà vì cô cảm thấy chuyện này dường như đã vượt xa tưởng tượng của cô. Tinh thần bất ổn khiến cô nói chuyện cũng mang theo tâm trạng.

Mấy ngày nay cô mới phát hiện chủ nhân thân thể này còn rất nhiều bí mật mà cô không hề biết, vốn nghĩ cô ấy viết mọi thứ vào nhật kí, nhưng giờ mới biết tất cả đều không như cô tưởng tượng. Đột nhiên hôm qua nhảy ra hai người cô không biết là ai, hôm nay lại thêm Hàn Dịch Phong không biết từ đâu tới. Chủ nhân thân thể này dường như có nhiều mối quan hệ hơn cô tưởng, nhưng là tốt hay xấu, là loại quan hệ gì thì cô hoàn toàn không biết.

Điều này làm cô hơi lo lắng. Cô giống như ở ngoài sáng, mà người khác đều ở một nơi bí mật gần đó, cô không rõ người đó sẽ làm gì, nhưng người đó lại biết nên đối phó với cô như thế nào.

“Được, nếu cô không muốn nói thì tôi cũng không ép, nhưng hy vọng cô có thể nắm chắc cơ hội tốt này. Cô cũng biết cơ hội lần này đối với cô là đáng quý đến nhường nào chứ?” Chu Á Kiệt không bắt Cố An Kỳ nói chuyện gì đã xảy ra nữa, quay sang nhắc nhở cô về chuyện cơ hội.

“Yên tâm, tôi biết nên làm thế nào.” Cố An Kỳ hít sâu một hơi, trong lòng cũng bình tĩnh một ít.

Cố An Kỳ đúng là không rõ tại sao Hàn Dịch Phong lại cho cô cơ hội lần này, cũng không rõ rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, điều cô biết duy nhất là phải nắm chắc lấy nó, nhất định không thể buông tay.

“Chiều nay cô đến trường quay đi, hai ngày nay cứ cố gắng quay phim, đừng đi lịch trình khác. Cả cô và Diệp Y Dung đều trúng tuyển, như vậy khả năng họ sẽ đến trường quay xem xét biểu hiện của các cô.” Chu Á Kiệt dừng một chút, “Tôi tin vào biểu hiện của cô, mà cô cũng là người thông minh, biết khi nào thì nên làm gì. Cuối cùng làm hoa hay làm lá, cô chắc trong lòng cũng hiểu, tôi không nói nhiều nữa.”

Cố An Kỳ gật gật đầu, ý nói mình đã hiểu ý anh ta.

Chuyện Octavia cử người đến kiểm tra chắc chắn sẽ rất bí mật, nên cô sẽ không biết người đánh giá cô xuất hiện ở đâu, vào lúc nào. Chuyện duy nhất cô có thể làm là duy trì hình tượng hoàn hảo, không thể phá hỏng trong bất cứ trường hợp nào, còn nữa... Phải hoàn thành các lịch trình một cách xuất sắc, quay phim cũng phải xuất sắc.

Hoa hồng và lá cây, ai là hoa ai là lá, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người đánh giá.

Trong phim làm nữ phụ không có nghĩa là ngoài đời cũng làm nữ phụ, mà diễn vai nữ chính chưa chắc đã nổi bật nhất.

47. Chương 47: Khả Năng Diễn Trò

Edit: Sabj

“Cái gì? Anh nói Cố An Kỳ cũng có tư cách casting cho buổi quảng cáo sao?!” Diệp Y Dung đứng lên, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, “Không phải danh sách đã chốt rồi sao, sao đột nhiên lại có thêm tên của cô ta?”

Giọng Diệp Y Dung cất cao lên, vừa bén nhọn vừa chói tai khiến cho người ta khó chịu.

“Suyt! Nói nhỏ thôi, nhỏ giọng! Cô đang sợ người khác không biết cô cùng cô ấy bất hòa sao? Đừng quên, bây giờ cô vẫn đang trong quá trình khảo sát.” Tống Vũ Trạch cau mày nói, “Cụ thể như thế nào thì tôi cũng không rõ lắm, nhưng hình như là có ai đó đề cử Cố An Kỳ với Octavia, sau đó Octavia cảm thấy hình tượng của Cố An Kỳ thích hợp với chủ đề của họ nên cũng quyết định khảo sát cô ấy.”

“Tôi biết mà, tôi biết cô ta không tốt đẹp gì mà!” Diệp Y Dung nổi giận dè dè đi qua đi lại trong phòng hóa trang, “Lần trước thì đoạt quảng cáo của tôi, lần này lại ngáng ngang đường. Cô ta luôn dựa vào quan hệ với người khác để trèo lên cao, ý vào sau lưng có chỗ dựa nên lại muốn cướp đi quảng cáo của tôi sao? Đúng là loại phụ nữ hèn hạ, vô liêm sỉ, hạ lưu! Tôi...”

“Diệp Y Dung, cô thu cảm xúc lại cho tôi, muốn phát tác cũng phải xem tình huống. Cô cứ bình tĩnh trước đã, cô còn phải quay phim nữa, đừng làm hỏng vai diễn.” Tống Vũ Trạch nhíu mày cắt ngang lời Diệp Y Dung muốn nói. Vốn muốn cảnh tỉnh Diệp Y Dung, nhưng anh không thể tưởng tượng được Diệp Y Dung lại bái xích như vậy. Anh bây giờ cũng không biết nói cho cô ta chuyện của Cố An Kỳ là tốt hay xấu.

“Chuyện lớn như vậy anh bảo tôi bình tĩnh thế nào?!” Giọng Diệp Y Dung lại còn cao hơn “Cô ta đã một lần đoạt lấy quảng cáo của tôi rồi, lần này cô ta còn muốn đoạt nữa kìa!”

“Cô chắc chắn rằng cô sẽ bị cô ấy cướp đi?” Tống Vũ Trạch lạnh lùng nói, Diệp Y Dung sững sờ nghe anh nói, cảm xúc dường như cũng ổn định một ít. Tống Vũ Trạch nhìn cô ta, thản nhiên nói, “Nếu cô cảm thấy chỉ cần là Cố An Kỳ tới tham gia trận cạnh tranh này là có thể cướp đi vị trí của cô thì bây giờ bỏ cuộc luôn đi. Cạnh tranh còn chưa bắt đầu cô đã nghĩ mình sẽ thất bại, thế cạnh tranh làm gì?”

“Tôi...” Khẩu khí Diệp Y Dung lập tức yếu xuống, cô ta cũng hiểu rõ lời Tống Vũ Trạch, nhưng cô ta không thể nén được lửa giận trong lòng.

Nhìn Diệp Y Dung dường như đã tỉnh táo lại, Tống Vũ Trạch mới tiếp tục nói: “Tuy nói lần này Cố An Kỳ may mắn chiếm được tư cách casting, nhưng khả năng cô ấy giành được vị trí địa diện không cao. Thứ nhất, địa vị trong giới của Cố An Kỳ chưa đủ vững chắc, chưa đủ phân lượng để giành được vị trí này; thứ hai, Octavia trước mắt vẫn hài lòng cô, sẽ không đổi ý trong khoảng thời gian ngắn.”

“Nếu cô bị dao động thì sẽ thất bại, ngược lại, nếu cô kiên định thì vô cùng có khả năng thắng. Chẳng qua gần đây cô vẫn nên cẩn thận ít scandal thì tốt hơn, Octavia có hỏi qua tôi cô còn độc thân hay không. Người đại diện cho quảng cáo lần này phỏng chừng sẽ chọn nghệ sĩ độc thân. Dính phải mấy scandal không đâu sẽ bất lợi với cô.”

“Tôi biết rồi. Đúng rồi, Tống tiên sinh, tôi nhớ ra rồi, ngày hôm qua ở Ngôi sao thi tài, Cố An Kỳ không phải nhận được một bó hoa hồng trắng sao? Tôi lúc ấy thấy sắc mặt cô ta hơi lạ, anh nói xem có phải là...” Diệp Y Dung không nói hết, để Tống Vũ Trạch tự mình đoán.

“Có chuyện như vậy sao? Được, tôi sẽ tìm hiểu.” Tống Vũ Trạch nói, “Tóm lại việc cô cần làm bây giờ là quay phim cho tốt vào, không cần lo đến chuyện khác, tất cả giao cho tôi là được.”

“Ừ...” Diệp Y Dung gật gật đầu, con mắt hiện lên một tia ác độc nhưng lập tức che giấu đi.

Cố An Kỳ ơi Cố An Kỳ, tôi muốn nhìn xem lần này cô định cướp vị trí của tôi như thế nào!

Khoảng một giờ sau, Cố An Kỳ và Chu Á Kiệt cũng đến đoàn làm phim, dọc theo đường đi hai người không hề nói chuyện. Kỳ thật ngoài công việc thì họ không còn chuyện gì để nói, Cố An Kỳ vẫn trước sau như một không thích Chu Á Kiệt, mà Chu Á Kiệt cũng không thể đối đãi tự nhiên với Cố An Kỳ. Thứ duy nhất ràng buộc hai người là ích lợi. Họ có mục tiêu giống nhau, đều khát vọng thành công, một người muốn trở về đỉnh cao sân khấu, một người muốn trở về thân phận người quản lý số một trong giới giải trí.

Để đạt được mục tiêu, họ có thể không từ thủ đoạn, cho dù là làm gì, chỉ cần có thể thành công, họ đều sẵn sàng thử. Đây là điểm chung của họ, cũng là động lực để họ có thể tiếp tục hợp tác.

Lúc Cố An Kỳ đến đoàn làm phim, Diệp Y Dung đã đang hóa trang. Thấy Cố An Kỳ đã đến, Diệp Y Dung châm chọc giương môi, lạnh lùng liếc cô một cái. Cho đến khi Cố An Kỳ đi vào, cô ta lại đứng lên, tươi cười niềm nở chào hỏi Cố An Kỳ: “Chào chị An Kỳ.”

Diệp Y Dung không quên Tống Vũ Trạch đã cảnh cáo, cho dù cô ta hận Cố An Kỳ như thế nào thì cũng không thể biểu hiện ra.

Giờ phút này tại đoàn làm phim có khi đang có người luôn nhìn chằm chằm vào đây.

Cố An Kỳ bị tiếng gọi ngọt ngào “chị An Kỳ” kia làm cho nổi cả da gà, cô cong môi, lập tức phản ứng lại, kéo tay cô ta: “Y Dung, chiều tốt lành nha, sao hôm nay tới sớm thế?”

Trên mặt cô là nụ cười chân thành tha thiết, dường như Diệp Y Dung thật sự là bạn thân thiết của cô, nói chuyện cũng rất gần gũi.

Diệp Y Dung không nghĩ tới Cố An Kỳ sẽ nắm tay cô ta, theo phản xạ có điều kiện bỏ ra. Cô ta không ngờ lần này không dọa sợ Cố An Kỳ mà chính mình lại bị ngăn tò te, Cố An Kỳ nắm lấy bàn tay bị cô ta bỏ ra, sắc mặt hơi buồn bã, nụ cười dường như có chút cứng nhắc: “Xin lỗi, đột nhiên nắm tay em làm em sợ hãi.”

Về mặt xấu hổ mà lại xin lỗi chân thành làm cho Diệp Y Dung lập tức đổi sắc mặt, ngón tay đan chặt vào nhau.

“Em... Không, là em sai. Em xin lỗi chị An Kỳ.” Cố ý! chắc chắn là cô ta cố ý! Diệp Y Dung cố nén lửa giận trong lòng, cúi đầu nhận lỗi với Cố An Kỳ. Nếu không phải vì vị trí phát ngôn viên quảng cáo, cô sẽ không bao giờ nói xin lỗi loại phụ nữ dối trá đó!

Cố An Kỳ ý vị thâm trường nhìn cô ta, đột nhiên giương môi, đôi môi đỏ tươi cong lên tạo ra nụ cười như có như không.

Đúng là cô không có hứng nói chuyện với Diệp Y Dung, cũng không có hứng diễn trò với cô ta. Chẳng qua nếu đối phương đã muốn ngáng chân cô thì cô cũng không thể cô ta được toại nguyện. Cô không phải người dễ dàng bị người ta bài trí.

Muốn thi diễn trò ư? Vậy phóng ngựa lại đây đi! Cố An Kỳ cô chưa bao giờ sợ trò này!

48. Chương 48: Bữa Tiệc Của Tô Dật Phàm

Edit: Sabj

Diệp Y Dung sau khi bị Cố An Kỳ chinh thì lòng không yên, thậm chí cực kì phiền chán mới đúng, nhưng tức giận đến mấy cũng chỉ có thể nuốt vào bụng mà không thể phát tác ra ngoài. Nhân viên khảo sát của Octavia không biết sẽ quan sát các cô từ đâu, cô ta cũng không muốn thất bại trong gang tấc, chỉ vì một Cố An Kỳ nho nhỏ mà mất đi cơ hội tốt như vậy. Hít sâu vài lần, cô ta cuối cùng tạm áp chế được lửa giận trong lòng, xoay người đọc kịch bản phim.

“Cô làm cô ta tức giận rồi đấy, hết tức chưa?” Lúc Trịnh Văn Quân vào phòng hóa trang thì thấy Cố An Kỳ và Diệp Y Dung đang diễn trò, anh xem từ đầu đến cuối, cho đến lúc Diệp Y Dung bị Cố An Kỳ làm tức giận bỏ đi. Anh hí hóp mắt, cười trêu chọc Cố An Kỳ.

“Trịnh tiên sinh, anh bắt đầu nhiều chuyện từ khi nào vậy?” Cố An Kỳ cong môi, liếc anh một cái, “Tôi chỉ ‘Chào hỏi’ bình thường với cô ta mà thôi, anh nghĩ nhiều rồi.”

Trịnh Văn Quân dường như đã sớm đoán được cô sẽ phản ứng như vậy, nhún vai cũng không tiếp tục truy vấn: “Đúng rồi, tối nay anh Dật Phàm hẹn mọi người ra ngoài hát Karaoke, cô cũng đi cùng đi.”

“Hôm nay? Tôi có một số việc sợ là không đi được.” Cố An Kỳ lắc lắc đầu, chưa nói đến trong nhà còn một đồng hành lí lớn chờ cô sắp xếp, cho dù không bận thì cô cũng sẽ lấy cớ không đi, dù sao cô cũng không quen Tô Dật Phàm, đột nhiên xông vào cuộc sống của anh khiến người ta thấy kì lạ.

“Sau đó cô không có lịch trình gì đúng không? Coi như là ra ngoài thả lỏng một chút đi, tôi thấy cuộc sống của cô chẳng có gì thú vị cả, ngày nào cũng làm việc với làm việc.” Trịnh Văn Quân khuyên bảo, “Hơn nữa, hôm nay Tạ Vũ Phỉ cũng đi, cô ấy cũng không biết ai với ai, nếu cô đi cùng thì cô ấy cũng yên tâm hơn.”

“...” Cố An Kỳ chưa trả lời, chỉ hơi nhú mồm, “Tôi không quen Tô Dật Phàm mà cứ đột ngột đến như vậy không phải rất lạ sao?”

“Please, cô nghĩ nhiều quá rồi. Anh Dật Phàm đâu phải loại người xấu tính như thế, đến lúc đó cô sẽ biết.” Trịnh Văn Quân không hề để ý nói, “Đi đi, nhiều người thì mới náo nhiệt, hơn nữa chúng ta sẽ không đi đến khuỷa đâu, sẽ không ảnh hưởng đến nhan sắc của cô.”

Cố An Kỳ cau mày, không biết lại nên lấy cớ gì để từ chối.

“Đi đi, khó có được cơ hội này, đi thả lỏng đi.” Chu Á Kiệt chen ngang một câu, vẻ mặt vẫn không thay đổi. Cố An Kỳ liếc nhìn anh ta, không nói gì. Cô biết Chu Á Kiệt không thể có lòng tốt như vậy, để cô đi bữa tiệc này thì khả năng anh ta lại đang suy tính kế hoạch gì đó.

“Cứ như vậy nhé, đến lúc đó thì cùng nhau đi.” Trịnh Văn Quân thấy Cố An Kỳ không nói gì, cho là cô đồng ý, thừa dịp cô chưa từ chối nhanh chóng quyết định.

Chuyện này cho dù Cố An Kỳ nghĩ như thế nào thì sự phản đối của cô đều không được chấp nhận. Thật ra cô cũng không phản cảm chuyện giao tiếp với nam nghệ sĩ, chẳng qua cô không thích có bất cứ liên quan nào tới Tô Dật Phàm. Trực giác của cô không muốn cùng người này quá thân thiết, cô luôn có cảm giác Tô Dật Phàm và cô là cùng một loại người, điều này có nghĩa cô có thể nhìn thấu mặt nạ ngụy trang của Tô Dật Phàm, mà Tô Dật Phàm cũng có thể nhìn thấu mặt đen tối của cô.

Cô, không thích cảm giác bị người ta nhìn thấu.

Cố An Kỳ chưa kịp nghĩ nhiều thì đoàn làm phim chuẩn bị bắt đầu quay. Diệp Y Dung ở một góc đọc lại lời thoại, thoáng nhìn lên thấy Cố An Kỳ đang ngẩn người, cô ta cười lạnh. Cô quả nhiên cố gắng không được vài ngày, nghiêm túc vài tuần lại bắt đầu lười biếng. Diệp Y Dung khinh thường quay đi, trở về vị trí của mình.

Chuẩn bị!” Cố An Kỳ nghe thấy tiếng loa mới hoàn hồn, chớp mắt nhìn địa điểm quay phim.

“Action!”

“Bội Quân, chị... chị không thể làm như vậy! Nói thế nào thì Ôn gia cũng là nhà chị, sao chị có thể... Sao có thể...” Lưu Chân Chân kéo tay áo Ôn Bội Quân, lo lắng nói, “Chị chắc chắn sẽ hối hận!”

Ôn Bội Quân vùng mạnh tay, lạnh lùng nhìn Lưu Chân Chân: “Tôi không thể làm sao? Lưu Chân Chân, có phải cô nhiều chuyện quá rồi không? Chuyện Ôn gia nhà tôi... khi nào thì đến lượt Lưu gia các người đến xoi mói ?”

Lưu Chân Chân xấu hổ co rụt lại, nhưng ngay sau đó lại kiên trì nói: “Chị làm vậy chú sẽ đau lòng .”

Ôn Bội Quân không trả lời nhưng trong nháy mắt Lưu Chân Chân vừa nói xong, cả người làm cho người ta cảm giác không giống như trước. Cô lạnh lùng nhìn chằm chằm Lưu Chân Chân, trong mắt dường như chứa đầy hận thù đến tận xương tủy cùng căng thẳng tức giận, nhưng sâu trong đôi mắt nâu không thấy đáy, dường như lại cất cất giấu cảm xúc nào đó tên là —— ghen tị.

“Lưu Chân Chân, tôi cảnh cáo cô, cô còn ăn nói lung tung một câu nữa thì tôi nhất định sẽ làm cho cô cùng mẹ cô cuốn gói khỏi đây ngay lập tức.” Ôn Bội Quân mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm ống kính để biểu hiện rõ hơn, Lâm Hạc Quân ở đầu kia ống kính nhìn chằm chằm vào biểu cảm của cô, cảm giác duy nhất chính là cả người rét run, xem ra hôm nay mặc áo khoác vẫn chưa đủ dày.

Ngày thường Ôn Bội Quân tuy rằng cũng vô cùng xuất sắc, nhưng không đến mức khiến Lâm Hạc Quân cảm thấy đỉnh điểm âm trầm khủng bố như hôm nay. Tuy nhiên nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện giờ phút này Cố An Kỳ Ôn Bội Quân tuy nhìn qua cực kỳ mạnh mẽ, u ám, trông có vẻ khó tiếp xúc nhưng có thể nhận ra tâm hồn cô yếu ớt, tinh tế mà lại mẫn cảm. Nói nghe có vẻ khó tin nhưng Cố An Kỳ đúng là dung hợp được hai loại biểu cảm phức tạp với nhau, hôm nay Cố An Kỳ dường như càng nỗ lực quay phim... Lâm Hạc Quân hơi suy nghĩ nhìn màn giăng co giữa hai người. Anh dường như không biết năng lực diễn xuất của Cố An Kỳ đến đâu, vốn cho rằng đã xác định được, nhưng cuối cùng lại phát hiện kết quả luôn cao hơn so với dự đoán.

Cảnh này quay xong rất nhanh, Lâm Hạc Quân gật đầu, vừa lòng hô: “Cut!”

49. Chương 49: Gặp Lại Tô Dật Phàm

Edit: Sabj

Quay tiếp vài cảnh nữa, đến hoàng hôn cuối cùng cũng đã quay xong hết các cảnh hôm nay. Trịnh Văn Quân và Cố An Kỳ tháo hết trang sức, mặc lại trang phục hàng ngày. Hai người chào tạm biệt các nhân viên rồi đi ra ngoài. Lúc đến KTV đã có nhiều người ở đó, Trịnh Văn Quân thấy mấy người bạn đã lâu không gặp nên ra ngồi cùng bọn họ.

Cố An Kỳ không thích nơi quá ồn ào nên tìm một góc khuất ngồi xuống định nghỉ ngơi một lúc, xốc lại tinh thần. Đến lúc bữa tiệc kết thúc thì tinh thần cô cũng tốt, có thể về nhà sắp xếp lại căn phòng đang lộn xộn kia.

“An Kỳ? ! A, thật là chị! Tốt quá, em còn đang nghĩ đợi lát nữa không gặp người quen ở đây thì nên làm gì bây giờ!” Cố An Kỳ xoay người, thấy Tạ Vũ Phỉ đã bỏ túi xách, ngồi xuống bên cạnh cô. Sau khi nhìn thấy Cố An Kỳ, Tạ Vũ Phỉ dường như thở phào nhẹ nhõm, cơ thể cũng thả lỏng hơn.

Hai người yên lặng ngồi trong góc, không tham gia vào đám đông phía trước. Thực ra Tạ Vũ Phỉ và Cố An Kỳ đều là người mới trong bữa tiệc, đột nhiên tham gia vào nơi của những người đến trước thì có vẻ kì quái. Người đưa Cố An Kỳ đến đây, Trịnh Văn Quân bị một đám người vây quanh được một lúc, căn bản không rảnh có thời gian để ý tới góc của Cố An Kỳ và Tạ Vũ Phỉ.

Hai người chờ khoảng 10 phút thì cánh cửa bên cạnh ghé dài bị mở ra. Cố An Kỳ nhìn xung quanh, tầm mắt lại bị đám người lục tục đi về phía trước che mất. Tuy nhiên kiểu này chắc chắn bữa tiệc đã đến.

Cố An Kỳ và Tạ Vũ Phỉ thấy mọi người đều đứng lên nên cũng đứng theo, tuy nhiên không đi lên phía trước. Tạ Vũ Phỉ đứng ở trong góc, vốn định bảo cô đi lên chào hỏi Tô Dật Phàm nhưng thấy toàn bộ người ở ghé dài đều tập trung ở một chỗ, lại cảm thấy bản thân quá mức gầy yếu không chen vào được với những

người này nên đành cảm thán nói: “An Kỳ, chị xem kìa, nhân duyên của Tô thiên vương đúng là tốt. Anh ấy vừa tới mọi người đã xúm lại hết kìa.”

Cố An Kỳ nghe Tạ Vũ Phỉ nói chỉ cười nhạt, không nói gì. Trong giới giải trí này làm gì có ai nhân duyên tốt hơn ai? Nếu có thì cũng chỉ do chênh lệch địa vị mà thôi. Bây giờ mọi người đều nịnh hót anh, ngưỡng mộ anh cũng chẳng qua vì anh đang ở vị trí rất cao cũng nhiều người hâm mộ, nếu có ngày anh gặp chuyện, có lẽ tất cả đều tránh xa, chối bỏ quan hệ còn không kịp.

“Anh Dật Phàm, anh muốn hát bài gì?” Một giọng nữ thanh thúy mà không kéo dài vang lên. Giọng cô ấy hơi cao, lập tức áp đảo âm thanh hỗn loạn xung quanh. Giọng này khá dễ nhận biết, Cố An Kỳ vừa nghe đã biết đây là ca sĩ nổi tiếng của công ty “Hoa Dương giải trí”—— Nhâm Tĩnh Thu. Nhâm Tĩnh Thu là người rất thẳng thắn, dám yêu dám hận, Cố An Kỳ rất thích điểm này của cô ấy, lúc trước cô ấy từng công khai thổ lộ với Tô Dật Phàm, chẳng qua bị từ chối. Nay hai người dù không thành người yêu nhưng cũng là bạn bè thân thiết của nhau.

“Mọi người hát trước đi, tôi tính sau.” Tô Dật Phàm cười nhẹ, lát sau lại bị ai đó kéo ngồi ở ghế chủ vị. Bên cạnh Tô Dật Phàm là các đóa hoa đủ màu sắc, mọi người đều vây quanh anh nói chuyện. Có thể vì cách khá xa nên Cố An Kỳ không nghe rõ họ đang nói gì, chỉ nghe thấy âm thanh nói chuyện riu rít cùng tiếng hát vút cao. Cô chỉ mơ hồ nghe thấy giọng nói người đó bên bàn rượu nhỏ, giữa một đám người hỏi tới lui vẫn không nhanh không chậm trả lời, giọng nói trầm thấp mà chín chắn.

Không thể không nói, cô mặc dù không thích Tô Dật Phàm nhưng lại khá thích giọng nói của anh, giọng nam hơi trầm mang lại cảm giác an tâm.

Trong lúc mọi người đang vây quanh Tô Dật Phàm thì Trịnh Văn Quân dường như cuối cùng cũng nhớ đến người anh mang đến rồi sau đó lại “Vứt bỏ”, Cố An Kỳ.

“An Kỳ, sao cô lại ngồi trong góc này. Đi, lên đằng trước ngồi đi, tôi giới thiệu vài người bạn cho cô làm quen.”

Cố An Kỳ bị anh đẩy về phía trước, Tạ Vũ Phỉ vốn ngồi bên cạnh Cố An Kỳ cũng bị kéo đi theo. Trịnh Văn Quân dẫn Cố An Kỳ và Tạ Vũ Phỉ tới trước mặt Tô Dật Phàm, định để hai cô chào hỏi Tô Dật Phàm trước.

“Chào anh Dật Phàm!” Tạ Vũ Phỉ chào hỏi. Trong Hoa mai cô sẽ diễn cùng Tô Dật Phàm nên lần này Tô Dật Phàm cũng mời cô đến đây hát K (Karaoke), đã đến được một lúc mà bây giờ mới qua chào anh khiến Tạ Vũ Phỉ cảm thấy mình dường như hơi thất lễ, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn.

“Anh Dật Phàm, xin chào.” Cố An Kỳ mỉm cười chào rất máy móc, chân đã lui về một chút, định chào Tô Dật Phàm xong lập tức trở lại góc của cô.

“Cố An Kỳ? Tôi không nhớ lắm tên của cô đúng không?” Tô Dật Phàm ôn hòa hỏi, “Cứ vui chơi thỏa thích với Vũ Phỉ và Văn Quân đi.”

Cố An Kỳ sững sốt, ngẩng đầu nhìn Tô Dật Phàm. Cô không nghĩ tới Tô Dật Phàm còn nhớ tên của đàn em vô danh như cô. Lại không thể nhủ mày ở đây, cô xoay người định cùng Trịnh Văn Quân thần kinh tho ra ngoài.

“Đừng đi vội, Trịnh Văn Quân, cơ hội khó có được, hát vài bài với Cố An Kỳ đi.”

“Đúng vậy đúng vậy!” Không biết ai đó đề nghị, chọc mọi người ồn ào muốn hai người họ song ca.

“...” Xem ra hiệu ứng nhiều chuyện đúng là mạnh mẽ, không chỉ có người thường mà nghệ sĩ cũng thế. Mọi người xung quanh đều ra về góp vui với xem kịch, thật sự làm người ta cảm thấy khó chịu.

“Đừng đùa nữa, tôi và An Kỳ chỉ là bạn bè bình thường thôi.” Nghe thấy Trịnh Văn Quân giải thích Cố An Kỳ liền vỗ trán. Anh không nói còn đỡ, anh nói ra chẳng phải họ có tật giật mình hay sao. Quả nhiên, tiếng hét còn ồn ào hơn lúc nãy, càng ngày càng to.

“Văn Quân, cậu hát một bài thôi, hát với Cố An Kỳ bài trong MV mà hai người đóng chung ý.”

Đang lúc mọi người ra sức hò hét, có một người đột nhiên hét: “Im lặng im lặng, tất cả im miệng cho tôi. Người hát tiếp theo là anh Dật Phàm, anh Dật Phàm chuẩn bị!”

“Hai người cứ thương lượng xem lát nữa hát bài gì đi, anh Dật Phàm hát xong sẽ đến lượt hai người.” Mọi người quyết định nhường cho họ trước, dù sao hóng trò hay cũng không bằng nghe Tô Dật Phàm hát.

Chờ mọi người yên tĩnh, không biết ai đã chọn xong bài hát, là bài tử của Tô Dật Phàm. Nghe giai điệu quen thuộc, lại thấy hình ảnh quen thuộc trên MV, Cố An Kỳ nhất thời ngẩn ra. Cô khó tin quay đầu lại, nhìn Tô Dật Phàm đang chỉnh mic chuẩn bị biểu diễn, đột nhiên nói không ra lời.

50. Chương 50: Rốt Cuộc Thì Anh Là Ai?

Edit: Sabj

“Quả nhiên vẫn là bài hát này.” Trịnh Văn Quân thì thầm.

“Anh Dật Phàm hay hát bài này sao?” Cố An Kỳ nhíu mày như vô tình hỏi, “Đây là bài gì, sao tôi chưa bao giờ nghe thấy?”

“Tôi cũng không biết là bài gì, nhưng lần nào đi hát anh Dật Phàm cũng chọn bài này, chắc là thích nó.” Trịnh Văn Quân cũng không nghĩ nhiều, trả lời câu hỏi của cô. Anh không chú ý tới Cố An Kỳ ngồi bên cạnh đã nhíu mày thật sâu.

Nói chung, khi nghệ sĩ đi hát KTV đa số đều chọn vài bài hát mới ra của bản thân hoặc bạn bè, nhưng Tô Dật Phàm lại chọn bài hát của Lâm Huyền Di. Nếu bản thu âm đó thật sự phổ biến thì cô cũng không đến mức cảm thấy kì quặc như bây giờ, vấn đề là, bài hát đó người ngoài không hề biết, đó là bài mà cô song ca cùng một vị tiền bối trước khi ra mắt, cũng là lần duy nhất song ca với người khác. Rất ít người biết giọng nữ trong bài hát là ai, và cũng chẳng ai biết ca từ trong đó là một tay cô sáng tác...

Rõ ràng là rất ít nơi còn giữ bài hát này... Sao nơi này lại...

Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp? Chẳng lẽ là do cô nghĩ nhiều, quá nhạy cảm hay sao? Cố An Kỳ nhíu mày lắng nghe Tô Dật Phàm ngân nga giai điệu, trong lòng nổi lên nhiều nghi vấn.

“Thầm nghĩ nắm tay anh, cùng nhau lớn lên, cùng nhau già đi.” Đột nhiên có một giọng ca nữ cất lên hát đoạn của Lâm Huyền Di. Tô Dật Phàm nhìn nữ nghệ sĩ đang liếc mắt đưa tình với anh rồi đưa mic cho người bên cạnh, dường như không định hát nữa.

“Ôi, thật là, lại bị cắt ngang, chưa bao giờ được nghe anh Dật Phàm hát hết bài này!” Trịnh Văn Quân thất vọng ôm đầu.

“Sao vậy? Thường xuyên như thế này sao?” Cố An Kỳ tò mò hỏi.

“Đúng vậy, anh Dật Phàm không thích hát cùng người khác bài này nên mỗi lần đến đoạn nữ hát anh ấy đều chuyển cho người khác.” Trịnh Văn Quân cười cười, “Nói thật, kiểu này xem ra... Quả thực hình như là anh Dật Phàm có mối quan hệ gì đó với cô gái hát bài này.”

Cố An Kỳ chớp mắt cúi đầu, đoán ý hùa theo một câu. Trịnh Văn Quân tuy nói đùa, nhưng trong mắt Cố An Kỳ thì không như vậy.

Cô càng nghĩ càng cảm thấy kì quái, Tô Dật Phàm về nước tham gia “Lễ tang của cô ” đã lạ rồi. Cô vẫn nghĩ đây chỉ là tin tức vớ vẩn, truyền thông làm quá lên mà thôi nhưng anh không những tham gia lễ tang, mà vào lúc truyền thông hỏi mối quan hệ với Lâm Huyền Di anh cũng vô cùng ít lời, không lộ ra bất cứ tin tức gì.

Tô Dật Phàm hôm nay lại chọn bài hát mà cô từng không muốn cho người khác biết, hành động quái dị đó khiến cô cảm thấy Tô Dật Phàm có biết cô, hơn nữa còn biết rõ là đằng khác!

Cố An Kỳ nhìn kĩ Tô Dật Phàm một lần nữa. Đôi mắt anh đen tuyền như hai viên ngọc trai đen, đường cong ánh mắt như được khắc họa bằng bút vẽ tranh thủy mặc mang theo vài phần nho nhã cùng tuấn đạt. Con người bình tĩnh mà lại thanh nhã khiến người ta cảm thấy hơi khó tiếp cận, không mang theo chút

nhân gian khói lửa, nhưng khóe mắt lại treo ý cười làm cho anh ôn hòa hơn, nhìn qua giống như quân tử. (Sabj: Chắc hồi nhỏ tác giả giỏi văn miêu tả lắm, có mỗi đôi mắt thôi mà tả từ trong ra ngoài rồi lại từ ngoài vào trong --, mà tả xong mình vẫn không hình dung thể nào là mắt vừa nho nhã tuấn dật lại vừa ôn hòa lại vừa thanh nhã --)

Bề ngoài với khí chất anh xuất chúng như vậy không phải khiến người ta khó có thể quên sao? Nhưng sao cô nghĩ mãi vẫn không nhớ ra mình đã từng gặp anh khi nào. Rốt cuộc chuyện này là sao?

“Ê! Trịnh Văn Quân, chuẩn bị xong chưa, hát với Cố An Kỳ bài gì?” Ca khúc kết thúc, mọi người ồn ào nói.

“Cô muốn hát bài gì?” Trịnh Văn Quân cúi đầu hỏi Cố An Kỳ.

“Chọn bữa một bài đi.” Cố An Kỳ điều chỉnh lại dáng vẻ, hơi mỉm cười nói.

“Vậy hát ca khúc mới của Trịnh Văn Quân đi, hai người họ quay MV với nhau, giờ chúng ta được nghe họ hát cùng nhau luôn.”

“OK ” Tiếng ồn ào liên tục vang lên. Cố An Kỳ lắc lắc đầu, nhìn mọi người đổi bài hát vừa chọn thành bài bỏ qua của Trịnh Văn Quân.

“Trong trí nhớ luôn luôn tồn tại một người, mỗi khi nghĩ đến cô ấy trái tim sẽ ầm ập, cho dù cách xa, chỉ cần ngoái đầu nhìn lại là có thể trông thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ đó...”

Giọng hát Cố An Kỳ không hẳn là quá hay nhưng dịu dàng, thanh nhã lại hơi trầm khiến người ta thoải mái. Trịnh Văn Quân phối hợp với cô, nhẹ giọng cùng hát. Giọng hát hai người bổ trợ cho nhau lại ăn ý lạ thường.

Nếu ghép vào với bối cảnh xa hoa trong MV... thế nào cũng thấy hai người này giống người yêu.

“Này, Văn Quân, cậu đúng là xấu tính, đã tóm được mỹ nữ rồi mà còn thề thốt phủ nhận với anh em. Chúng tôi có phải phóng viên tuần san đâu mà lo, sao cậu phải nói dối chúng tôi?”

“Đừng nói linh tinh”

“Được rồi, định đến chết cũng không nhận hả?”

Tô Dật Phàm nhìn nhóm người quen cãi nhau, chỉ duy nhất người trong cuộc Cố An Kỳ vẫn thản nhiên, dường như chuyện này không liên quan đến cô. Đây là lần thứ hai anh nhìn thấy Cố An Kỳ, tuy trước kia đã xem màn biểu diễn của cô trên sân khấu nhưng ấn tượng với cô chỉ là một hậu bối tôn trọng tiền bối mà thôi. Chẳng qua hôm nay cô lại có gì đó khác biệt. Có lẽ trước đây cô cũng không tôn trọng anh, mà là vì... cảnh giác anh theo bản năng, mới cùng anh duy trì khoảng cách.

Bề ngoài cô trông như dễ gần, nhưng khi cùng người khác nói chuyện cố tình duy trì một khoảng cách an toàn. Cô đúng là người có lòng phòng bị rất nặng. Tô Dật Phàm hơi giơ lên khóe môi mỏng manh.

Cố An Kỳ, quả thực như lần gặp đầu tiên, là nhân vật có rất nhiều bí ẩn thú vị.

Cố An Kỳ đang nói chuyện với Tạ Vũ Phi, dường như cảm nhận được ánh mắt của người nào đó nên hơi nghiêng mặt, nhưng lại không thấy gì. Cô cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ là ảo giác? Cô nhún mày quay đi, nói tiếp với Tạ Vũ Phi vài câu.

Bữa tiệc lần này phần lớn là người trong “Đông phong” nên mọi người chơi đùa cũng khá thoải mái, đến chín giờ tối vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc. Cố An Kỳ xem xét tình hình, đoán bữa tiệc còn kéo dài mấy tiếng nữa. Ngày mai cô còn có công việc sớm, nghĩ một lát, cô chào tạm biệt Tạ Vũ Phi, Trịnh Văn Quân và Tô Dật Phàm rồi rời khỏi KTV

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sieu-sao-tro-lai>